

Yêu Phải Thùng Dấm Chua

Contents

Yêu Phải Thùng Dấm Chua	1
1. Chương 1: Gặp Lại	2
2. Chương 2: Đừng Dạy Hư Con Trai Tôi	4
3. Chương 3: Tổ Sợ Cậu Đánh Tổ	8
4. Chương 4: Cậu Có Muốn Ăn Cay Không?	13
5. Chương 5: Âm Mưu Cấu Kết	17
6. Chương 6: Ngây Thơ Không Chín Chắn	21
7. Chương 7: Cho Con Xem Một Cô Gái Nè	29
8. Chương 8: Sức Hấp Dẫn Của Chấn Mền	33
9. Chương 9: Xem Mắt Thất Bại	36
10. Chương 10: Cậu Thật Quá Đáng!	38
11. Chương 11: Chuyên Gia Nấu Canh	42
12. Chương 12: Mảnh Khoe Của Người Ta	45
13. Chương 13: Anh Là Đàn Ông Sao?	49
14. Chương 14: Sợ Cậu Lây Cho Tôi	51
15. Chương 15: Vì Anh Là Anh Trai Em	54
16. Chương 16: Cậu Đứng Lại Cho Tôi	59
17. Chương 17: Cậu Thật Quá Đáng	62
18. Chương 18: Trước Kia Đánh Giá Thấp Cậu Rồi	66
19. Chương 19: Cậu Đang Nhớ Tôi Đó	69
20. Chương 20: Đi Theo Tôi	73
21. Chương 21: Khi Đó Tổ Nằm Viện	76
22. Chương 22: Con Ra Tay Trước	79
23. Chương 23: Bà À, Ba Đẹp Trai Quá!	82
24. Chương 24: Không Còn Tư Cách Nữa	86
25. Chương 25: Cậu Là Đồ Lừa Đảo	89
26. Chương 26: Muốn Em Đền	93
27. Chương 27: Chị Đẹp Gái Sao?	97
28. Chương 28: Làm Làm Làm Làm Gì?	100
29. Chương 29: Trong Lòng Cậu Hiểu Rồi	102
30. Chương 30: Trêu Cậu, Chọc Giận Cậu	105
31. Chương 31: Ai Nhéo Mắt Cậu	109
32. Chương 32	111
33. Chương 33	122
34. Chương 34	126

Yêu Phải Thùng Dấm Chua

Giới thiệu

Editor: Sky(*) Thùng giấm chua: hay ghen, ghen bất chấp:vGiả vờ đứng đắn, thực ra là thật thà – ngốc nghếch – mạnh mẽ

1. Chương 1: Gặp Lại

Đỗ Trạch say, khó chịu nhíu mày, nhưng không muốn khiến mọi người mất vui, cho nên chọn một góc sofa sáng sủa yên lặng chợp mắt một lúc, ly rượu đang cầm rơi xuống đất lúc nào không hay, mọi người trong phòng đều bị thứ rượu đắt tiền chúc say, những bóng dáng mờ ảo đung đưa trước mắt, một câu nói không ngừng chui vào tai.

“Hôm nay thiếu mất Trương Trác.”

“Cũng chẳng ai báo cho cậu ta, cậu ta cứ như bốc hơi khỏi trái đất vậy, nếu là tôi thì tôi cũng không nghĩ ra đâu.”

Hôm nay là đêm cuối cùng của hội độc thân phòng ký túc xá 6211, trong lòng Đỗ Trạch cũng có một câu muốn nói, thật ra anh cũng không nghĩ ra.

Chủ đề nói chuyện hôm nay chính là cuộc sống sau khi bước chân vào xã hội của mọi người, năm nay việc buôn bán của nhà Xá Trường rất thuận lợi, giờ tay mở chai rượu trị giá một vạn đồng, nhưng Đỗ Trạch thử một ngụm thì chẳng thấy ngon chút nào, cảm giác nóng cháy muốn đốt lưỡi, anh chỉ uống một ngụm rồi lắc đầu. “Không, không uống được, mẹ tớ không cho.”

Vậy nên mọi người bèn cười lớn: “Sao cậu vẫn còn giống như trước kia vậy, hử, cục cưng của mẹ?”

Đỗ Trạch thở dài một hơi, nằm vật ra sofa đánh một giấc, trong mơ không xảy ra chuyện kia, anh cũng không cảm thấy ‘lòng người hiểm ác’ nhanh như vậy.

Nhưng giấc mơ nào cũng đến lúc phải tỉnh.

Anh mơ màng bị một người gọi dậy, Đỗ Trạch cảm thấy có người vỗ đầu mình.

Xá Trường mở miệng phả ra hơi rượu: “Này, rốt cuộc giữa các cậu có phải mối quan hệ kia không vậy, cậu có biết vừa rồi mình còn mở miệng gọi tên Trương Trác không?”

Đỗ Trạch hết vò đầu lại sờ mũi, lộ ra một biểu cảm chưa từng biểu hiện trước mặt người khác, trên gương mặt xinh đẹp như búp bê là vẻ ngái ngủ, trả lời y như năm đó, thậm chí còn tỏ ra tức giận khi bị hiểu lầm: “Các... Các cậu đừng như vậy nữa, tớ với cậu ấy, chỉ là bạn tối thôi.”

“Ừ uôi, nhóc cà lăm nói giọng Đài Loan giận rồi kìa.”

Bị gọi là ‘nhóc cà lăm’, mặt Đỗ Trạch đỏ hết lên, tới lúc bạn tránh ra vẫn chưa hết giận.

‘Nhóc cà lăm’ cái gì chứ, bây giờ anh nói chuyện có bị lấp nữa đâu. Hơn nữa, cái tên ‘nhóc cà lăm’ là để cho cậu gọi sao.

“Một... Một đám...” Nhận ra mình không còn nói lưu loát được nữa, Đỗ Trạch hơi ngạc nhiên, sau đó cùng đám bạn lên tàu điệm ngầm, cậu bối rối sửa lại. “Một... Một đám không...” Lời muốn nói cứ như tắc trong cổ họng không thể thoát ra khỏi miệng, không biết cô gái ngồi đối diện nhìn anh bao lâu, thấy anh kinh ngạc bèn che miệng cười khê, Đỗ Trạch càng cảm thấy rầu rĩ.

Khi căng thẳng hoặc xúc động, anh sẽ nói lắp, hồi còn đi học anh không hiểu lắm nhưng sau khi tìm hiểu anh mới biết, lúc trò chuyện không nói quá nhanh thì có thể nói rất trơn tru. Cũng tại hôm nay anh bị bạn bè chọc tức, nếu biết trước đã chẳng tới bữa tiệc đó làm gì, người ta kết hôn chứ có phải anh kết hôn đâu, tiệc độc thân cái gì chứ.

Bản thân anh tới giờ còn chưa có người yêu đây này!

Nói tới người yêu, Đỗ Trạch xụ lưng xuống, mình anh nho nhỏ, chứa một thế giới to to.

“Này, anh là người Đài Loan à?” Cô gái ngồi đối diện chủ động bắt chuyện. “Không phải tôi cố ý cười nhạo anh đâu, tại vì đây là lần đầu gặp một thanh niên như vậy, giọng Đài Loan nhẹ nhàng quá đi mất.”

Đỗ Trạch nhìn xung quanh rồi mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp có hồn kia cũng cong thành hình trăng khuyết. “Ông bà nội tôi là người Đài Loan, cho nên giọng tôi lai một chút Đài Loan.” Lúc nói chuyện từ từ một chút, quả nhiên không nói lắp nữa.

Cô gái ngồi đối diện mặc bộ váy lông màu đen hơi ngắn, còn khoác thêm áo khoác lông màu trắng, cách phối đồ không tệ chút nào, da mặt rất đẹp, Đỗ Trạch thầm đỏ mặt, đúng lúc anh định nói chuyện với cô tiếp thì bên phải vang lên một giọng nam rất thô.

“Tôi là người già, không phải cậu nên nhường ghế cho tôi hả?”

Một giọng nam cực kỳ lạnh lùng đáp lại: “Không nhường!”

Không hiểu vì sao, Đỗ Trạch nghe thấy giọng nói đó mà trong lòng khê run.

“Hey, đằng trước cãi nhau rồi sao?”

Đều là mấy người thích hóng chuyện, Đỗ Trạch không muốn đứng dậy nhưng lòng lại cồn cào bởi giọng nói kia, những người xung quanh vừa bước về phía trước vừa cầm điện thoại quay video. Đỗ Trạch theo dòng người cũng đi về phía trước, kiễng cả chân mà vẫn không thấy được chỗ kia, nhưng thấp thoáng thấy được một dáng người, người đàn ông kia xách điểm tâm, thái độ rất thông dong, mà ông lão đứng cạnh chữ ằm ằm không ngừng.

“Mặt mũi không tới nỗi nào mà con người thì tồi tệ như vậy, nhường chỗ cho ông già này thì có làm sao đâu, tên nhóc cậu chẳng biết kính già yêu trẻ gì sất!”

Đỗ Trạch nghe thấy có người nói thầm: “Ông lão đúng là không biết xấu hổ.”

Người đó ngồi im nhìn ngoài cửa sổ, mãi tới khi những giọng nói xung quanh càng lúc càng lớn, hắn mới hơi nghiêng đầu, giọng điệu mỉa mai: “Tại sao cháu phải nhường chỗ cho ông?”

“Cậu nhìn xem trên tường dán gì đi, kính trẻ yêu già!”

“Cháu cũng trẻ, tại sao không thấy ông yêu cháu nhỉ.”

Xung quanh tức thì có người cười vang, Đỗ Trạch lại không có cảm giác gì, kiễng chân muốn biết mặt người kia, nhưng người đứng trước cao quá chắn hết tầm nhìn của anh, phía sau cứ đi dần lên, tới trạm dừng cũng không ai xuống mà người lên tàu điện ngầm càng nhiều hơn, người người chen chúc rất khó chịu, các loại mùi khác nhau quyện lại thành một thứ mùi khó tả, Đỗ Trạch âm thầm day mũi.

“Mọi người phân xử đi, một tên oắt con ăn hiếp một ông lão như tôi! Bao nhiêu năm ăn học đều lốt xuống mồng ngồi luôn rồi! Thứ mất dạy!”

Chắc là có người chịu không nổi nên chủ động nhường chỗ, nhưng khó chịu ra mặt. “Đây, ông ngồi đây đi.”

Ông lão trưng ra nụ cười đắc chí, nhưng vẫn nhất quyết nói: “Tôi sẽ ngồi chỗ này, cậu bảo cậu ta tránh ra đi.”

Người đàn ông cười khẩy. “Chân cháu bị thương, đi lại khó khăn, tại sao phải nhường chỗ cho ông nhỉ.” Nói xong hắn bèn vén quần tây lên, vì thế mọi người đều thấy được bắp chân hắn đang quần gạc, một ít máu rỉ ra ngoài.

Đỗ Trạch bị chen đến chóng mặt, chân đã lách lên được phía trước, ông lão then quá hóa giận, giơ gậy ba-toong lên định đánh, anh vô thức giơ tay nắm lấy. “Ông làm gì vậy?”

“Thanh niên bây giờ thật là!”

Đỗ Trạch giữ vai người đang ngồi, rồi chợt nhận ra ánh mắt mọi người nhìn mình như đang nhìn một người hùng, anh nuốt nước miếng cái ực, nếu vừa rồi anh không cầm cây gậy kia lại thì có phải nó sẽ đánh thẳng vào mặt hay không...

“Không nhường cho ông thì chính là không nhường cho ông, vì sao bị thương còn không được ngồi ở đây chứ, vừa già vừa xấu xa còn muốn đánh nhau, ông còn muốn người ta tôn trọng mình hay không, ép một người bị thương ở chân nhường chỗ cho mình, ông...” Đỗ Trạch căng thẳng. “Ông xếp hàng đi.” Mặt anh đỏ bừng cả lên.

“Đúng vậy, lớn tuổi còn bắt nạt một người bị thương, nào ra dáng người lớn chứ.”

Mọi người xung quanh ủng hộ, Đỗ Trạch lại chẳng có hứng quan tâm, tay như bị điện giật mà bỏ ra khỏi vai người đàn ông kia. “Xin lỗi anh!” Bối rối tới mức không nhận ra ánh mắt đánh giá của người kia.

Mãi tới khi da đầu bị nhìn chăm chăm mà run lên, Đỗ Trạch mới ngẩng đầu nhìn qua, lập tức thấy một đôi mắt hình như đã thấy ở đâu rồi, cảm thấy rất quen nhưng không chắc đó là ai.

Người đàn ông đó đeo khẩu trang, bỗng cười hai tiếng, giơ tay kéo khẩu trang trưng ra gương mặt tươi cười, nhưng giống như ngoài cười mà trong không cười, khiến người khác thấy đều ớn lạnh, hấn vỗ chỗ vai vừa bị người đụng, tùy ý nói: “Lâu rồi không gặp, Đỗ Trạch!”

Lâu rồi không gặp.

Đỗ Trạch run rẩy, miệng giương lên, biểu hiện quái dị, vừa vui mừng vừa hoảng hốt, anh ngồi xuống cạnh người đàn ông ấy, nói nhỏ: “Trương Trác, ra là cậu.”

Trương Trác hơi dăm chiêu nhìn cái cổ đỏ ửng của Đỗ Trạch, sau đó ánh mắt di chuyển lên vành tai cũng đỏ ửng, ánh đèn huỳnh quang bên trên chiếu xuống càng làm cho làn da thêm trắng hơn, khiến người ta muốn giơ tay lên chạm vào, cũng không phải, dù sao thì... Trương Trác cười gian(*), hẳn đã từng chạm vào không chỉ một lần thôi đâu, không mềm mại như da con gái nhưng cảm giác rất thoải mái, cậu chủ nhỏ được cưng chiều từ bé luôn luôn dễ thương như vậy.

(*) Ở đây tác giả ghi là Đỗ Trạch, nhưng xét thấy tình hình có vẻ như tác giả viết nhầm nên mình sửa lại thành Trương Trác.

“Sao, gặp mặt bạn cũ mà cậu lại tỏ ra ghét bỏ như vậy, không thèm nhìn tôi một cái.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Bắt đầu đổi mới rồi, tôi quỳ xuống cảm ơn mọi người ủng hộ, truyện hiện đại ngọt ngào, không ngược không ngược không ngược.

Vốn dĩ đã hứa là xong chương này sẽ có ngay chương mới, nhưng trong nhà có người già qua đời, việc xảy ra quá đột ngột, cảm ơn các thiên thần nhỏ đã không hủy follow.

2. Chương 2: Đừng Dạy Hư Con Trai Tôi

Đỗ Trạch nghe xong bèn quay đi chỗ khác, nhưng khi nhớ lại quãng thời gian sống cùng nhau thời đại học thì cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào điểm tâm trên tay Trương Trác, anh bối rối nói không lên lời, hận không thể kéo thẳng lưỡi ra, mãi mới thốt được một câu: “Không, không ghét, chỉ là tớ rất... rất...”

“Thôi được rồi.” Đường như rất khó chịu khi thấy người này bối rối, Trương Trác khinh thường mà quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. “Nói không nổi thì đừng nói nữa.”

Bấm ngón tay nhắm tính, hai người đã không gặp nhau gần ba năm rồi, bây giờ đang là giữa mùa Hè, trời rất oi bức, trên mũi Đỗ Trạch đã lấm tấm mồ hôi, anh nhìn về phía người đàn ông với dáng vẻ lạnh lùng ấy, lí nhí gọi một tiếng.

“Trương Trác, chân của cậu.”

Trương Trác không thèm để ý, rất không kiên nhẫn nhìn chân mình cười nói: “Không sao, chẳng chết được!”

Trong đầu Đỗ Trạch giống như có hai người đang đánh nhau, bởi vì Trương Trác bây giờ không phải là Trương Trác ngày xưa, trong đầu anh hiện lên hình ảnh một Trương Trác đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời lại hay trêu chọc mình, nhận ra ‘cảnh còn người mất’, người này ngoài gương mặt ra thì tất cả đều trở nên xa lạ.

Nhưng sống cùng nhau lâu như vậy không phải không có tình cảm gì, hành động của Đỗ Trạch còn nhanh hơn cả suy nghĩ, nói một câu rất nhạt nhẽo: “Cậu vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ.”

Nào ngờ người kia mỉa mai đáp lại: “Cậu mới chẳng thay đổi gì thì có.”

Đỗ Trạch cố gắng bình tĩnh, không quan tâm đến thái độ đó của hắn, bỗng nhiên mùi rượu xộc lên, anh che miệng ợ khê một cái, sau đó giống như một đứa bé bị người khác phát hiện ra mình làm chuyện xấu mà chột dạ nhìn về phía Trương Trác, nhưng nhớ tới thái độ thờ ơ của người kia nên anh chỉ nhếch miệng, phải lớp bụi không biết bị đựng vào đâu mà bám lên quần áo.

Trương Trác vẫn để ý tới từng hành động của Đỗ Trạch, khi thấy anh đang không ngừng cố gắng phủi bụi trên áo thì mới quay mặt lại. “Tính cậu như vậy, làm việc ở đâu mới không bị bắt nạt hả?”

Đỗ Trạch thở dài thườn thượt, nói: “Tớ làm thiết kế đồ họa ở công ty Tầm nhìn Phong Đạt, không bị ai bắt nạt hết.”

“Tầm nhìn Phong Đạt?” Về mặt Trương Trác rất kỳ lạ, dường như không tin anh có thể xin vào nơi đó.

Tầm nhìn Phong Đạt rất nổi tiếng dù ở Bắc Kinh hay trên thế giới, trong lĩnh vực trò chơi hay thiết kế đều đạt được nhiều thành tựu, mấy năm gần đây ở mảng chế tác hậu kỳ cho các phim lớn đều có bọn họ góp mặt, đội chế tác vừa giỏi vừa năng suất, cứ tới mùa tốt nghiệp là có vô số người xin vào làm ở đó. Nghĩ tới dáng vẻ hay xấu hổ của Đỗ Trạch hồi còn đại học, thật ra Trương Trác cũng không muốn nghĩ rằng anh quá yếu đuối.

“Tớ... Luận văn tốt nghiệp của tớ là một video tự làm, tự mình hoàn thành một mô hình kiến trúc 3D, có một công ty tư nhân kia xem tác phẩm của tớ xong bèn gọi tớ tới... Sau đó tớ lại nhận được một thư mời.” Đỗ Trạch hơi đau đầu. “Tầm nhìn Phong Đạt tuyển dụng tớ, bởi vì lương cao cho nên tớ bây giờ tớ vẫn còn làm việc ở đó.”

Tuyển người không phải chuyện to tát gì, cho dù là công ty thiết kế hay sản xuất trò chơi, có tài năng thì sẽ có tiền, Trương Trác không muốn nghe lịch sử huy hoàng gì đó nữa, hỏi: “Một mình cậu hoàn thành, không có ai tham gia sao?”

“Sau đó tớ tới New York du học, mẹ bảo tớ học thiết kế.”

Trương Trác tỏ vẻ đã hiểu rõ, thầy giỏi thì có trò khôn, vả lại mẹ Đỗ Trạch coi con trai như bảo bối, xảy ra việc thế kia nhất định sẽ không để cậu ta ở trong nước nữa, cho dù chuyện kia chẳng liên quan gì tới con trai bà, nhưng bà vẫn cảm thấy người bị vậy bần.

Có lẽ do Trương Trác chủ động đáp lời đã xóa đi bầu không khí căng thẳng giữa hai người, cho nên Đỗ Trạch bèn xích lại gần hắn. “Mấy năm nay cậu sống tốt không?” Nói xong mắt lại nhìn chằm chằm cẳng chân bị thương của hắn.

Trương Trác cười nói: “Có một tên côn đồ mù mắt chớ đựng vào xe tôi, tôi đánh gã nhập viện luôn, xe bị kéo đi rồi.”

Hắn nói với vẻ ung dung cứ như việc kia chẳng liên quan gì tới mình, Đỗ Trạch mím môi nhìn qua, mãi lâu sau mới nói được một câu: “À.” Sự ghét bỏ hiện rõ trên mặt anh khiến Trương Trác cảm thấy khó chịu, nhưng nghĩ tới tính cách của Đỗ Trạch thì hắn cũng không còn tức giận nổi nữa, thấy sắp đến trạm dừng, hắn đứng lên đi ra phía ngoài. “Tạm biệt.”

Thật ra Trương Trác chính là người bạn đầu tiên mà Đỗ Trạch quen biết thời đại học, tuy rằng hắn trở nên dữ dằn, nhưng Đỗ Trạch vẫn nhớ như in những việc người này từng giúp mình, ơn như giọt nước nhưng muốn dùng cả dòng sông để đáp lại, chẳng biết anh lấy can đảm từ đâu mà ngăn Trương Trác lại, nói: “Lâu rồi không gặp, hồi xưa cậu còn mời tớ ăn sáng, chúng ta add friend đi, hôm khác tớ mời cậu.”

“Thôi khỏi, không cần đâu...”

Trương Trác không quay đầu lại, kiên quyết từ chối, tay rút túi quần để lại cho người phía sau một bóng lưng cao cao, thời gian là một thứ rất tốt, dù thế nào hắn vẫn đối xử tốt với Đỗ Trạch.

Tại sao hắn phải đối xử tốt với Đỗ Trạch chứ?

Trương Trác nghĩ, chắc tại hắn là một thằng ngu.

Đỗ Trạch là một bé cưng ngoan ngoãn, điểm này không thể đủ để coi như khen ngợi; bởi vì sau khi lên đại học, chưa ai từng gặp một nam sinh vừa nghiêm túc quá mức lại vừa ngu ngốc như vậy. Không ai nghĩ rằng sau khi ra trường rồi có công ăn việc làm, Đỗ Trạch vẫn giữ tính cách đó, tựa như năm tháng đều dừng lại ở năm nọ, như một cái rẽ đang khuấy động trong lòng Trương Trác.

Xung quanh ồn ào, đủ loại người đi tới đi lui, Trương Trác đưa lưng về phía tàu điện ngầm từ từ quay người lại, rút tay ra khỏi túi quần rồi mau chóng nắm chặt, mặt không cảm xúc gọi xe: “Tới khu dân cư Bích Ba.”

Trên đường về hắn nhận được điện thoại hẹn ra ngoài ăn cơm, Trương Trác cảm thấy tâm trạng rất tệ. “Tôi không đi đâu. Các cậu đi với nhau đi, muốn hẹn hò ăn chơi đủ đốn gì thì tự đi với nhau, đừng có kéo tôi theo.”

Tiếng cười vang lên ở đầu dây bên kia. “Sống ở đời phải biết hưởng thụ chứ, có phải cậu yếu sinh lý không vậy, biết bao nhiêu người vây quanh như vậy mà chẳng thấy cậu đụng chạm vào ai hết.”

“Cậu biết một giờ tôi kiếm được bao nhiêu tiền không? Nếu tôi chạm vào bọn họ, không những không thể kiếm tiền mà còn phải chi tiền nữa, phiền phức hơn là phải bảo vệ được hình tượng chính nhân quân tử của bản thân. Cái này không phải là hưởng thụ mà là tự chuốc lấy khổ đó.”

“Thôi, tôi nói chẳng lại cậu.”

Trong mắt người khác, Trương Trác là kẻ có bản lĩnh, cuộc sống cá nhân rất bí mật, mọi người còn đoán già đoán non rằng trong nhà hắn có giấu cô gái trẻ đẹp nào đó. Nhưng thời gian đã chứng minh rằng hắn hoàn toàn trong sạch, dần dà có người mắng sau lưng hắn rằng ‘khó quá chó nó yêu’, tuy vậy lại không có ai cho rằng cuộc sống của hắn phức tạp.

Có người nói: “Cậu yêu tiền quá mức rồi đó.”

“Tôi không yêu tiền, tiền chỉ là kết quả mà công việc mang lại cho tôi thôi.”

Ngay cả bản thân Trương Trác cũng không biết vì sao mình phải cố gắng làm việc như vậy, mới đầu là do muốn trở nên xuất sắc hơn người, nhưng sau đó lại như một lẽ đương nhiên. Tiền là thứ tốt nhưng khi thấy nhiều rồi thì lòng lại không thể dao động trước nó được nữa.

Hôm nay, cõi lòng yên ả của hắn đột nhiên gợn sóng, tất cả đều do gặp phải người kia trên tàu điện ngầm.

Thời đại học, Đỗ Trạch hiền như khúc gỗ, Trương Trác vẫn nhớ rõ dáng vẻ của anh vào lần đầu tiên tới ký túc xá. Còn lý do tại sao lại nhớ dai như vậy, đó là bởi vì Đỗ Trạch nhìn mẹ với đôi mắt đỏ ửng rồi nói: “Mẹ ơi, con không muốn ở ký túc xá đâu.”

Ba người có mặt ở đó đều cố gắng nín cười, sau đó thấy Đỗ Trạch buồn thiu buồn thiu dọn dẹp đồ đạc, mẹ anh đứng sau căn dặn: “Không được hút thuốc uống rượu, càng không được yêu đương nhăng nhit, phải chăm chỉ học tập, tuần nào cũng phải gọi điện về cho mẹ. Không được trốn học cũng không được đi chơi về trễ, rảnh rồi mẹ sẽ tới kiểm tra.”

Sau đó bọn họ mới biết, thì ra mẹ Đỗ Trạch suýt chút nữa không thể sinh anh ra. Năm đó bắt đầu xu thế sinh con một, thân là bác sĩ nên Thẩm Thực Vân phải làm gương, mấy năm sau họ muốn sinh đứa thứ hai liền cảm thấy hối hận. Thấy Đỗ Trạch ngoan ngoãn nghe lời, hai vợ chồng bà chuẩn bị sinh thêm đứa nữa, vì thế Thẩm Thực Vân chuẩn bị dưỡng sức hai năm. Nào ngờ ba Đỗ Trạch gặp tai nạn xe cộ, phần dưới bị thương, cho nên yêu cầu của Thẩm Thực Vân đối với Đỗ Trạch ngày càng cao, từ nhỏ anh đã bị giáo dục rất nghiêm khắc, không được học theo cái xấu. Mà Đỗ Trạch cũng dần lớn lên trong kỳ vọng của ba mẹ, trở thành “Mày nhìn con trai nhà họ Thẩm kia kìa” trong câu cửa miệng của mọi người.

Trương Trác nhìn Đỗ Trạch như xem truyện cười vậy, người thì nhỏ bé nhưng làm việc gì cũng muốn hoàn hảo, hơn nữa anh còn rất nghe lời ba mẹ, dặn cuối tuần 7 giờ phải gọi về thì nhất quyết không để tới 7 giờ

2 phút mới gọi.

Người như vậy rất được các bạn nữ quý mến, nhưng đám con trai thì không.

Đỗ Trạch còn bị cà lăm, nói năng không lưu loát nên hiếm khi chủ động bắt chuyện với ai, anh có bà mẹ rất mạnh mẽ nên tính tình càng nhút nhát, hơn nữa anh còn là sinh viên được nhà trường miễn học phí tuyển vào. So với những sinh viên cày ngày cày đêm, bật đèn học thâu đêm suốt sáng mới có thể thi đậu mà nói, Đỗ Trạch đúng là của hiếm.

Một cảnh hoa tài giỏi lại xa cách như thế, nếu không có ai bên cạnh thì rất dễ bị kẻ khác bắt nạt, nhưng dù sao mọi người cũng lớn cả rồi, vì ghen tị nên chọn cách lờ anh đi.

Vậy nên Đỗ Trạch tắm rửa một mình, ăn cơm một mình, tới thư viện một mình; lớp học, căng tin, ký túc xá, thư viện – một đường thẳng nối liền bốn nơi này. 7 giờ sáng anh thức dậy học tiếng Anh, ngày tháng cứ lặp đi lặp lại như thế cho tới khi thi được chứng chỉ tiếng Anh chuyên ngành cấp 4 mới chấm dứt, cấp 8 là cao nhất nhưng bọn họ đâu phải sinh viên chuyên tiếng Anh.

Trương Trác cứ yên lặng theo dõi bạn cùng phòng làm gì cũng một mình như vậy, nhìn anh thờ ơ đọc sách, coi tháng ngày đại học như hồi còn cấp 3 mà vui đầu học tập.

Hắn cảm thấy tên nhóc này rất biết cố gắng, nào giống giả vờ.

Lần đầu tiên hai người nói chuyện là khi Trương Trác chơi bóng rổ bị ngã sấp mặt, đầu gối chảy máu, nhưng không nhiều lắm, chỉ rớm rớm thôi, Trương Trác tự xử lý vết thương rồi nằm ngủ. Nhưng hắn nửa mơ nửa tỉnh nghe được tiếng động ở đầu giường, theo bản năng mà vung tay lên, chỉ nghe ‘chát’ một tiếng, hắn mở to mắt thấy tên nhóc cùng phòng kia đang sưng sờ che mặt. “Sao cậu lại đánh... đánh tớ?”

Trên đầu giường có đặt một hộp thuốc trong suốt, chẳng cần đoán cũng biết là của ai.

“Vết thương dễ nhiễm trùng lắm.”

Đỗ Trạch băng bó vết thương cho hắn rất thành thạo, trên đầu gối thắt nơ con bướm, thắt còn giỏi hơn đám con gái. Trương Trác gác chân lên chân nhìn trái nhìn phải một lúc, quyết định tối nay không tắm nữa.

“Đỗ Trạch, cậu không cảm thấy cô đơn khi làm gì cũng một mình à?”

Đỗ Trạch đắm chiêu suy nghĩ. “Không đâu, bởi vì tớ có nhiều bài tập phải làm lắm, với lại còn rất nhiều chuyện cần tớ tập trung tinh thần mà.”

Trương Trác sưng sờ, mau chóng vỗ tay khen ngợi. “Cậu không nói lấp kìa.”

Nếu là người khác khi nghe thấy vậy chắc chắn sẽ cảm thấy tức giận, nhưng Đỗ Trạch chỉ cười cười, sờ tai rồi quay qua xem “Sâu Larva”, sau đó thỏa mãn cười ‘hì hì’.

Ngày đó Trương Trác ngắm Đỗ Trạch cả một buổi chiều, hắn ngồi sau nhìn anh một lúc rồi sau đó chạy lại ngồi bên cạnh xem cùng. Tình cảm giữa hai người con trai vô tình hình thành từ đó, sau đó việc hai người ăn uống cùng nhau đã như một lẽ đương nhiên.

Bởi vì hai người là bạn bè.

Nhưng người bạn ấy trong thời khắc quan trọng lại không giúp hắn đứng ra giải thích rõ ràng với cảnh sát, mà xin nghỉ về nhà, trong nhà lại không có một bóng người.

Hắn đứng chờ trước cửa một ngày rỗng, Thẩm Thực Vân về nhà thấy vậy liền giận bưng bưng nói: “Cậu đi đi. Đừng dạy hư con trai tôi.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Có vài tên địa danh và trường học đã được dùng ở những tác phẩm trước, bởi vì vấn đề đặt tên... tôi nhận thua, nhận thua đó nha.

3. Chương 3: Tổ Sợ Cậu Đánh Tổ

Trương Trác nằm ngửa trên ghế phả ra một làn khói trắng, tay phải kẹp điều thuốc sắp tàn nhìn chằm chằm cảnh đêm rực rỡ ngoài cửa sổ, máy tính trên bàn đang mở tài liệu về Tầm nhìn Phong Đạt.

Không cần mất công tìm hiểu, vốn dĩ đã làm ăn với bên đó từ rất lâu rồi. Không lâu sau một tiếng ‘Ding’ vang lên, báo cáo về Đỗ Trạch được gửi đến. Chưa tới hai năm đã đi du học chuyên ngành trở về, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn đã làm việc ở hai công ty trò chơi lớn. Trong tập tin gửi cho hắn còn đính kèm video luận văn của Đỗ Trạch, trình bày về robot, khá giống Transformers. Nội dung cốt lõi là bảo vệ môi trường, không vứt rác thải bừa bãi, bởi vì vứt rác bừa bãi cũng coi như không bảo vệ tài sản công, cho nên thùng rác biến thành robots. Ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng được sắp xếp tới mức không ai có thể bắt bẻ được, chứ đừng nói tới luận văn này chỉ do một người hoàn thành.

Thật ra, Đỗ Trạch vốn là người làm gì cũng chỉ có một mình, tự làm ra một video phục vụ lợi ích chung, chẳng cần một ai ra về tốt bụng giúp đỡ.

Lương ở Tầm nhìn Phong Đạt gấp ba chỗ khác, không đổi chỗ làm mới là đồ ngốc.

“Ê, cậu hỏi làm gì vậy?”

Trương Trác ho một tiếng, phản bác: “Bạn đại học, tò mò nên hỏi thôi.”

“Thoạt nhìn cậu ta còn trẻ lắm mà, lúc mới được tuyển vào công ty có không ít người xầm xì to nhỏ sau lưng, cạnh tranh công việc thì gắt thôi rồi, nhưng thực lực của cậu ta đã vượt qua thời gian thử việc nên chẳng ai nói gì nữa, đúng là trâu bò.”

“Tôi chỉ hỏi cậu vài việc vụn vặt thôi, cậu hiểu chứ?”

“Ày ày ày, tôi hiểu, miệng tôi sẽ kín như bưng.”

Lúc đầu, vì học thiết kế mà Đỗ Trạch đã cãi nhau với mẹ, sắp nhụt chí chấp nhận học y thì ông nội tới nhà dạy dỗ Thẩm Thực Vân một trận. Việc Đỗ Trạch muốn học thiết kế có liên quan tới ông, Thẩm Chi Ngang là họa sĩ khá nổi tiếng ở Đài Loan, từ nhỏ Đỗ Trạch đã ‘mưa dầm thấm đất’. Trương Trác cũng biết người này không thể học y được, nếu anh mà học y thì nói không chừng vì ngốc quá sẽ ‘chữa lợn lành thành lợn què’ ấy chứ.

(*) Tại sao Đỗ Trạch lại không mang họ của ông nội, điều này sẽ được đề cập ở chương 18. Còn mẹ Đỗ, mình đoán là bà con họ hàng gì đó của nhà họ rồi kết hôn với ba Đỗ mà thôi.

Trương Trác dụ điều thuốc xuống gạt tàn, tại sao hắn vẫn còn ‘cảm thấy’ chứ, tên ngốc đó bị ai đi cũng không liên quan đến hắn, con đường tương lai đã chia thành hai ngã rẽ từ lâu rồi.

Thế mà lúc chuẩn bị ngủ, hắn còn hắt xì mấy lần.

Đỗ Trạch lí nhí nói chuyện điện thoại với Thẩm Thực Vân: “Mẹ, hôm nay con gặp Trương Trác đó.”

“Trương Trác?” Thẩm Thực Vân suy nghĩ vài giây mới nhớ ra hắn là ai, vậy nên giọng nói rất nghiêm khắc: “Sau khi gặp rồi thì sao?”

Đỗ Trạch khai thật: “Không làm gì hết, con chỉ chào hỏi cậu ấy thôi, hồi xưa cậu ấy đối xử với con rất tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt, nó là nghi phạm cường hiếp phụ nữ, bây giờ con đã đi làm rồi, mẹ lại không thể ở cạnh chăm sóc cho con. Nhưng nếu để mẹ biết con chơi bời với mấy đứa hư hỏng thì coi chừng mẹ lột da con.”

“Không có mà, con có ngốc đâu, mẹ cứ yên tâm.” Đỗ Trạch cố gắng giúp mẹ hạ hỏa, hơi hối hận vì đã để lộ chuyện mình gặp lại Trương Trác.

Chắc tại giọng nói Đỗ Trạch rất nhẹ nhàng, cho nên Thẩm Thực Vân cũng ăn nói mềm mỏng hơn. “Con ở riêng, nên mẹ rất lo cho con.”

“Con cũng lo cho mẹ lắm.” Đỗ Trạch nói nhỏ, nghĩ một chút rồi nói tiếp. “Mẹ, cũng không thể nói Trương Trác là nghi phạm cưỡng hiếp được, cậu ấy không phải người như vậy. Hơn nữa, sau đó trường học đã giải thích rồi mà.”

“Không có lửa làm sao có khói? Nếu bị đồn thổi như vậy thì ắt hẳn nhân cách của nó có vấn đề.”

“Thôi được rồi, con buồn ngủ quá, mẹ ngủ ngon nha.”

Ấn tượng của Thẩm Thực Vân về Trương Trác không tốt chút nào, Đỗ Trạch không biết vì sao. Nếu nhất định phải có lý do, thì chắc là do anh không theo nghiệp của mẹ, lần đầu tiên trong đời cãi lại lời mẹ.

Sự việc hơi khó nói, nhưng là chuyện thật sự đã xảy ra.

Vào học kỳ hai, khoa xảy ra một chuyện lớn. Sinh viên nữ trước giờ có rất nhiều người theo đuổi được người ta phát hiện trong rừng cây phía sau sân cầu lông, quần áo xộc xệch, vết thương chảy máu, ai cũng có thể đoán ra tối qua đã có chuyện gì xảy ra với cô. Đúng vậy, cô bị cưỡng hiếp.

Chỉ một thời gian ngắn đã có vô số lời đồn.

Cô bị hiếp dâm.

Vốn việc này đã bị nhà trường chìm xuống rồi, nhưng mẹ của sinh viên nữ kia quyết không bỏ qua, làm âm ỉ tới mức cả trường đều biết. Không chỉ vậy, bà mẹ ấy cũng thông qua việc này mà nắm rõ được tình hình của con gái trong trường học, nhận quà đắt tiền từ bạn bè, ăn mặc trang điểm như người lớn chơi bởi ở ngoài, hình tượng hiền lành dịu dàng lập tức như sương như khói, gió thổi liền tan.

Vì thế bà mẹ này vừa giận vừa xót con gái tới phòng hiệu trưởng hỏi cho ra lẽ, hơn nữa còn ép nhà trường phải đưa ra một kết luận, rốt cuộc ai gây ra chuyện này!

Nhà trường rất đau đầu, hỏi sinh viên kia chuyện xảy ra hôm đó, cuối cùng cô khóc lóc nói: “Trương Trác hẹn em chờ cậu ta ở đó, chính là cậu ta.”

Khi đó Trương Trác đang ăn cơm với Đỗ Trạch ở căng tin, đột nhiên nhận được cuộc gọi bất chợt của giáo viên chủ nhiệm bảo hắt tới phòng hiệu trưởng. Hắt vừa bước vào cửa liền bị ba mẹ của sinh viên nữ kia xông vào đánh, sau đó ngơ ngác đứng nghe chờ. Cuối cùng tức giận hét lên: “Nói láo, hôm đó nói chuyện với cô xong tôi đi rồi cơ mà.”

“Ngoài cậu ra, làm gì có ai biết tôi đang ở đó chứ, hơn nữa tôi còn bắt được một nút áo của cậu làm chứng đây.”

Đỗ Trạch nhớ rõ hôm đó trời mưa phùn, Trương Trác bị ba mẹ cô bạn kia lôi từ phòng hiệu trưởng ra giữa sân mà đánh, kiên quyết muốn dẫn hắt tới cục Công an, còn muốn hắt bị đuổi học. Nhưng ba mẹ Trương Trác đều là giáo sư trường nổi tiếng, quen biết không ít người, con trai của bạn bè xảy ra chuyện chưa nói tới, nhưng chẳng lẽ nhân cách của đứa trẻ này như thế nào mà họ còn không hiểu sao?

Họ chỉ có thể hòa hoãn nói rằng đợi cảnh sát điều tra, mọi việc nói phải có sách mách phải có chứng, bởi vì việc này ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới tương lai của một sinh viên.

Nhưng mấy người kia không đồng ý, bây giờ sinh viên kia còn xác nhận là Trương Trác, việc quan trọng của một cô gái đâu có thể đưa ra chứng cứ bậy bạ được. Khi ba mẹ Trương Trác tới thì bên kia ra tay đánh người, khi đó Trương Trác nhẫn nhịn không đánh lại, cố giải thích nhưng không ai chịu nghe. Trương Trác nói hôm đó đi gặp Tổng Hiệu trưởng để giải thích một chuyện, hắt không hề để ý cô, trước kia thích một chút nhưng bây giờ thì không. Trong lớp rộ lên tin đồn hai người là một cặp, do sinh viên lớp khác tung ra, nào là Kim Đồng Ngọc Nữ, nào là trai tài gái sắc, hắt thừa nhận lúc mới nhập học cũng hơi thích cô, dù sao thì không ai không thích người đẹp cả. Nhưng thích thì thích chứ chưa từng thổ lộ, càng đừng nói tới việc theo đuổi, bây giờ tin đồn lan khắp nơi tới nỗi không thể giải thích được nữa, nào ai ngờ việc kia lại xảy đến với cô chứ.

Chuyện này Đỗ Trạch hiểu rõ, bởi vì anh chính là người khuyên Trương Trác nên đi nói chuyện rõ ràng với Tổng Hiệu trưởng, nếu không có sự cho phép của cô thì ai dám đồn bậy đồn bạ chứ?

Đỗ Trạch hồi hộp nói hết mọi chuyện với hiệu trưởng, nhìn về phía Trương Trác đang đứng sờ môi, nghĩ chắc là không có việc gì đâu. Rốt cuộc, khu vực phía sau sân cầu lông lại nằm trong điểm mù của camera theo dõi, từ video cũng thấy được thời gian Trương Trác bỏ đi, nhưng thời gian bọn họ nói chuyện với nhau không ngắn. Trong khoảng thời gian này, Trương Trác hoàn toàn có thể ra tay với Tống Hiểu Hiểu, mà quan trọng hơn là Tống Hiểu Hiểu luôn khẳng khái người gây ra sự việc kia là Trương Trác.

Tống Hiểu Hiểu nói Trương Trác vẫn còn thích cô, trong khoa có rất nhiều lời đồn thổi, cô cảm thấy giữa hai người không phải quan hệ nam nữ kia nên muốn lên tiếng giải thích. Ai ngờ Trương Trác thẹn quá hóa giận, nói chung là do tưởng rằng bọn họ chính là quan hệ nam nữ kia, cô nói cô đã có người mình thích rồi. Sau đó...

Cảnh sát tiếp tục điều tra, trong trường lại có người tung tin đồn.

Họ nói Trương Trác có chỗ dựa, nhất định nhà trường sẽ không đuổi học hắn.

Cũng có người nói Trương Trác thật sự thích Tống Hiểu Hiểu, lúc trước còn nghe hắn kể và cũng đã gặp hai người bọn họ đi ăn với nhau.

Khoảng thời gian đó, ba mẹ Trương Trác đều tới trường học giải thích, hai người là giáo sư đại học có tiếng tốt nghiệp những trường đại học danh tiếng, làm như vậy đúng là mất hết mặt mũi; nhưng tương lai của con trai và sự thật của vụ việc kia còn quan trọng hơn cái gọi là mặt mũi.

Trương Trác cố gắng giải thích nhưng đều vô dụng, nhân chứng duy nhất là Đỗ Trạch; nhưng tới lúc hắn kiện Tống Hiểu Hiểu lên tòa án thì Đỗ Trạch lại từ chối làm chứng.

Tin đồn rất đáng sợ, giả thành thật mà thật biến thành giả.

Trong lúc Đỗ Trạch xin nghỉ ở nhà, Trương Trác đánh nhau với ba sinh viên nam khác ở căng tin. Nghe nói lúc đó bọn hắn đánh nhau rất hăng, hai người gãy xương, một người bị cắt ở cổ tay – ngay trên cánh tay dùng để đàn piano.

Hôm đó Trương Trác dường như phát điên mà đánh đấm, khiến cho những người muốn chạy lại can ngăn đều sợ hãi.

Sau đó người nhà ba người kia đòi bồi thường, tiền bồi thường lên tới cả trăm vạn, khổ phải nói trong đám người đó có bao nhiêu kẻ muốn nhân cơ hội để ăn vạ đòi tiền. Trương Trác như biến thành một người khác, đưa ra video của camera theo dõi trong căng tin, người không đánh mình thì mình không choảng người, rốt cuộc ai là người khiêu khích trước?

Nhưng mọi người đều biết rõ một điều: Ai ra tay trước thì kẻ đó phải chịu trách nhiệm.

Trăm vạn tiền bồi thường không chỉ ra, bởi vì Trương Trác quyết định làm cho ra ngô ra khoai với ba người kia. Hắn chỉ chịu tiền thuốc men và chi phí tổn thất tinh thần cho ba người đó, còn lại thì không, thái độ dứt khoát coi như đã nể mặt lắm rồi.

Sau đó Đỗ Trạch không biết sự việc của Tống Hiểu Hiểu được giải quyết thế nào, bởi vì cậu bị Thẩm Thực Vân sắp xếp cho ra nước ngoài, mặc cho hiệu trưởng khẳng khái giữ lại rồi thêm vài điều kiện hấp dẫn bà cũng không đồng ý. Trương Trác mất hết mặt mũi hơn nữa hành vi lại thiếu đứng đắn, ấy vậy mà con trai bà lại là bạn tốt của hắn, bạn tốt thì thôi đi nhưng đứa con này lại vì một nghi phạm cường hiếp mà cãi nhau với bà.

Thẩm Thực Vân không chấp nhận được việc này, đứa con trai mà bà dốc lòng dạy bảo không thể bị thứ rác rưởi kia ảnh hưởng được.

Đỗ Trạch ra nước ngoài, Thẩm Thực Vân thay đổi mật khẩu tất cả các phần mềm chat của anh.

Đỗ Trạch không ngừng tự hỏi, nếu hồi xưa kiên trì hơn thì liệu Thẩm Thực Vân có thể ép anh ra nước ngoài được không. Nhưng lại có một giọng nói đầy mỉa mai vang lên từ đáy lòng anh: “Mày đừng mơ!”

Nghĩ tới đó, Đỗ Trạch chui vào trong chăn làm tổ nửa ngày trời, sau đó đứng dậy mở ngăn kéo tủ lôi heo đất ra, khó khăn lắm mới lấy được sợi dây màu đỏ ở trong ra, đó là viên ngọc may mắn mà Trương Trác mua tặng anh.

Tuy rằng Thẩm Thực Vấn cảm anh vừa học vừa yêu đương, nhưng trong quá trình trưởng thành luôn vấp phải một chướng ngại nào đó. Không thể nói lòng không rung động được, nhưng cũng không có ai tỏ tình với anh. Bình thường có không ít bạn nữ nói chuyện với anh, nhưng đó không phải là thích; thích một người hay không thì nhìn vào mắt người kia đã có thể nhận ra, tiếc là Đỗ Trạch nhìn bao nhiêu đôi mắt cũng chẳng gặp được một ánh nhìn hữu tình nào.

Sau đó có viên ngọc may mắn kia, Trương Trác nói rằng đưa cho anh để anh đổi vận, dù sao đây cũng coi như đang an ủi anh đi.

Ra đi quá vội vàng, giữ cho tới tận hôm nay.

Nhớ tới sự giúp đỡ của Trương Trác, nếu không có Trương Trác thì anh đã không thể nào hòa nhập được với đám con trai, anh còn đang nghĩ xem mình có từng giúp Trương Trác được cái gì không. Đỗ Trạch rất buồn lòng, cách làm của mẹ anh là sai, nhưng anh không dám nói, trước đây không dám, bây giờ càng không.

Bởi vì đây là mẹ ruột của anh.

Lòng rối như tơ vò, Đỗ Trạch kéo chăn che mặt, lằm bằm lầu bầu: “Nếu không gặp thì thôi, nhưng nếu gặp rồi thì...” Nếu gặp mặt sẽ khó xử vô cùng, tóm lại không có ‘nếu như’ chắc là ổn hơn.

Đỗ Trạch ôm mớ suy nghĩ rối bòng bong đó tiến dần vào mộng đẹp, nhưng lại chập chờn không ngủ, cứ cảm thấy mình còn mắc nợ người ta, nhất là ban ngày còn thấy chân người ta bị thương.

Nếu biết trước anh đã dò hỏi tin tức từ đám Xá Trường rồi.

Hôm sau anh vẫn còn ngái ngủ mà đi làm, đồng nghiệp Tiểu Trần sắp kết hôn, bọn họ đang túm tụm thảo luận xem nhà ở đâu rẻ. Cô dâu chú rể đều là nhân viên lâu năm ở Tầm nhìn Phong Đạt, tính tình rất được. Đỗ Trạch nghĩ thầm, mấy vấn đề này anh không thể tham gia tám nhảm được, nên cứ lẳng lặng ngồi nghe.

“Em muốn mua nhà, nhưng giá cắt cổ quá, ba mẹ lại muốn em về làm việc ở gần nhà. Nhưng em vất vả lắm mới ngồi được ở đây, sao mà cam tâm được chứ.”

Công ty lớn sắp xếp công việc rất rõ ràng nên sẽ không xảy ra tình trạng một người ôm việc của nhiều người, nhân viên của mấy ngành nổi tiếng càng không dễ gì bỏ việc qua nơi khác làm, người có thể trụ lại công ty nhất định sẽ được thăng chức tăng lương. Cố gắng bao nhiêu năm tháng rồi, cho nên hai bạn trẻ này rất không cam lòng khi phải buông bỏ sự nghiệp chỉ vì nhà ở.

Đỗ Trạch nói: “Nếu không thì tìm phòng thuê cũng được. Bây giờ hai người chưa định sinh con thì sẽ không bị quá nhiều nhân tố chi phối, gia đình nhỏ hạnh phúc là được rồi.” Nói xong anh gấp một cái.

Một đồng nghiệp hỏi: “Có phải hôm qua làm việc khuya không?”

Đỗ Trạch lắc đầu: “Không sao đâu, chẳng qua chen lấn trên đường đi làm nên mệt tí thôi, lát là hết ấy mà.”

“Ngày nào tôi cũng dậy lúc 5 giờ 30, nếu không sẽ bị lỡ tàu điện ngầm. Đỗ Trạch, chắc hôm nay cậu dậy trễ chứ gì?”

Anh cười ngượng: “Muộn mất nửa tiếng, 7 giờ 30 tôi mới bò dậy, chỉ kịp rửa mặt rồi đi làm luôn.”

Tiểu Trần hét âm lên: “Thế mà anh cũng tới kịp giờ á?”

Đỗ Trạch nhếch miệng. “Ngồi tàu điện ngầm 15 phút.”

“Cậu sống ở đâu?” Có người hỏi thêm.

Đỗ Trạch cảm thấy có gì đó sai sai, do dự nói: “Khu Thanh Đàm.”

Anh vừa nói xong, mấy người đang ngồi quanh tái mặt. Thanh Đàm là khu nhà giàu đó, nhà bên đó vừa gần công ty vừa gần trung tâm thành phố, muốn đi đâu cũng rất tiện. Nhưng thuận tiện đồng nghĩa với giá cả sẽ đắt đỏ, hơn nữa khu đó không có phòng cho thuê, không phải không cho thuê mà vì bỏ tiền thuê không bằng mua đứt luôn.

“Tự mua hả?”

Đỗ Trạch giải thích: “Nhà không rộng, tôi có người bà con làm bên bất động sản nên được ưu tiên. Mẹ tôi nói ở thành phố lớn người ta cạnh tranh ghê lắm nên có thể rèn luyện bản thân, nếu có thể thì mua nhà rồi ở lại luôn.”

Mọi người nghe xong cùng rút ra nội dung quan trọng nhất, nói đùa: “Về chuyện mua nhà ấy mà, có thể dựa hơi cậu mà được giảm giá không vậy?”

“Được chứ. Nhất định sẽ được ưu tiên, cô họ tôi làm ở khu dân cư Bích Ba đó.”

Người nọ châm chọc một câu: “Thôi bỏ đi, bọn tôi chẳng mua nổi đâu.”

Tiểu Trần thức thời đứng ra hòa giải: “Thôi được rồi, được rồi, đừng ngồi đây tám nữa, sắp mà xuống đây kiểm tra thì toi, mau làm việc thôi.”

Đỗ Trạch im lặng gõ bàn phím, đáng lẽ không nên tiếp chuyện làm gì, mình đúng là lảm nhảm mà.

Không khí trong văn phòng trở nên nghiêm trọng mất một lúc, trong khi Đỗ Trạch đang chăm chú thiết kế đồ họa thì những đồng nghiệp khác chạy lại hỏi anh về file mềm. Anh cố gắng giải đáp hết mọi thắc mắc, trong lòng cảm thấy được quý mà sợ; anh mới tới đây làm việc, thường thì không ai hỏi anh điều gì, thứ nhất là vì không muốn thua kém, thứ hai có thể là do kỹ thuật rất phức tạp và rắc rối.

Anh không phải kẻ ngốc. Đỗ Trạch phát hiện bỗng nhiên bản thân rất được đồng nghiệp chào đón, ví dụ như khi có ai đó chạy đi mua trà sữa sẽ tiện thể hỏi anh có muốn uống không, lúc ấy làm sao dám nói không chứ, uống, chết cũng phải uống.

Có qua có lại, hôm sau anh sẽ mang đồ ăn vặt lên công ty chia cho mọi người. Tình đồng nghiệp đều nhờ đồng đồ ăn vặt và những câu chuyện phiếm mà ra cả, vì thế quan hệ của anh với đồng nghiệp tốt hơn trước rất nhiều. Đỗ Trạch cảm thấy hình như bản thân đã hòa nhập được vào công ty mới này rồi.

Qua vài ngày như vậy, lúc tan tầm Chủ Mỹ còn cười hỏi anh dạo này có chuyện vui hả, Đỗ Trạch cười ngóatic tận mang tai: “Làm việc ở công ty mới rất vui.”

Chủ Mỹ bấm thang máy đi xuống lầu dưới, nói: “Tôi cứ sợ cậu không quen.”

Đỗ Trạch. “Không đâu, tôi... tôi rất thích nhịp làm việc ở đây.”

Chủ Mỹ vỗ vai anh. “Thích là tốt rồi.”

Tất nhiên là thích rồi. Đỗ Trạch định khi về nhà sẽ gọi đồ ăn để tự thưởng cho mình, vừa đi vừa nghĩ nên ăn gì, sau đó anh gọi điện thoại hỏi thăm ông, về tới nhà đã 7 giờ tối mất rồi.

Anh cúi đầu trả lời tin nhắn nên không biết đằng trước có người, mãi tới khi đụng phải người ta mới nhanh nhẩu giải thích: “Tôi xin lỗi, xin lỗi.” Anh hơi ngẩng đầu thì bị đèn trong thang máy làm lóa mắt, cúi đầu đi vào góc trong cùng, dùng khuỷu tay bấm lầu 5. “Tôi xin lỗi, mới nãy đang gọi điện cho ông nên tôi không để ý.”

Người đàn ông không để ý, nhưng vừa quay qua liền nhìn anh chăm chăm.

Đỗ Trạch nhìn quần áo đang mặc, không bắn hay rách gì hết, liền đứng vững ngẩng đầu lên. “Àng ơ...”(*) Vừa ngẩng đầu liền mở to mắt, hai chân anh quéo cả vào, lưng cứng ngắc, cả người như ngừng thở, cười gượng hai tiếng.

(*) Chỗ này Đỗ Trạch định nói là “Anh gì ơ...” = (xiansheng), nhưng do anh bị cà lăm nên nín lưỡi nói thành (xiansen), mình dịch na ná thành “Àng ơ...” cho nó khớp phát âm bên tiếng Việt.

“Ồ... Ồ... Là... Là cậu sao?”

Trương Trác thấy anh có vẻ sợ mình, giống như nhìn thấy tai họa trời giáng vậy. Tối nay hẳn uống rượu nên đầu hơi nặng, ‘thịch’ một cái chống tay lên tường.

“Cà lăm, cậu sao vậy, tôi sắp giết cậu hả?”

Đỗ Trạch nghĩ ngợi, thành thật nói: “Tớ... Tớ sợ cậu đánh tớ.”

Trương Trác cảm thấy khó hiểu, lý do chó má gì thế này?

“Tớ – không – cà – lăm!” Vì không căng thẳng nữa, nên Đỗ Trạch nói chậm từng chữ một. “Đừng gọi tớ là cà lăm nữa.”

Trương Trác cảm thấy chán ghét nói: “Cà lăm!”

Đỗ Trạch biết mình nói chẳng lại hần, anh quay đầu qua chỗ khác không thèm nói chuyện với Trương Trác nữa. Những ấn tượng tốt đẹp về hần cứ rơi rụng từng chút một, nguyên nhân là – cậu ấy bắt nạt mình.

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Quý xuống cầu like cầu comments, chuyện này ngọt lăm đó!!!

4. Chương 4: Cậu Có Muốn Ăn Cay Không?

Hai tay Đỗ Trạch đều xách khá nhiều đồ ăn, nuốt nước miếng nhích ra xa Trương Trác. Anh chột dạ, cảm thấy có lỗi với Trương Trác, mặc dù bây giờ hần luôn nhìn anh với ánh mắt chán ghét, nhưng anh không để bụng đâu.

Mà cái gọi là ‘không để bụng’ này không cần bất kỳ ai cho phép, chỉ giống như tự an ủi mà thôi.

“Trương Trác, cậu đang ở đâu vậy?” Anh nói chậm chậm.

Người đàn ông ấy bật cười. “611.”

“Ồ, khéo vậy sao, tớ ở 509.”

Trương Trác nhìn Đỗ Trạch đang đứng dính sát vào tường, mắt liếc qua nhưng không trả lời.

Mà Đỗ Trạch lại lấy hết can đảm nói chuyện với hần: “Tối nay tớ có nấu cơm, nếu đã khéo vậy thì tớ mời cậu ăn tối nha.” Sợ Trương Trác không tới, anh rầu rĩ. “Tớ sẽ làm món cậu thích mà.”

Trương Trác định không nhận lời, nhưng nghe thấy câu sau thì chân đang dậm bước liền rút về, trong đầu hiện lên những hình ảnh rời rạc, hần đi tới trước mặt Đỗ Trạch: “Tôi thích ăn món gì?”

Mặt Đỗ Trạch hơi tái đi. “Đậu... Đậu hũ cay Tứ Xuyên.”

Trương Trác vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, khiến cho người sống trong một gia đình luôn tràn đầy tình thân ấm áp như Đỗ Trạch không quen chút nào; lại bởi vì trong lòng cảm thấy trước kia đã đối xử tệ với hần cho nên bây giờ anh vẫn không ngẩng đầu lên. Đón khách vào nhà xong anh liền chạy như bay vào phòng bếp làm đồ ăn, Trương Trác nghĩ mình là người đầu tiên ngoại trừ người nhà của anh bước vào nơi này, cho nên trong lòng cảm thấy vui vẻ.

“Không phải đợi lâu đâu.”

Trương Trác xem xét cách bài trí trong nhà, mọi thứ mang hơi hướng nhẹ nhàng, khoan khoái, sáng sủa, sạch sẽ mà ấm áp. Những đồ vật nhỏ trang trí trên tường cũng theo phong cách của Đỗ Trạch, có thể nhận ra chủ nhà rất quan tâm đến mấy việc này, tuy nhiên thời gian anh ở đây không ngắn, nhìn là biết.

“Cậu ở đây từ lúc nào?”

“Hà?” Đỗ Trạch gãi tai, nhẹ nhàng nói: “Gần ba tháng rồi. Mẹ tôi muốn tớ tới đây rèn luyện cho nên đã mua nhà từ lâu, lúc đó mọi thứ đều được trang trí theo sở thích của tớ. Lúc tới ở chỉ cần quét dọn qua loa là ổn.”

Trương Trác cười nhẹ. “Đỗ Trạch, cậu có một bà mẹ tốt thật đấy.”

Nếu câu này là người khác nói thì Đỗ Trạch sẽ cảm thấy rất vui sướng, nhưng người nói lại là Trương Trác, kết hợp với gương mặt lạnh lùng cùng vẻ hồ hững, lạnh nhạt như thế thì câu kia trở nên đầy mỉa mai.

Anh không biết che giấu cảm xúc, vì thế vẩy nước trên tay đi, bưng trái cây đưa cho Trương Trắc, giọng nói âm áp: “Tớ sợ cậu đánh tớ. Trương Trắc, cậu thay đổi nhiều lắm.”

Trương Trắc nghe vậy bèn nhú mày. Thẩm Thực Vân bảo bọc con trai quá kỹ, cho nên Đỗ Trạch vẫn cứ ngốc nghếch như vậy.

“Cuộc sống như một lưỡi dao, không ngừng rạch từng vết thương trên người cậu. Có vết thương sẽ lành, có vết thương thì không, không thể lành như ban đầu. Không phải ai cũng được bảo bọc như cậu, cả đời vô công rồi nghề cũng không cần lo lắng về cuộc sống.” Giọng nói của hắn rất bình thản, rất kiên nhẫn tâm sự với Đỗ Trạch. Nhưng nhìn thấy vẻ áy náy của anh thì hừ lạnh, Trương Trắc không kiên nhẫn nổi nữa. “Cậu muốn nói gì sao?”

Có tật giật mình, bầu không khí bỗng trở nên ngọt ngào. Trương Trắc cũng không cho rằng Đỗ Trạch muốn ôn lại chuyện cũ với mình.

“Lúc... Lúc đó tớ muốn tới lắm, nhưng mẹ tớ... mẹ tớ...” Làm sao anh nói mẹ anh là người tồi tệ được chứ?

Trương Trắc không nói gì, nhưng nghe Đỗ Trạch ấp úng thì sắc mặt xấu đi một chút.

Đỗ Trạch giải thích: “Tớ cảm thấy lúc đó chúng ta hiểu lầm nhau rồi. Tớ chưa từng muốn chạy trốn, nhưng đang đi thì có chuyện.” Anh hơi do dự. “Tớ lỡ tàu, sau đó bị mẹ lôi lên máy bay.”

“Ồ.”

Ờ?

Đỗ Trạch nhìn về phía người đàn ông ấy với vẻ khó tin, thậm chí còn bị uy của hắn làm cho hoảng hốt.

“Cậu có biết chuyện về sau như thế nào không?” Trương Trắc trêu anh.

Đỗ Trạch lắc đầu.

“Tổng Hiểu Hiểu có thai.” Trương Trắc đi làm sớm hơn Đỗ Trạch, quan hệ xã hội cũng rộng, địa vị xã hội khác nhau nên hình thành lên hai con người khác nhau. Đỗ Trạch còn lẩn tránh việc xưa, nhưng Trương Trắc thì không.

“Khi đó vụ việc trở nên rất nghiêm trọng. Bởi vì không tới bệnh viện ngay để kiểm tra chứng cứ trong cơ thể cô ta nên tôi cứng họng không cãi được. Nhưng vết nhơ này tôi quyết không gánh. Một tháng sau, Tổng Hiểu Hiểu kiểm tra phát hiện đang có thai, mấy kẻ nhà họ Tống ép tôi cưới cô ta. Nực cười, loại con gái lăng lơ như vậy có cho không tôi cũng chẳng thêm.”

Đỗ Trạch âm thầm đồng ý, bởi vì dựa vào ưu thế về ngoại hình hay điều kiện gia đình thì thật sự hắn chẳng cần kiêu con gái lăng lơ đó.

Trương Trắc châm một điếu thuốc kẹp vào tay, ba ngón còn lại rất thành thạo cầm ly nước lên, nhưng trong ly không phải rượu mà là trà. Hắn lạnh nhạt nói: “Tôi nói với cô ta, chờ đứa bé này sinh ra thì đi kiểm tra DNA. Nếu là con tôi thì tôi sẽ đăng báo thừa nhận và tự đi đầu thú với cảnh sát; nhưng nếu đứa bé không phải con tôi thì...”

“Tôi sẽ bắt cô ta đứng trước mặt toàn bộ giảng viên và sinh viên xin lỗi tôi. Nhưng bởi sự việc đã gây ra ảnh hưởng quá lớn, cho dù giải thích với toàn trường rồi, không lẽ bây giờ tôi phải giải thích với từng người khi đó từng hiểu lầm tôi là nghi phạm cưỡng hiếp phụ nữ sao?” Ví dụ như mẹ của cậu kia.

“Đỗ Trạch, có phải cậu cảm thấy lúc ấy không giúp tôi là có lỗi với tôi không?”

Đỗ Trạch vò đầu nói: “Đúng vậy.”

Trương Trắc lại bị chất giọng Đài Loan của anh chọc tức, nhưng vẫn không bộc lộ ra ngoài. Hắn đỡ trán nói: “Không có cậu thì tôi vẫn tự tìm lại trong sạch được, cậu không phải người duy nhất.” Lời nói khó nghe, nhưng Đỗ Trạch hiểu.

Anh nghe ra ẩn ý trong câu nói ấy, do dự một lát rồi nói: “Không sao là tốt rồi.” Nói xong lại chạy vào bếp nấu cơm tiếp, bước chân bây giờ đã nhẹ nhõm đi nhiều. Muốn xóa tan bầu không khí ngọt ngào thì cứ chủ động nói chuyện là xong.

Trương Trác nói xong liền cầm album trên bàn lật ra xem, đó đều là ảnh chụp lúc Đỗ Trạch đi du học. Tất cả đều là sinh viên học thiết kế, phong nền chắc là tự làm, màu sắc ấm áp, trời xanh mây trắng phía sau toát lên vẻ nhẹ nhàng. Album hình như là đồ handmade, Trương Trác lật đến phần cuối liền nghe thấy giọng Đỗ Trạch.

“Tất cả nguyên liệu đều được mua từ chợ đồ cũ á, sau đó mang về gia công lại một chút.”

Trương Trác nhìn xuyên qua tấm bìa plastic trong suốt của album, nhìn về phía anh chàng đang bận bịu trong phòng bếp. Anh đeo tạp dề vui vẻ xào rau, có vẻ đang chuẩn bị rất nhiều món ăn. Mùi đồ ăn dần dần lan ra khắp nhà, cảm giác ấm áp cũng tràn ngập khắp nơi.

“Cậu ở một mình hả?” Trương Trác lắc ly trà. “Bạn gái đâu?”

Đỗ Trạch hơi sững sốt, dường như không nghĩ rằng Trương Trác sẽ hỏi mấy chuyện này.

Vì thế anh hơi thẹn thùng nói: “Chỉ có mình tớ thôi, làm gì có bạn gái. Mẹ tớ nói bây giờ sự nghiệp quan trọng hơn, bạn gái sau này có cũng không muộn; còn nếu bỏ lỡ giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp thì sau này muốn cũng không tìm lại được.”

“Mẹ cậu còn nói gì nữa không?”

Đỗ Trạch lộ ra vẻ mặt kỳ lạ. “Hết rồi.” Tâm trạng không hề bị ảnh hưởng chút nào, anh hỏi hân: “Cậu còn thích ăn cay không?”

Trương Trác nhìn chằm chằm bóng dáng anh. “Ừm, dạo này không hay ăn lắm.”

“Grừ, vậy có ăn cay hay không đây?”

Khóe miệng Trương Trác nhếch lên, rõ ràng không nên cười nhưng nghe Đỗ Trạch nói chuyện lại không nhịn được. Đỗ Trạch không phải người dễ để bụng, hôm trước có buồn bã hay khó chịu thế nào thì qua hôm sau vẫn có thể vui vẻ nói chuyện với người ta. Giờ anh đang đứng trong bếp làm đồ ăn để thết đãi ‘bạn học cũ’, thái độ rất ân cần, không hề kém cạnh hồi xưa. Hắn nhớ tới một vấn đề mà mình đã từng hỏi không dưới một lần.

“Đỗ Trạch, tiêu chuẩn chọn bạn đời của cậu là gì?”

Đỗ Trạch đang thổi canh để nếm thử, quay đầu lại nghĩ ngợi: “Tớ thích là được. Nhân cách của người tớ thích không được tệ quá. Cho nên chỉ cần tớ thích là được rồi.”

Đỗ Trạch cảm thấy sau lưng có một ánh mắt rất nóng cháy, như muốn xuyên thủng người anh.

“Xong rồi, ăn cơm thôi.”

Ba mẹt hai chày một canh. Buổi tối Trương Trác đi tiếp khách nên đã ăn cơm rồi, chẳng qua tới đây chỉ muốn nhìn xem ‘nhóc cà lăm’ muốn làm gì thôi. Bất kể mình tỏ vẻ thế nào thì người kia vẫn luôn cười hi hi gặp đồ ăn. “Cậu ăn đi.”

Có người không thích giọng Đài Loan vì họ cảm thấy nó rất nhớt; nhưng có người lại cảm thấy ấm áp, với giọng Đài Loan thì dù có tức giận mắng mỗ thế nào cũng cảm thấy giảm bớt được vài phần.

Trương Trác là loại người thứ hai. Hắn cố ăn thêm một ít, tiện thể nghe Đỗ Trạch kể mấy chuyện vui lúc còn đi du học. Hắn hỏi: “Có bạn bè không?”

“Có, nhưng mà không nhiều. Mấy đứa đối xử với tớ cũng tốt lắm.” Anh rót cho Trương Trác một ly nước, lúc quay lưng về phía hắn liền âm thầm thở mấy hơi. “Mấy hôm trước là tiệc độc thân của Xá Trường, mấy cậu ấy muốn gọi cho cậu nhưng không có số.”

Trương Trác: “Cậu ta kết hôn hả?”

“Ừ, cậu biết à?”

“Biết, Đào Gia Vũ tham dự.”

Đào Gia Vũ là bạn thân thời đại học của Trương Trác, Trương Trác còn gắn bó với y cũng không khiến Đỗ Trạch bất ngờ. Anh nói: “Mọi người rất nhớ cậu.”

Trương Trác lơ đi cảm giác xúc động kia.

“Đúng rồi, bây giờ cậu đang làm ở đâu vậy?”

“Tôi hả?” Trương Trác mỉm cười. “Tôi không đi làm, ở nhà ăn uống ngủ nghỉ thôi.”

Quả nhiên thấy Đỗ Trạch giật bắn người, lại nghe thấy Trương Trác nói tiếp: “Tiền vay mua nhà sắp đẻ chết tôi rồi, tháng nào cũng bị thúc giục trả nợ, tôi sợ lắm.”

Đỗ Trạch tự động suy diễn ra cảnh anh chàng giỏi giang ngày xưa đã dần đánh mất ý chí phấn đấu, cuối cùng thê thảm tới mức phải lang thang đầu đường xó chợ. Anh thầm nghĩ chuyện của Tống Hiểu Hiểu đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới hắn, đòi lại được sự trong sạch thì sao chứ, vết nhơ nghi phạm cường hiếp sao mà xóa nổi đây.

“Không có tiền thì đừng mua căn nhà đắt như vậy chứ...”

Trương Trác nghe vậy cũng không giải thích nhiều, để mặc Đỗ Trạch suy nghĩ miên man. Thấy đã trễ, hắn đứng dậy muốn về, quay lại nói: “Tôi cũng không còn thích ăn đậu hũ cay Tứ Xuyên nữa, nhưng hôm nay cậu nấu cũng ngon đấy.”

Đỗ Trạch hoảng hốt, hôm nay lấy lòng không thành rồi.

Trương Trác “...” Suy nghĩ trong lòng viết hết lên mặt rồi kìa.

Thời gian đi làm và tan ca của Đỗ Trạch rất ổn định, ít khi nào xê xích. Trương Trác và anh chỉ cách nhau một trần nhà nhưng cơ hội chạm mặt rất hiếm hoi. Lâu lâu gặp Trương Trác đi mua đồ về, cũng không có gì, chẳng qua Đỗ Trạch luôn luôn nhìn hắn bằng ánh mắt lăm lăm la lăm lét.

Tối đến, Đào Gia Vũ có việc cần gặp Trương Trác, đúng lúc thấy Đỗ Trạch chạy xe đạp về.

Kể cũng lạ, ở nơi này mà chạy xe đạp, Đỗ Trạch mà xưng hạng hai thì chẳng ai dám tranh hạng nhất. Đào Gia Vũ trở mặt nhìn chăm chăm, càng nhìn càng thấy quen, lên lầu bèn nói: “Trương Trác, cậu còn nhớ tên ảo lả hồi đại học không?”

Trương Trác nói: “Đó là Đỗ Trạch.”

“Hai cậu là hàng xóm à?” Đào Gia Vũ vừa dự tiệc ở công ty về, mặc đồ Tây bày ra dáng vẻ một người thành đạt, lúc này nhìn Trương Trác từ trên xuống dưới từ trái qua phải, giống như muốn bào mòn tới tận xương tủy anh.

Trương Trác cười gằn. “Sao? Gặp quỷ hả?”

Đỗ Gia Vũ thở dài. “Thay đổi thật rồi. Nghĩ lại thì trước kia các cậu cứ bám dính lấy nhau, cùng ăn cùng ngủ, so với người yêu còn giống người yêu hơn đó.”

“Như cậu nói đó, chỉ là ‘trước kia’ mà thôi.” Trương Trác mở hợp đồng nhìn sơ rồi để qua một bên. “Cậu đến đây cũng chỉ để đưa tôi mấy cái này, không bàn bạc qua điện thoại mà tự mò đến, ngạc nhiên thật!”

Đào Gia Vũ ngưng cười, đột nhiên nghiêm túc nói: “Mấy hôm trước tôi tham dự hôn lễ của lão Trương, không ngờ nghe ngóng được vài chuyện khá kỳ lạ.”

“Liên quan gì tới tôi? Sao dạo này cậu hóng hớt thế?” Trương Trác nói.

Đào Gia Vũ cũng đoán được hắn sẽ nói vậy. “Liên quan tới cậu đó, chuyện hồi xưa của Tống Hiểu Hiểu.”

“Nói.”

“Vợ của lão Trương rất đẹp. Lúc tôi đang đánh chén thì lão Trương uống rượu buồn chuyện với đám phù rể. Cậu đoán xem cậu ta nói gì nào? Cậu ta nói rằng từng yêu một hoa khôi của khoa, hoa khôi của khoa hoa khôi của khoa, cũng chỉ giống như khăn giấy dùng xong rồi bỏ.” Đào Gia Vũ vòng vo. “Người lão Trương thích là ai nhỉ?”

Trương Trác khoát tay. “Ai biết. Người cậu ta thích có cả mớ, không phải cậu suy nghĩ nhiều quá rồi chứ?”

“Thật ra tôi cũng chẳng muốn nghĩ nhiều làm gì, nhưng cậu ta nói cô hoa khôi kia cũng không tốt đẹp gì, miệng nói không muốn nhưng kỳ thực thì sao?” Đào Gia Vũ gõ hai ngón tay lên mặt bàn, phát ra từng tiếng ‘lộc lộc’. “Kể say luôn nói thật.”

“Chuyện năm đó ảnh hưởng trực tiếp tới con đường trao đổi du học sinh của cậu, không những thế còn khiến ba mẹ cậu xấu hổ, nhưng sự xấu hổ này cũng chưa hẳn là nỗi nhục gì đâu. Tôi nghĩ cậu nên tìm cơ hội hẹn cậu ta nói chuyện rõ ràng đi.”

Trương Trác nhíu mày. “Khi không hẹn người ta ra quán rượu làm gì? Mấy năm không liên lạc rồi, lấy lý do gì mà hẹn đây?”

Đào Gia Vũ cho ý kiến: “Ế, hàng xóm lâu dưới của cậu không phải lý do sao?”

“Cậu ấy sao?”

5. Chương 5: Âm Mưu Cấu Kết

Trương Trác nghi ngờ ý kiến Đào Gia Vũ vừa đưa ra. “Tôi không rảnh rồi sinh nông nổi vậy đâu. Thôi nói sau đi, chuyện đã qua lâu lắm rồi, sao mà điều tra đây? Với lại mấy hôm nay công ty có khá nhiều việc, kết quả thử nghiệm trò chơi kia của cậu sao rồi?”

“Cấp dưới đều là những người được tuyển chọn kỹ càng, đang thử nghiệm ở thị trường trong nước, cậu yên tâm đi.” Cẩn thận xem xét sắc mặt Trương Trác, phát hiện hắn rất bình tĩnh, Đào Gia Vũ mới nói: “Trương Trác, rốt cuộc cậu nghĩ sao, tôi nói Đỗ Trạch á.”

Đào Gia Vũ coi như là người hiểu Trương Trác nhất, Trương Trác không bao giờ nói ra suy nghĩ trong lòng cho bất cứ ai, y muốn biết cũng chỉ có thể dựa vào hai mắt của mình thôi.

Con trai hay nói giỡn với nhau, nào là hôn một cái, nào là sờ một chút, đều là chuyện thường như cơm bữa, nhưng mấy chuyện này chỉ có lúc có thì thôi. Thử hỏi ai thân thiết tới mức để cho người kia ngủ trong lòng mình chứ, không những thế còn để người ta ăn cơm như thể mình là bảo mẫu không bằng. Nếu người kia là nữ thì chẳng có gì để bàn cãi, dù sao thì ai mà không thích gái đẹp. Nhưng người kia lại là con trai, lại còn là ‘tên ẻo lả’ mà mọi người hay nói.

Hồi đại học Trương Trác rất nổi tiếng, cho dù là trước hay sau khi xảy ra chuyện của Tống Hiểu Hiểu kia. Ba mẹ đều là giáo sư nổi tiếng, gia đình giàu có, mặt mũi sáng sủa đẹp trai, vừa nhìn đã thấy ảnh hưởng của một gia đình gia giáo như vậy đối với con cái lớn tới chừng nào.

Lúc đó đám con gái rất bạo dạn, có người viết thư tình, có người tặng quà, mấy người hay xấu hổ thì dùng phần mềm chat riêng, nếu là con trai thì đều nghĩ ra cách này cách kia. Thế nhưng bên cạnh Trương Trác chỉ có Đỗ Trạch.

Năm ấy là lần đầu tiên Đỗ Trạch ở ký túc xá, lần đầu tiên bị dị ứng thời tiết, tới đến thì sốt cao. Nhưng mà cũng coi như mạnh mẽ, anh không gọi điện khóc lóc ỉ ới với mẹ mà tự lết tới bệnh viện. Phải biết là lúc đó mấy đứa trong phòng đều cá cược với nhau, cá xem anh có gọi điện khóc nhè với mẹ hay không.

Trương Trác đưa Đỗ Trạch đến bệnh viện, lúc đó hai người họ chơi với nhau rất thân, cơm nước của Đỗ Trạch đều do Trương Trác lo.

Đào Gia Vũ thề rằng mới đầu mình không nghĩ ra, không cảm thấy Đỗ Trạch ông ọ, nhiều nhất chỉ thấy anh hơi yếu đuối mà thôi.

Nhưng hôm đó y tới tìm Trương Trác, thấy Trương Trác ngồi ở cạnh giường nhẹ nhàng dỗ dành Đỗ Trạch uống thuốc, trong ký túc xá tràn ngập một mùi chua chua rất khó tả. Trương Trác nói Đỗ Trạch vừa nôn, thuốc bác sĩ kê rất đắng, anh vừa uống liền ới sạch cơm nước mới ăn.

Lúc ấy Đào Gia Vũ cảm thấy tên nhóc này thật là con mẹ nó khó hầu hạ quá, đều lớn tòng ngồng cả rồi mà uống thuốc cũng không xong.

Mà Đỗ Trạch ói xong thì không uống thuốc nữa, đầu óc quay cuồng, mặt mũi đỏ bừng. Tuy đã khỏe hơn so với lúc sáng nhưng nhất quyết không chịu uống thuốc. Đào Gia Vũ nhìn mà cảm thấy đau đầu thay.

Còn Trương Trác thì kiên nhẫn hơn cả bảo mẫu. Hắn cúi đầu nhỏ nhẹ khuyên Đỗ Trạch uống thuốc, sau đó chạy ra ngoài mua một tô cháo loãng rồi bỏ thuốc vào trong muỗng cháo để Đỗ Trạch không phải trực tiếp uống thuốc.

Người ta nói bệnh nhân là kẻ ngang bướng, Đào Gia Vũ cảm thấy đó không phải là kẻ ngang bướng, mà chính là ông bà ông vải thì có.

Đỗ Trạch nằm bẹp trên giường hai ngày liền, hai ngày đó Trương Trác cũng không tới sân cầu lông.

Khi đó y đã cảm thấy chuyện này có gì đó khác thường, quen biết Trương Trác bao nhiêu năm rồi nhưng chưa từng thấy hắn đối xử với ai tốt như vậy. Hắn mới quen Đỗ Trạch được bao lâu đâu? Đào Gia Vũ nghĩ lại lúc mình bệnh còn chưa từng thấy Trương Trác mang trái cây tới thăm, có phải do y không đáng yêu như Đỗ Trạch không? Thôi kệ đi.

Y nghĩ được mùi vị tình yêu trong chuyện này.

Còn lời đồn trong lớp thật sự không phải do y tung ra, muốn trách thì trách hai người đó nổi bật quá thôi, một phòng ký túc xá có năm tên con trai, muốn chọc mù mắt chó của bọn y chứ gì?

“Chúng ta chơi với nhau cũng nhiều năm rồi, cậu khai thật với tôi đi, tình cảm của cậu với Đỗ Trạch là gì?”

Trương Trác quay cây viết trong tay rồi nhìn Đào Gia Vũ: “Cậu không cảm thấy tôi đây là lòng dạ của Tư Mã Chiêu(*) sao?”

= Lòng dạ của Tư Mã Chiêu: Âm chỉ là âm mưu đã lộ rõ, không ai không biết.

“Tôi chỉ muốn nghe một câu thật lòng, được không hả?”

Trương Trác thản nhiên nói: “Chuyện là như vậy đó, chẳng có gì để nói cả. Từ lúc nào mà cậu thích đi hóng hớt vậy hả?”

“Cứ coi như tôi nhiều chuyện đi, cậu không biết tôi nghe đám con gái kia kể bao nhiêu sự tích huy hoàng của các cậu đâu. Nhưng tiếc rằng Đỗ Trạch là một tên ngốc, chẳng nhớ gì cả.”

Đỗ Trạch quên hết những việc xảy ra khi mình bị sốt, chỉ nhớ Trương Trác vẫn luôn chăm sóc mình. Sau khi khỏi bệnh, anh mời Trương Trác ăn cơm, hắn còn hỏi vòng hỏi vo: “Đỗ Trạch, cậu còn nhớ tôi đã vất vả ngày đêm thế nào không, có nhớ tôi đã không thể ngủ yên giấc mà chăm sóc cho cậu không?”

Đỗ Trạch nói: “Tôi không nhớ, nhưng rất cảm ơn cậu, Trương Trác.”

Tim thất lại, rất đau.

“Cậu ta vừa ngu vừa đần.”

Trương Trác muốn y dừng vấn đề này lại. “Cậu ấy rất ngốc, mà cũng trẻ rồi, cậu mau rút đi.”

Đào Gia Vũ vừa đi vừa hét ầm lên. “Phải nhớ tiền thưởng cuối năm của tôi đây, phải để tôi ăn một cái Tết hoành tráng.”

“Lắm mồm quá!”

“Cạch!” Đóng cửa lại, nhốt cái tên đang lắm nhà lắm nhảm ở ngoài, Trương Trác tăng ca đến khuya. Màn hình di động vẫn sáng, trong danh bạ ngoài bạn tốt thì cũng chỉ có đồng nghiệp. Vụ việc năm đó đã đến mức không thể cứu vãn nổi, hắn có ở lại trường hay không cũng không quan trọng, nên đã chuyển tới trường mà ba mẹ đang dạy để học tiếp. Cái đám gọi là bạn học hay bạn bè cũng không còn liên lạc gì nữa. Đào Gia Vũ nghĩ ngờ cũng có chỗ đứng, xét về động cơ gây án thì khả năng là người quen rất cao, tiếc rằng lúc ấy không chú ý tới điều này nên đã lỡ mất cơ hội tốt nhất.

Trước mắt thì Trương Trác vẫn chưa muốn gặp lại đám bạn học cũ kia, còn về Đỗ Trạch nếu làm hàng xóm thì cứ làm hàng xóm thôi, nhưng hẳn không ngờ rằng Đào Gia Vũ có vẻ để ý tới Đỗ Trạch như vậy.

Hôm sau hẳn lên máy bay đi Pháp, Đào Gia Vũ xách quà đến gõ cửa nhà Đỗ Trạch. Hôm nay là cuối tuần, những ngày thế này Đỗ Trạch đều ngủ nướng, vì thế anh vô đầu dụi mắt mở cửa. Nhìn thấy Đào Gia Vũ liền sững sờ, đợi tới lúc anh nhớ ra người này là ai mới giật mình mời y vào nhà. “Xin lỗi nha, tớ... tớ vừa ngủ dậy.”

Đào Gia Vũ có biệt danh là ‘chàng trai ấm áp’, bấy giờ mới trưng ra nụ cười đã tạo thành thương hiệu: “Cậu còn nhớ tớ hả?”

Đỗ Trạch mau chóng đề mở tóc đang chống ngược trên đầu xuống, đóng cửa nói: “Nhớ chứ, cậu là Đào Gia Vũ đúng không?”

Lần đầu tiên Đỗ Trạch cùng Trương Trác đi chơi là đêm Noel, mọi người đều ăn mặc quái dị lại còn đeo mặt nạ. Có một anh chàng cosplay ma cà rồng “Hú hà!” một tiếng nhảy bổ tới trước mặt anh, đôi mắt sau mặt nạ đảo lia lịa ngắm soi anh, rồi nói: “Biết ngay mà, Trương Trác sao mà giống bảo mẫu thế. Cậu là cái cậu Đỗ Trạch nói năng không lưu loát đấy hở?”

Đỗ Trạch ấp úng như gà mắc tóc, muốn phủ nhận mà nói không lên lời, bộ dạng đó khiến Đào Gia Vũ cười như nắc nẻ, sau cùng vẫn phải nhờ Trương Trác giải vây.

Đào Gia Vũ so với Đỗ Trạch thì hoạt bát hơn, rất nổi tiếng với đám con gái. Suy cho cùng thì Đỗ Trạch cũng khá mến cậu bạn này, khi có người chế nhạo anh bị cà lăm thì y còn nhảy ra mắng giùm một hai tiếng.

“Có nước cam với sữa, cậu muốn uống gì?” Đỗ Trạch xoắn hết cả lên, mở tủ lạnh hỏi Đào Gia Vũ.

Đào Gia Vũ vừa vào cửa đã nhìn chằm chằm Đỗ Trạch, hai mắt phát sáng như tìm được kho báu. Nước chanh? Sữa?

“Nước sôi được rồi.”

Đỗ Trạch mau chóng rót nước. “À ừ, được.”

Không quen cái kiểu rào trước đón sau nên Đào Gia Vũ nói luôn: “Mấy hôm trước tớ tới nhà Trương Trác, tự dưng thấy người đang đập xe kia rất quen. Trương Trác nói cậu và cậu ấy là hàng xóm, tớ đoán hôm nay cuối tuần cậu được nghỉ nên tới tìm. Lúc ấy cậu đi nhanh quá, biệt tăm biệt tích luôn, mấy năm rồi không liên lạc với nhau. Nếu không phải mấy hôm trước trong đám cưới lão Trương nhắc vài câu về cậu chắc tớ cũng quên còn một người như cậu đó.”

Mặt mũi Đỗ Trạch đỏ bừng: “Tớ gặp cậu ấy trên tàu điện ngầm, sau đó cho số nhau.” Nói xong liền cầm đi động xin số y.

Đào Gia Vũ vui vẻ, thật là một anh chàng hiểu chuyện!

Hai người trao đổi địa chỉ công ty, Đào Gia Vũ ra về kinh ngạc: “Trời ơi đúng là có duyên mà, công ty chúng ta hợp tác với nhau đấy!”

Chẳng hiểu sao Đỗ Trạch cảm thấy nụ cười này cứ đều đều, nhưng anh vẫn rất bất ngờ. “Thành phố này nhỏ tới vậy sao?”

Không phải là nhỏ, mấy công ty lớn chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngoài cạnh tranh còn có thể bắt tay hợp tác với nhau.

Đào Gia Vũ có khiếu ăn nói nên hai người ngồi nói chuyện không cảm thấy chán, Đỗ Trạch còn bị chọc cho cười vài lần, nụ cười vừa ngưng ngập vừa dịu dàng. Đào Gia Vũ cảm thấy hai từ ‘dịu dàng’ này không thích hợp để miêu tả một người đàn ông, nhưng y lại chẳng tìm được từ nào hợp hơn để nói về Đỗ Trạch.

“Trương Trác đi rồi, nếu không tớ đã kéo cậu ấy cùng tới đây. Sau khi tốt nghiệp còn có thể gặp lại bạn học cũ cũng coi như có duyên, đúng là không hề dễ dàng gì ha.”

Đỗ Trạch ngẫm nghĩ, cảm thấy Đào Gia Vũ nói cũng có lý, giữa biển người mờ mịt có thể gặp lại nhau là mối duyên lớn thế nào chứ? “Sau này thường xuyên tụ tập nha.” Rồi anh nói thêm một câu: “Trong trường hợp Trương Trác cũng đồng ý.”

“Cậu sợ cậu ấy như vậy sao?”

Đỗ Trạch ngẫm nghĩ: “Tớ cũng không biết tại sao nữa...” Trương Trác bây giờ không hiền như hồi xưa, lại có vẻ xa cách nữa.

Sau khi Đào Gia Vũ về, Đỗ Trạch cảm xúc chùng chất, anh cũng nhận thấy hồi đại học mình khá lu mờ, cho nên bây giờ có người chủ động kết bạn sao mà không vui chứ?

Anh vui vẻ suốt hai ngày liền, lúc đi làm lại hoàn thành xuất sắc công việc được giao. Cuối tuần anh nằm ngoài ban công đọc sách, thỉnh thoảng còn nhìn lên nhà số 611 phía trên, nếu cửa sổ mở ra chứng tỏ trong nhà có người.

Người ta chẳng thêm đả động gì tới mình mà mình thì cứ bám lấy người ta. Lúc ngập đầu trong công việc mà Đỗ Trạch vẫn suy nghĩ nguyên nhân, nghĩ xong lại cảm thấy mình có lỗi với người ta, nên muốn đối xử tốt với người ta để bù đắp. Nhưng bù đắp ra sao, anh có thể bù đắp thế nào đây?

Ngay lúc Đỗ Trạch đang suy nghĩ xem nên nói chuyện với Trương Trác như thế nào thì trời đổ mưa lớn cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Mùa Đông ở Bắc Kinh không có tuyết rơi, nhưng trong hai tháng cuối lại vừa mưa vừa có tuyết. Đầu tiên là gió lớn bất chợt nổi lên quét toàn thành phố, hơn hai giờ chiều thì ánh nắng ấm áp của mặt trời không còn nữa. Trong văn phòng, Đỗ Trạch đeo tai nghe mở nhạc cho bớt chán, tập trung nhìn màn hình nên không để ý các đồng nghiệp nữ đang vội vàng lượn tới lượn lui. Mãi tới tối muộn rời khỏi văn phòng anh mới thấy mấy vũng nước dưới đất, nói thầm: “Sao lại bẩn thế này?” Sau đó anh tự lấy cây lau nhà lau đi, vừa ra khỏi cửa liền bị mưa to tuyết lớn làm cho toàn thân run rẩy bầy.

Trước và sau cánh cửa như hai thế giới đối lập nhau, Đỗ Trạch mau chóng chui ra sau cửa cho ấm một chút, chú bảo vệ thấy vậy mới kêu lên: “Sao vậy? Cháu không mang dù hả?”

Đỗ Trạch nói chậm chậm: “Có ạ, ngày nào cháu cũng bỏ vào cặp táp.”

“Vậy cháu mau về đi, ngoài trời lạnh lắm đấy, nói không chừng dùng dù cũng không ăn thua đâu. Hay là cháu bắt taxi về đi.”

Lúc này điện thoại rung lên, là tin nhắn từ group công ty, dự báo thời tiết nói rằng hai ngày tới thời tiết sẽ xấu như thế này cho nên nhân viên được nghỉ hai ngày, còn công việc thì mọi người có thể giải quyết tại nhà.

“Thiệt tình, ảnh hưởng thời gian đi làm quá.” Đỗ Trạch cứ nghĩ tới mô hình kiến trúc phiên chế người kia là cảm thấy đau đầu. Lương của anh rất cao, hiệu suất làm việc cũng cao, nhưng cũng vì vậy mà lượng công việc nhiều hơn người khác; thời gian thoáng hơn nhưng độ khó của công việc đúng là khiến anh muốn học máu tại chỗ. Muốn chuyển qua bộ phận khác, nhưng ngành nào cũng có cái khó của nó, vậy nên anh đã đắn đo suy nghĩ rất nhiều.

Nước mưa thấm ướt ống quần, Đỗ Trạch lạnh run như cây sậy, áo bông ẩm ướt đè nặng hai vai, không thể để máy tính đang ôm trong ngực bị ướt được. Anh che dù đứng ở ven đường chờ taxi, trời mưa là mùa làm ăn của dân chạy taxi, vậy ba cái mà cái nào cũng có người rồi, trật tự lắm mới bắt được một chiếc thì lại bị tài xế ‘làm tiền’. Đoạn đường 15 phút mà ngồi nửa giờ mới tới nơi, tài xế taxi thấy anh còn trẻ lại mang theo cặp táp nên chạy vòng vèo câu giờ mãi mới tới khu dân cư Bích Ba.

“Ày dà, đường xá hôm nay kẹt dữ quá, phải đi vòng sang đường khác. Đi xa một chút nhưng có thể tránh được kẹt xe, giảm cho cậu 5 đồng đó.”

Đỗ Trạch: “...” Chẳng thể bắt bẻ được, lại còn muốn anh cảm ơn sao?

Cuối cùng anh hơi không vui mà bước về phía thang máy, sau mỗi bước chân đều để lại một vệt nước bắn dưới đất, khiến Đỗ Trạch gần như bị mọi người ghét lây.

May sao gặp một bà lão phúc hậu nhích ra nhường chỗ, còn đưa khăn giấy cho anh: “Người ngợm ướt hết cả rồi, con mau lau đi.”

“Con cảm ơn bà.”

Ra khỏi thang máy anh liền vẫy tay tạm biệt bà lão. Trên hàng lang truyền tới tiếng khóc nỉ non, Đỗ Trạch ngó nghiêng xung quanh, nhưng bây giờ tắm rửa thay quần áo quan trọng hơn, vì thế anh mau chóng cất bước về nhà. Nào ngờ càng về gần nhà thì tiếng khóc kia càng lớn.

Anh thấy một cô gái đang gào khóc trước cửa nhà mình, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên: “Xin chào...?”

Cô gái lau nước mắt, sau đó trừng mắt lườm anh rồi xách cái lồng mèo đặt cạnh đứng lên, nắm chặt cánh tay anh chàng đang định mở cửa. “Cậu là chủ nhà này?”

Đỗ Trạch chưa từng gây gỗ với ai, nghĩ rằng bình thường mình cũng không cãi cọ với người khác, anh liền đứng thẳng người, gật đầu: “Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

Gần đó có bác gái ‘chặc chặc’ nói: “Cháu đóng cửa sổ không chặt, cháu nhìn cục cưng nhà người ta đi, đồ rơi dè chết nó rồi.”

Mấy bác gái nói thì thảo to nhỏ, Đỗ Trạch cúi đầu nhìn cái lồng mèo rồi lui về sau một bước, khó tin nói: “Tôi, tôi không làm gì nó hết.”

“Cậu tự mở cửa mà xem đi!”

Đỗ Trạch mở cửa, chân chưa bước vào đã thấy sàn nhà loang loáng nước, cửa sổ bị gió thổi đập ầm ầm. Anh bật đèn mới thấy sàn nhà đầy nước, vì thế mới nhớ ra sáng nay trời nắng ầm ầm nên không cất mấy chậu sen đá đi, cửa sổ vẫn để mở.

Vội vàng chạy tới phòng ngủ, mọi thứ lộn xộn hết cả lên, còn ướt nhẹp nữa chứ.

Trên ban công thiếu ba chậu sen đá, trong đó có một chậu rất đắt tiền mà anh thích nhất, trời lại đổ mưa, nhìn sơ cũng biết đã có chuyện gì xảy ra.

6. Chương 6: Ngây Thơ Không Chín Chắn

Thời tiết quái gở vừa mưa vừa tuyết, chậu sen đá lớn nhất kia bị gió quất rơi xuống lầu. Đỗ Trạch đau lòng sở chỗ đặt chậu cây, chậu sen đá này anh bỏ hẳn ba nghìn đồng để mua về, sen đá càng già càng đắt, anh vừa nhìn thấy nó đã thích rồi.

“Xin lỗi cô, hôm nay tôi đi làm, quên không gom mấy chậu cây vào nhà.”

Tám chín mươi phần trăm là con mèo kia đang nằm trên ban công, rồi chậu cây rơi xuống dè chết nó, việc này vô cùng hi hữu, ấy thế mà vẫn xảy ra. Đỗ Trạch tự biết mình đuối lý nhưng vẫn cố gắng giải thích. Bác gái đứng xung quanh hiểu chuyện nên không nói nhiều, thấy chàng trai cũng thật thà nên quay lưng vào nhà, bỏ lại một câu: “Haiz, ra là tại mấy chậu cây.”

Cô gái lầu dưới khóc lóc thảm thương. “Nó ở cạnh tôi lâu như vậy, nói chết là chết luôn.”

Ngoài mấy đồng nghiệp nữ ở văn phòng ra thì Đỗ Trạch rất hiếm khi giao tiếp với người khác, xích lại gần cô gái đang khóc bù lu bù loa, đầu đau như búa bổ, giảng hòa với cô: “Ừm, xin hỏi bây giờ cô định thế nào?”

“Cậu phải đền!” Cô gái chỉ tay vào mặt anh. “Cục cưng của tôi là mèo tai cụp thuần chủng, là thú cưng đó, lúc trước tôi dùng rất nhiều tiền mới mua được, vậy mà về nhà chưa được mấy tháng đã bị cậu hại chết. Tâm huyết của tôi, tiền bạc của tôi, cậu đều phải bồi thường. Không những vậy, anh còn phải mua trả tôi một con y chang như vậy!”

Đỗ Trạch cũng định bụng sẽ đền cho cô gái kia, nhưng nghe cô nói xong anh bèn nhìn kỹ xác chú mèo kia. Màu lông không đều, hình như không phải giống mèo cô gái nói. Đây rõ ràng là giống mèo Anh lông ngắn, giống như lai tới đời F mấy rồi, không phải giống thuần chủng, mèo thuần chủng thật sự thì phải bỏ tiền ra xin cấp giấy chứng nhận nữa kia.

Đỗ Trạch không nuôi mèo. “Thật ra mấy câu cô nói tôi đều hiểu, nhưng tôi không làm vậy được.”

“Ý cậu là gì? Có phải cậu gián tiếp hại chết cục cưng của tôi không? Giết người còn phải đền mạng đó, bây giờ cậu không muốn chịu trách nhiệm chứ gì?”

Chịu trách nhiệm không đồng nghĩa với việc cứ ngu ngốc giờ đầu ra cho người ta chém giết.

Đỗ Trạch thay quần áo ướt ra, sau đó quay lại nói với cô gái kia: “Cô cũng thấy nhà tôi đang bừa bộn vậy đó, hay là để tôi thu dọn một chút nha. Dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, nên xưng hô thế nào đây?”

“Gọi tôi là chị.”

Đỗ Trạch đồng ý: “Chị à, chị muốn em đền bao nhiêu?”

“Hai vạn, hoặc đền một vạn và mua thêm một con tai cụp, tự cậu chọn đi.”

“Em không đền đâu.”

Cô gái kia đặt lồng mèo lên mặt bàn. “Ý cậu là sao?”

“Mèo của chị vốn chẳng tới giá này đâu.” Đỗ Trạch đứng thẳng nhìn cô, vẻ mặt kiên quyết. “Nó đáng bao nhiêu tiền thì trong lòng chị chắc biết rõ hơn em.”

Nghe anh nói vậy, cô gái kia sững sốt giậm chân. “Biết cái gì mà biết, tôi còn hiểu hơn cậu đấy!” Câu trước lớn tiếng hơn câu sau, Đỗ Trạch không đóng cửa nên bác gái mới này bỏ đi lại ngó vào xem, những người đi làm về cũng hóng hớt ngẩn cổ nhìn, ai không biết còn tưởng vợ chồng son đang cãi nhau.

Nói chuyện to tiếng không có nghĩa là bản thân có lý, Đỗ Trạch rất ghét thái độ đó của cô gái kia, đúng lúc đó di động trên bàn rung lên, màn hình hiển thị người gọi là Đào Gia Vũ. Anh đi ra chỗ khác bắt máy. “Alo.”

Đào Gia Vũ chỉ gọi điện tán dóc với anh, tiện thể hỏi xem Đỗ Trạch có nhận làm ngoài giờ không, ‘nước phù sa không thể để chảy ruộng ngoài’ được. Nếu có thể khiến tình bạn thân thiết hơn thì trả tiền làm thêm bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Nhưng nghe thấy tiếng ồn ở đầu dây bên kia, y bèn hỏi: “Giờ này mà cậu còn ở ngoài hả?” Y ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, thời tiết thế này thì ai ở ngoài cho nổi.

Đỗ Trạch lí nhí: “Xảy ra chút chuyện.”

“Chuyện gì vậy? Để xem tớ có giúp được gì cho cậu không.”

Đỗ Trạch do dự rồi nói: “Sen đá tớ trồng ngoài ban công á, hôm nay bị gió quất rơi xuống lầu dưới đè chết mèo nhà người ta. Cô ấy muốn tớ đền, nhưng mà...” Anh nói chắc như đinh đóng cột: “Nhưng nó là giống lai, không phải thuần chủng. Bây giờ đang đòi co với tớ á, tớ thấy trên người con mèo còn quần gạc, hình như mới đi viện về.”

Đào Gia Vũ nhin cười vài giây. “Sao cậu xui vậy? Cô ta đòi bao nhiêu?”

“Hai vạn, hoặc là đền một vạn và một con mèo, căn bản là không tới mức đó, mèo của cô ấy có phải giống thuần chủng đâu chứ.”

“Cô ta đang cãi nhau với cậu hả?”

“Đúng rồi. Thời tiết xấu quá nên tớ cũng không tiện gọi người của tiệm thú cưng tới kiểm tra.”

Đào Gia Vũ nãy ra ý xấu, đảo mắt suy nghĩ vài lần rồi mới cười ý vị. “Cái này có gì khó đâu, không phải là cậu sợ chứ hả?”

Đỗ Trạch không sợ, anh chỉ cảm thấy phiền phức thôi. “Tớ chỉ cảm thấy không hay cho lắm thôi, nói chuyện bình thường là được rồi, cãi nhau cũng không giải quyết được gì. Tớ... Tớ... nói năng không lưu loát lắm.”

Vậy thì đơn giản rồi, kiếm đứa nói năng lưu loát tới là được.

Đào Gia Vũ cúp điện thoại rồi gọi luôn cho Trương Trác, mở miệng hỏi luôn: “Cậu vẫn ở nhà chứ?”

“Thời tiết thế này không ở nhà chứ ra ngoài tìm chết hả?” Trương Trác bị cuộc gọi này đánh thức nên tỏ vẻ tức giận, Đào Gia Vũ lại ung dung nói: “Người dưới lầu của cậu xảy ra chuyện rồi.”

Trương Trác rời giường đứng lên mở đèn, kéo rèm nhìn ô cửa kính đọng tuyết. “Cậu ấy thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cậu ấy cũng xui phết, cậu xuống đó thì biết. À mà cậu về nước cũng không thèm báo với tôi một tiếng.”

Trương Trác đáp: “Tôi không nói thì cậu cũng biết thôi, nên cần gì phải tốn nước miếng!”

“Cậu cứ xuống đó xem thế nào đi. Trong điện thoại cậu ấy cũng không nói rõ với tôi, nhưng hình như mấy chậu sen đá nhà cậu ấy bị gió thổi rơi xuống đề chết mèo nhà người ta, nhưng mèo này không phải giống thuần chủng. Nhưng người kia lại bắt cậu ấy bồi thường như giá của mèo thuần chủng, nói chung là rắc rối lắm.”

Trương Trác mở tủ lạnh mở một chai bia, ngửa cổ uống hết một nửa mới nói tiếp: “Đấy là chuyện nhà người ta, sao cậu rồi hơi thế?”

“Mấy hôm trước tôi gặp một người bạn nhỏ. Cậu không làm bạn với cậu ấy là chuyện của cậu, nhưng tôi thì muốn. Mưa gió thế này chạy xe không tiện, coi như tôi nợ cậu lần này đi nha.”

Trương Trác thản nhiên: “Cậu có ý gì?”

Đào Gia Vũ dường như rất vui vẻ. “Chẳng có ý gì cả, ý trên mặt chữ thôi.”

Lúc Trương Trác đi xuống, dưới lầu đã loạn cào cào lên rồi. Đương nhiên đều do cô gái kia làm ầm ĩ, nào là cục cưng của mình quý đến nhường nào, nó sinh bệnh phải đưa tới bệnh viện thú y tốt nhất chữa trị ra sao, rồi thì đồ ăn đều là thứ đắt tiền, nuôi nó có mấy tháng mà tốn biết bao nhiêu, nhưng hiện tại lại bị đề chết rồi.

Thời nay con người chẳng so nổi với chó mèo, có người nuôi mèo còn tốt hơn chăm sóc ba mẹ. Người xung quanh đều hiểu tâm trạng của cô gái, tuy mọi người chẳng liên quan gì tới việc này nhưng vẫn vì mình là hàng xóm mà khuyên nhủ: “Cậu thanh niên này, cậu không hại người nhưng người vì cậu mà chết.”

Đỗ Trạch đỏ mặt nhưng kiên quyết không thỏa hiệp: “Chị ấy thừa cơ đòi tiền thì có, con mèo này là giống lai mà.”

“Nói bậy!” Cô gái xông lên đòi tát, Đỗ Trạch mau chóng lùi về sau. “Không phải mèo lai.”

Đỗ Trạch không muốn đánh nhau hay cãi cọ gì với cô gái kia, bởi vì nói lắp nên phải nói chậm lại, những câu giải thích của anh không thể nào địch nổi tốc độ nói của cô ta. Cho nên bây giờ có nhiều người mới có cơ hội mở miệng: “Mấy tiệm bán mèo hợp pháp đều triệt sản cho mèo rồi mới bán cho người ta, là tại vì họ muốn bảo tồn giống loài thuần chủng không cho đi phối giống lung tung sinh ra con lai. Chị nói mèo của chị thuần chủng thì đưa ra chứng cứ đi. Chị nói chị mua con mèo này không lâu, vậy mà năm lần bảy lượt phải đưa nó đi bệnh viện thú y. Tên của tiệm thú cưng kia chị cũng nói cho em biết rồi, tóm lại đã xảy ra chuyện gì thì ngày mai... ngày mai em phải đi hỏi cho rõ ràng.”

Cô gái kia khóc ngắt cả đi, nức nở nói: “Cậu đi mà hỏi. Mèo của tôi đang sống yên ổn, tôi vào bếp nấu cơm chưa được mấy phút, đi ra đã thấy nó chết rồi. Nó chết ngay trước mặt tôi đó!”

“Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, em sẽ đền cho chị tiền bồi thường mà em nên đền, nhưng em không thể làm theo yêu cầu của chị được. Mèo của chị vốn không phải giống thuần chủng, nó có bệnh hay không thì chị phải biết rõ hơn em.”

“Cậu là đồ không biết xấu hổ!”

“Tên nhóc này, mèo này quý lắm đó.”

“Rất quý là đằng khác. Con gái của cô họ tôi có mèo cụp tai, mèo được vận chuyển từ nước ngoài về, ở nhà vẫn còn giữ giấy chứng nhận của bệnh viện thú y. Tuy không cần thiết nhưng khi mèo mang thai, cô còn

túc trực 24/24. Mèo của cô và mèo của chị không giống nhau, cho dù là giống mèo hay màu sắc bộ lông đều khác một trời một vực. Nếu... nếu là thuần chủng, đừng nói là hai vạn mà cho dù là mười vạn thì em cũng sẽ đền cho chị. Tại chị không tốt trước nên đừng trách em không nể mặt.” Nói xong bèn ngồi xổm sờ bốn chân chú mèo kia, đều đập nát hết rồi.

Đỗ Trạch mở hình bạn gửi qua, nhìn hình cũng đủ chứng minh chú mèo này đẹp hơn chú mèo đã chết.

“Ây da, thật nè. Bé mèo này đẹp quá!”

Không biết người nào trong đám đông nói một câu: “Còn trẻ mà đã được ở trong khu Thanh Đàm, vậy mà còn so đo.”

Đỗ Trạch tức giận: “Tiền của cháu không phải gió thổi tới, cô nói vậy là có ý gì chứ?”

Trương Trác lẳng lặng đứng trong đám đông mà nhìn. Thuần chủng khác với lai tạo, vậy ra không phải tất cả mọi người đứng đây đều mù mờ không hiểu, dần dà cũng có người khuyên cô gái kia đừng đau lòng quá. Nhưng mà ai lại đi nhún nhường trước mặt người khác như vậy, nếu nhún nhường chẳng hóa ra thừa nhận mèo nhà mình là giống lai tạo, không thuần chủng lại còn có bệnh sao? Bây giờ nó chết rồi, cô là chủ của nó nên tất nhiên sẽ dùng lý do này để bắt bẻ.

“Tôi tốn nhiều tiền cho nó như vậy, chẳng lẽ do tôi đáng đời sao?”

Đỗ Trạch khờ dại gật đầu đáp: “Đúng rồi còn gì, nếu lúc trước chị bỏ thêm tiền mua giống thuần chủng thì nó đã không mắc nhiều bệnh như vậy.”

Trương Trác đứng trong đám đông nhắm mắt lại, bó tay mà thở dài. Thật ra chỗ xấu của Đỗ Trạch là cách nói chuyện nhiều khi rất khó nghe, giọng lại có vẻ như đang vui khi thấy người gặp xui, càng khiến cô gái kia cảm thấy tức giận.

Vì thế cô ta bèn nhào qua đánh anh, nhưng Trương Trác nhanh chân đi tới giơ tay tóm lấy người nào đó kéo ra sau lưng mình, tay chưa kịp chần thì mặt đã bị cô gái kia tát một cái thật mạnh, ngón tay còn vương mùi sơn móng mới làm sượt qua mặt hấn. Trương Trác nhắm mắt hít sâu một hơi. “Sung sức gớm nhỉ?”

Đỗ Trạch thấp hơn Trương Trác nửa cái đầu, ngẩng lên nhìn thấy vết thương trên thái dương của Trương Trác, ngạc nhiên tới mức máu xông lên não, xoắn hết cả lên, mắng một câu: “Đồ thần kinh, không có khí chất!”

Đúng là không sợ đối thủ mạnh chỉ sợ đồng đội ngu như heo, Trương Trác vung tay Đỗ Trạch ra, nghiêm giọng: “Cậu im ngay cho tôi!”

Chỉ một câu ngắn gọn vừa to vừa uy như vậy khiến ai có mặt ở đó cũng đều im bật, Đỗ Trạch bị mắng bèn mím miệng, cúi đầu nhìn chân, không biết đang suy nghĩ gì.

“Chỉ là con mèo không rõ chủng loại thôi, cô nói nó là giống thuần chủng, cậu ấy lại nói không phải, chi bằng cứ tìm chuyên gia tới kiểm tra là xong. Thời tiết hôm nay rất xấu, mai tôi sẽ bỏ tiền ra mời người tới kiểm tra coi con mèo này là giống thuần chủng gì. Cô tới bệnh viện thú y Ngải Lạc khám cho nó đúng không? Vừa khéo tôi có người quen ở đó, bọn tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm, nên đền thế nào thì đền thế đó. Nhưng cô thấy cậu ấy nói chuyện không có lợi cho mình liền cào cấu người ta, cư xử hơi tệ đó. Cậu ấy có sai thế nào cũng không tới lượt cô ra tay, mẹ nó chứ, đã không giải quyết được sự việc lại còn phá phách, cô thử làm lại coi?” Trương Trác giờ chỗ bị cào ra, giơ tay sờ chỗ đang rớm máu kia rồi cười gằn.

“Tôi đánh người không phân biệt nam nữ, nam cũng đánh mà nữ cũng chẳng tha. Cô không muốn nói lý lẽ cũng được, cậu ấy cũng chẳng thiếu tiền, đền cho cô là nể tình, không đền cũng là bốn phận mà thôi. Nói khó nghe thì là ai muốn cô để mèo ở ban công tìm chết hả? Mèo bị bệnh sao không để trong bệnh viện thú y, rước về nhà làm gì?”

Tự dưng mọc đầu ra một người hung dữ thế này, cô gái yếu thế nhìn xung quanh. “Nó không bệnh mà.”

Trương Trác tiếp tục châm chọc, cúi đầu nhìn thẳng cô ta. “Cô cho rằng bọn tôi bị ung não cả đấy hả?”

“Ô ô ô...” Cô gái ngồi bệt xuống đất khóc rống lên.

Cùng lúc đó gió dữ cũng rít gào ngoài trời, Trương Trác lạnh lùng nhìn xung quanh, tay rút túi quần liếc mọi người. “Sao, vẫn xem nữa hả?”

Coi như tiền ôn thần, cuối cùng Đỗ Trạch chỉ đền vài nghìn đồng, đúng bằng số tiền cô gái bỏ ra mua con mèo kia.

Cuối cùng mọi việc được giải quyết êm đẹp, Đỗ Trạch day cái mũi đỏ ửng hất xì một cái, đi theo Trương Trác nói nhỏ: “Vừa rồi cậu dữ quá, người ta là con gái đó.”

Trương Trác đứng khựng lại, anh không để ý nên bị đập vào mặt, mũi đau muốn chảy nước mắt. “Cậu làm cái gì vậy?”

“Cậu là heo à?” Trương Trác nghiêng đầu hỏi. “Vừa rồi ai chửi người ta bị thần kinh vậy?”

Đôi mắt Đỗ Trạch liếc xung quanh. “Tớ quên.”

Trương Trác không thèm đếm xỉa, đúng là lãng phí thời gian với tên ngớ ngẩn này mà.

Nhưng lúc hắn định bỏ đi lại bị một cánh tay kéo lại, Trương Trác vừa quay lại liền thấy cái mũi đỏ ửng của Đỗ Trạch.

“Cậu vào đây với tôi.” Lôi Trương Trác vào nhà, lại thấy dép của tên kia bị nước trên sàn nhà làm bẩn, Đỗ Trạch rất muốn kiếm một cái lỗ mà chui xuống đất. “Mặt cậu cần dán băng y tế.”

Trương Trác đứng lên. “Không cần.”

“Phải dán!” Đỗ Trạch bỗng rống lên, giận dữ ấn Trương Trác ngồi xuống, sau đó lấy một miếng băng y tế có kích thước phù hợp với vết thương ra khỏi hộp cấp cứu, chậm chậm dán lên vết thương của Trương Trác. Đôi mắt anh nhìn từ vết thương rồi nhìn qua mắt hắn, lần đầu nhìn thẳng như vậy khiến anh cảm thấy hoảng hốt, tay hơi run nói: “Hôm nay cảm ơn cậu nha.”

Đỗ Trạch mang mấy chậu sen đá vào trong nhà, đau lòng bấu môi. “Chậu sen đá bị rơi kia rất đắt.”

Trương Trác nói: “Cậu vẫn còn thích loại cây này hả?”

Đỗ Trạch “Ừm” một tiếng, nói: “Cậu ấy gọi điện hỏi tớ có muốn làm thêm hay không, nhưng dạo này công ty bận lắm, không muốn nhận, nếu mà nhận sẽ không có thời gian ngủ mất.” Giọng nói đầy tiếc nuối, anh không để ý có một đôi mắt đang chăm chăm đánh giá mình.

Căn nhà đang lộn xộn hết cả lên, đừng nói hôm nay mà ngay cả ngày mai chưa chắc đã thu dọn xong. Trương Trác không biết Đỗ Trạch có giải quyết nổi không, vì thế đề nghị: “Mai thuê người đến dọn, hôm nay ra khách sạn mà ngủ.”

“A——” Mở miệng mãi mà không hắt hơi được, Đỗ Trạch khó chịu day mũi, day mũi xong còn chạy đi rửa tay. “Hôm nay bị mất chậu sen đá, rồi còn đền tiền cho người ta, đó là tiền tiêu hàng ngày, không muốn đi khách sạn đâu.”

Trương Trác muốn về nhà, Đỗ Trạch bèn đứng chặn cửa không cho ra. Anh cảm thấy mình lại nợ Trương Trác, vậy mà còn suốt ngày làm phiền hắn.

Cơm tối đơn giản ba mẹt một canh nhưng Đỗ Trạch không ăn, nói xong liền đi vào phòng ngủ chứ không sẽ không thể ngủ nổi. Mấy phút sau, Trương Trác cũng không muốn ăn nên đứng dậy, thấy người kia đang cuộn thành một cục nằm trên giường, mặt vui vào chỗ không nhúc nhích, điều này khiến Trương Trác nhớ tới chuyện hồi xưa.

Hắn đi tới cạnh giường sờ trán Đỗ Trạch, quả nhiên nhiệt độ hơi cao.

Cơ thể của Đỗ Trạch rất mềm mại yếu đuối, tám mươi phần trăm là do được Thẩm Thực Vân bảo bọc mà thành, nói bệnh là bệnh ngay được, với lại tối bị mắc mưa nhưng không tắm rửa sạch sẽ, còn tranh cãi với người ta cả buổi. Bây giờ cái lạnh của giữa Đông rất kinh khủng, đến ngay cả Trương Trác cũng không dám ăn mặc phong phanh.

“Đỗ Trạch.” Trương Trác vỗ mặt Đỗ Trạch.

Người trên giường rụt vào trong chăn, càng ngày càng giống một trái bóng.

Lúc Trương Trác thay quần áo cho Đỗ Trạch, Đỗ Trạch đã khá mơ màng, thấy cơ thể Trương Trác mát mẻ bèn dính lấy hắn, miệng còn khó chịu mà rên hừ hừ: “Đầu nặng quá diiiii.”

Lần ôm Đỗ Trạch gần đây nhất là lúc nào?

Trương Trác không nhớ nổi, chắc là lúc Đỗ Trạch bệnh, anh la ó muốn đi WC nhưng không lết nổi, lần đầu tiên hắn ôm Đỗ Trạch, khi đó tim đập thình thịch.

“Chúng ta tới bệnh viện nào.”

Đỗ Trạch nằm trong lòng hắn, lắc đầu: “Không tiêm đâu.”

Lần nào Đỗ Trạch cũng đều nói như vậy, anh không thích mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện. Bởi khi còn nhỏ anh phải tới bệnh viện quá nhiều lần, cho nên Thẩm Thực Vân tỏ ra cẩn thận với anh cũng là lẽ đương nhiên, nhưng không ai hay biết Đỗ Trạch như vậy là nguyên nhân từ bản thân hay bị ảnh hưởng từ Thẩm Thực Vân. Đối với một cậu bé mà nói, như vậy có phải quá đáng sợ rồi không?

Lúc Trương Trác đưa Đỗ Trạch tới bệnh viện đã là mười một giờ khuya, sốt cao tới mức phải truyền hai bình. Đỗ Trạch rụt cổ trong áo lông ngỗng đầu lên, hận không thể rụt cả chân vào luôn, mà Trương Trác đang yên lặng ngồi một bên chống tay lên trán. Ở thành phố này, Đỗ Trạch không có người thân cũng chẳng có bạn bè, trong bảng ghi chú thông tin cá nhân rất sạch sẽ, chức vụ của người này ở công ty là gì cũng viết rõ ràng.

Ngái ngủ ngáp một cái, hắn bị y tá đánh thức. “Em của anh phải thay bình truyền.”

Ể... Em trai?

“Đỗ Trạch, ngồi dậy uống thuốc nào.”

“Mấy viên vậy?” Đỗ Trạch mở mắt ti hí, nhìn lướt qua tay Trương Trác, môi run lên. “Bốn viên, nhiều vậy á?”

Hỉ nộ ái ố của Đỗ Trạch đều phơi hết lên mặt, vì đang bị cảm mà mặt đỏ hết cả lên. Trương Trác hờ hững nhìn rồi im lặng không nói gì, nhưng lại khiến Đỗ Trạch sợ, chỉ ước đầu có thể chui tọt vào trong áo, nửa phút sau thò nửa ngón tay ra khỏi áo đẩy đẩy, giọng nói nghèn nghẹn: “Lát nữa uống.”

Trương Trác còn lạ gì Đỗ Trạch, lát nữa uống, lát nữa sẽ giả điếc không uống luôn.

“Nửa đêm nửa hôm còn ở đây hầu hạ cậu, có phải tôi giống thằng điên lắm không?”

“Cậu không phải mà.” Đỗ Trạch lắc đầu nguầy nguậy, anh ngược mắt nhìn về mặt âm u của Trương Trác, rồi nhìn hai viên thuốc nén. Anh nhớ rõ loại thuốc này đắng nghét, nhưng mặt Trương Trác cứ hầm hầm như muốn đánh nhau thế kia. Anh chậm chạp cầm ly nước rồi nhét một viên thuốc vào miệng, vì quá đắng nên cứ do dự mãi, giữa cổ uống một ngụm nước để nuốt xuống ai dè viên thuốc kia bị mắc lại, bỗng nhiên trong cổ họng toàn là vị đắng, đắng muốn trào nước mắt.

Trương Trác vẫn gơ tay, nhìn về mặt có thể gọi là xốn xác của Đỗ Trạch, nói: “Mẹ cậu là bác sĩ mà cậu sợ thuốc đến vậy sao?”

Đỗ Trạch ngậm vành ly nước dùng một lần, hà hơi vào trong rồi nhìn nó biến thành màu trắng, nhỏ giọng: “Bởi vì mẹ là bác sĩ nên tớ mới sợ thuốc.” Dù đang bệnh vẫn nhớ rõ người ở bên cạnh mình là Trương Trác, mắt anh nhìn chằm chằm khăn quàng cổ màu xanh đen của người kia, không dám nhìn mặt. Tỷ lệ cơ thể của Trương Trác rất cân đối, hồi xưa còn có mấy chị sinh viên khoa thiết kế thời trang mời hắn làm người mẫu chụp hình cho luận văn tốt nghiệp. Về đẹp trai của Đào Gia Vũ là kiểu năng động, còn của Trương Trác lại thuộc về kiểu điềm tĩnh, người mang vẻ nhã nhặn như vậy là một kiểu tính cách không ai có thể bắt chước được. Cho dù bây giờ hắn có hơi dữ nhưng Đỗ Trạch vẫn cảm thấy hắn chính là Trương Trác tỏa sáng lấp lánh của năm xưa.

“Trương Trác, cậu đừng giận mà.”

Trương Trác nhìn anh mấy lần, trong lòng cảm thấy khó hiểu nhưng giọng nói lại kiên quyết mà lạnh nhạt. “Giận gì cơ?”

“Tớ rất sợ cậu cảm thấy không vui.”

“Vì sao?”

Đỗ Trạch quay người đi. “Tớ không biết sao lại như vậy, có thể bởi vì cậu là bạn tốt của tớ.” Anh cảm thấy câu ‘chúng ta là bạn tốt’ không phù hợp cho lắm, trải qua chuyện trước kia mà Trương Trác không cắt đứt quan hệ với anh đã là tốt lắm rồi.

Mà Trương Trác cũng cảm nhận được sự dè dặt trong giọng nói của anh, hần nói: “Không nên có suy nghĩ như vậy, nếu không khi kết bạn hay giao tiếp cậu chẳng những không được người ta quý mến mà còn có thể bị bắt nạt nữa.”

Đỗ Trạch cảm thấy tủi thân. “Tớ không có suy nghĩ này với những người khác, cậu đừng có coi tớ là đồ ngốc nữa.”

Người bệnh thường rất dễ cảm thấy tủi thân, Trương Trác nhìn Đỗ Trạch còn đang trả treo lại mình, giọng nói nhẹ nhàng hơn một chút: “Không coi cậu là đồ ngốc, mà là ngây thơ.”

Đỗ Trạch lấy khăn giấy lau nước mũi. “Chưa từng ai nói tớ ngây thơ hết, nhìn tớ có vẻ không chín chắn lắm sao?”

Trương Trác nhìn anh, sau đó ừ một tiếng: “Rất không chín chắn.” Hần còn nói. “Cảm thấy không vui đúng không?”

“Không có...” Đỗ Trạch khẽ thở dài. “Đó là sự thật mà.”

Trương Trác thấy anh trả lời rất thẳng thắn, giọng điệu cũng khá hơn, nhưng hần không lên giọng dạy bảo nữa, ngẩng đầu nhìn bình truyền dịch rồi cúi đầu xem di động, không quay đầu lại mà dặn dò Đỗ Trạch: “Đang bệnh thì ngủ sớm đi.”

“Nhưng ngủ không thấy thoải mái.” Anh xích lại gần người đàn ông ấy, làm một việc mà hồi đại học anh rất thích. “Trương Trác, tớ có thể dựa vào vai cậu không? Sẽ không làm phiền cậu chơi game đâu.”

Trương Trác nghiêng đầu, ngay lập tức cảm thấy cay đắng, nhìn vẻ mặt chờ mong của Đỗ Trạch, mãi lúc lâu sau Trương Trác mới đáp lại: “Nể tình cậu đang bệnh mà cho phép một lần đó.”

Đỗ Trạch vội vàng bọc mình thành một cục tròn tròn, đội mũ dựa vào vai Trương Trác, không hiểu vì sao mắt anh bỗng xót xót. “Lúc ở New York, tớ đã rất nhớ cậu.”

“Vì sao lại nhớ tớ?” Trương Trác hỏi.

Đỗ Trạch ậm ừ cả buổi, trong lúc đợi anh trả lời thì Trương Trác đã chơi xong một ván, lúc hần quay lại nhìn Đỗ Trạch thì người này đã há miệng ngủ ngon lành rồi.

Cuộc sống của Đỗ Trạch bị mẹ quản rất chặt, thời đại học nghe mẹ sắp xếp mọi việc, tốt nghiệp đi làm rồi mà vẫn còn nghe lời mẹ răm rắp. Mọi người nghĩ anh là con cưng sao, Trương Trác cho rằng không phải vậy, cái này giống như việc cầm đầu vào đọc sách thôi, có chết cũng nghe không cãi. Chỉ khi Đỗ Trạch thực sự tìm ra cách giải quyết một việc gì đó thì anh mới có thể ưỡn ngực tự hào làm đàn ông một lần, chỉ có như vậy mới khiến anh giành được quyền lợi về cho mình, ví dụ như việc học thiết kế, nếu lúc đó không có ông nội đứng sau hỗ trợ thì sao Đỗ Trạch có thể được làm theo ý mình chứ.

Bên cạnh đó cũng phải nói rõ rằng người này cần phải được kích thích, lúc trước mẹ Đỗ Trạch còn suýt đuổi anh ra khỏi nhà nhưng cũng không thể khiến Đỗ Trạch bỏ đi mong muốn học thiết kế, việc này thể hiện rõ anh kiên trì thế nào. Nhưng bình thường anh dễ dãi quen rồi, chỉ cần cảm thấy được sẽ “Ừm, cũng được.” sẽ không nói thêm gì nữa. Không hần là anh không có ý kiến riêng của bản thân, nói anh hèn nhát cũng hơi quá, mà tính cách anh giống như trẻ nhỏ, tuy không thường nói chuyện nhưng rất dễ chơi chung.

“Đỗ Trạch?” Trương Trác huých anh, gọi y tá lại rút kim truyền ra.

Đỗ Trạch không ừ hử gì hết, ngược lại còn cọ cổ hần, nghe chừng cảm thấy ẩm áp nên chặc lưỡi, tay theo quán tính luồn vào nách Trương Trác. “Lạnh...”

Y tá bị chọc cười, hỏi: “Em trai anh bao nhiêu tuổi rồi, dính người ghê á.”

Trương Trác đen cả mặt, thầm nói hần không có đứa em trai dính người như vậy, nếu có thì đã bị hần sút bay từ lâu rồi.

“Bị bệnh nên vậy đó, cô nhẹ tay một chút, cậu ấy sợ đau.”

Y tá sao mà không nhận ra được cơ chứ, lớn đầu như vậy mà còn dính người nhưng lại không bị trách mắng, không phải em út thì cũng là cục cưng trong nhà, tay rút kim vì thế mà nhẹ nhàng rất nhiều.

“Cậu bệnh đến ngu người luôn rồi hả?”

Đỗ Trạch gơ tay nhét vào tay Trương Trác, nói: “Cậu xem, tay tôi mất hết cảm giác rồi.”

Tay cứ như bị nhét một cục đá nhưng cảm giác khá tốt, Trương Trác mở cửa xe rồi đẩy cục tròn tròn kia ra ngoài: “Để người khác nghe thấy họ cười cho thối mũi.”

“Dù sao thì ngoài cậu ra có ai nghe thấy đâu.”

Trương Trác bỗng nhớ lại hồi xưa, tiếc là giây tiếp theo hần đã tự kéo bản thân về với hiện thực, Đỗ Trạch cười yếu ớt nhưng rất chân thành, vẫn tốt đẹp và đơn giản như ngày ấy.

Trương Trác tự nói với bản thân rằng mọi người đều thay đổi rồi, sau này hần nhớ lại lời mình nói, những gì đã qua cứ như tự vả vào mặt hần, nghĩ lại thật xấu hổ.

Đỗ Trạch về nhà không thể ngủ nổi, hơn nữa lại đang bệnh, Trương Trác tạm thời nhường phòng ngủ cho anh, phòng khách quanh năm suốt tháng không có ai ngủ nên không có mùi mền chiếu gối gì hết, vả lại người kia mới là khách cơ mà.

“Tớ nhường nửa giường cho cậu nha, hứa sẽ không lây bệnh cho cậu đâu.” Đỗ Trạch nằm trên giường thề thốt. Trương Trác nói: “Tôi chẳng yếu như cậu đâu.”

Sau đó Đỗ Trạch rúc đầu vào chăn. “Ngày mai tớ sẽ khỏi mà.” Nhưng anh rất biết điều, ngoan ngoãn nằm ngủ bên cạnh không làm phiền Trương Trác, hơn nữa anh cũng chẳng có hứng mà đùa giỡn, đầu óc choáng váng chỉ muốn ngủ thôi, với lại nghe tiếng gió thổi bên ngoài ghê chết đi được. Trước kia anh ở cùng Trương Trác đều dán vào người hần cho ấm, đầu óc Đỗ Trạch mơ mơ tỉnh tỉnh nên chỉ làm theo cảm giác, thấy chỗ nào ấm thì rúc vào chỗ đó, sau đó sờ soạng xung quanh tới khi đụng phải tay Trương Trác mới dừng lại.

Trương Trác chưa ngủ, thực ra thì hần đang nhìn Đỗ Trạch sờ soạng đụng phải người mình, nghe anh thoải mái ‘hử hừ’ hai tiếng, Trương Trác mới nhớ ra thói xấu này của Đỗ Trạch là do hần tạo thành.

Lúc ấy chăn trường phát cho không đủ dày, mẹ Đỗ Trạch đã chuẩn bị trước một tấm chăn rất ấm, còn Trương Trác một giường một chăn, tối đến kêu lạnh, chợt nghe Đỗ Trạch đề nghị: “Hay cậu ngủ với tớ đi, hai chúng ta đắp ba chăn lận.”

Đắp ba tấm chăn thật sự rất ấm, hôm sau là lần đầu tiên Đỗ Trạch ngủ quên, lần đầu tiên trốn tiết, ngủ tới nổi mặt mũi đỏ gay cũng không thêm dậy.

“Trương Trác, hay là từ nay về sau... nếu cậu lạnh thì chúng ta ngủ chung nha.”

Giường ở ký túc xá vừa nhỏ vừa cứng, ba tấm chăn đã chiếm hết diện tích, Đỗ Trạch chẳng còn cách nào khác là dán sát vào người Trương Trác mà ngủ, hơn thế Đỗ Trạch còn cảm thấy vui vẻ khi tìm được một cái ‘lò sưởi’, dần dà thành ra hai người ngủ chung với nhau. Có lúc Trương Trác vì không muốn người khác đồn bậy nên về giường mình ngủ, nhưng trước khi leo lên giường mình thì cũng lặn qua lộn lại trên giường Đỗ Trạch một lúc.

Bởi vì hần thật bí ối. Trương Trác nghĩ bản thân là kẻ như vậy, đúng là làm bậy hết sức.

7. Chương 7: Cho Con Xem Một Cô Gái Nè

Trong lòng có người, người này dùng cái gáy nóng hằm hập ép lên cằm hắn. Trương Trác đổi tư thế mấy lần, Đỗ Trạch cũng mơ màng dịch theo, cuối cùng nhét chân mình vào giữa hai chân hắn rồi thỏa mãn thở dài một hơi.

Trong bóng đêm, Trương Trác không nhúc nhích, giơ tay muốn đẩy ra nhưng khi thấy Đỗ Trạch lằm bằm thì tay dừng lại giữa chừng.

“Trương Trác, tớ đau đầu...” Sau đó buông hắn ra rồi nói nóng, nhưng giây tiếp theo lại ôm lấy mà kêu khó chịu quá.

Trương Trác nhẹ nhàng đặt tay lên trán Đỗ Trạch, bàn tay từ từ dịch xuống cho tới khi chạm phải hai má người kia vài giây, vẻ mặt lạnh nhạt của Trương Trác biến mất tăm mất tích, ôm lấy Đỗ Trạch vào lòng, sau đó hắn cảm thấy bản thân thật đáng khinh.

Đỗ Trạch chẳng biết gì, ngủ tuốt tới trưa hôm sau, mở mắt ra thấy Trương Trác đúng là đang đọc sách ở bên giường mới giơ tay dụi mắt, tiếng nhỏ như mèo kêu: “Trương Trác.”

“Ừm.” Nhìn anh đã tỉnh, Trương Trác gấp sách lại. “Ăn chút gì đi, ăn xong rồi tới bệnh viện truyền nước.”

Đỗ Trạch xoắn xuýt. “Tớ mới dậy mà.”

Trương Trác hỏi: “Việc đó với việc cậu phải truyền nước có liên quan gì với nhau không?”

Đỗ Trạch quả quyết lắc đầu, rút một nắm khăn giấy nhét vào túi quần. Thật ra anh muốn ở cạnh Trương Trác thêm một chút, nhưng tình hình bây giờ nói cho anh biết rằng anh phải biết điều một chút.

Dù đã là buổi trưa nhưng trời bên ngoài rất âm u, nhiệt độ không khí cực thấp, cuối cùng Đỗ Trạch quyết định gọi người tới dọn dẹp nước mưa trong nhà, còn bản thân thì mặc áo lông đi theo Trương Trác. Nhưng lúc bước vào thang máy lại gặp người chủ của chú mèo kia, Đỗ Trạch giả vờ như không thấy.

Con người đúng là một giống loài kỳ cục, Đỗ Trạch nghĩ cô gái này thấy hai người cũng nên biết xấu hổ một chút, ai ngờ bỗng đâu vang lên một tiếng ‘hừ’, Trương Trác đứng trước anh nghiêng đầu liếc một cái, Đỗ Trạch thấy cô gái kia lùi lại đằng sau mấy bước.

Hừ, thói đời cứ phải ra uy như thế đấy!

“Giờ cậu có muốn xin nghỉ phép không, hay là gọi điện thoại để mẹ cậu tới đây?”

Đỗ Trạch hiểu ý của Trương Trác sau đó mau chóng lắc đầu, việc nhỏ như vậy mà cũng phải gọi Thẩm Thực Vân tới ư, giỡn vừa thôi chứ, anh giấu mặt vào mũ, nói: “Tớ có phải trẻ con đâu.”

Nhưng Đỗ Trạch vừa nói xong liền nhớ ra một việc, anh lấy di động nhìn ngày tháng, nhận ra đã tới cuối tuần cần phải gọi điện cho mẹ, đang tính tới sẽ gọi nào ngờ đang đi thì bị điện thoại oanh tạc.

Thẩm Thực Vân quan tâm con trai: “Dạo này con bận lắm đúng không?”

Đỗ Trạch dè dặt nhìn Trương Trác một cái, nhìn vẻ mặt không có gì khác thường của hắn rồi mới nói: “Hơi bận một tí ạ, cuối tuần con phải tới công ty tặng ca nhưng thời tiết xấu nên ở nhà.”

“Con nói chuyện bị sao vậy, sao giọng mũi nặng thế?”

Đỗ Trạch rút khăn giấy lau nước mũi: “Con bị sổ mũi đó mẹ, sau đó còn bị cảm lạnh.”

“Mấy hôm nay thời tiết ở Bắc Kinh xấu lắm, con ở đó phải chú ý một chút, tặng ca tặng kíp cái gì, lúc trước mẹ có đồng ý cho con theo ngành này không?” Nói tới chuyên ngành, Thẩm Thực Vân đến giờ vẫn cảm thấy tức nghẹn cả người. “Đừng tưởng rằng còn trẻ mà cứ đâm đầu vào tặng ca mà kiếm tiền, mấy hôm trước mẹ thấy có người còn trẻ mà bất ngờ chết gục trước máy tính tiền, cũng dân thiết kế đồ họa như con đó.”

“Mẹ, con tự biết mà. Bình thường con đều hoàn thành công việc trước thời hạn, giờ là cuối năm nên mới nhiều việc thôi, làm xong tất cả là ổn rồi.”

Đỗ Trạch bị Thẩm Thực Vân mắng mỏ, đứng trước mặt Trương Trác cảm thấy thật mất hết mặt mũi, lúc này Thẩm Thực Vân nói: “Cũng sắp Tết Tây rồi, mẹ tới thăm con, vừa hay gặp con nói chút chuyện.”

Đỗ Trạch sợ tới mức đang định hắt hơi mà ngừng luôn. “Hả, mẹ có chuyện gì cứ nói thẳng với con là được rồi.”

Thẩm Thực Vân ở đầu dây bên kia bèn cười nói: “Việc này phải gặp mới nói được, cũng lâu lắm rồi mẹ không gặp con. Sao, không chào đón mẹ hả?”

“Chào đón chứ sao không.” Đỗ Trạch xoa xoa tay. “Lúc mẹ tới thì gọi điện cho con nha, con đi đón mẹ.”

Trương Trác nhận ra hắn sắp quên mất gương mặt Thẩm Thực Vân.

Đỗ Trạch sau khi nói chuyện với Thẩm Thực Vân xong liền lo lắng, bởi vì hai ngày sau đã là hai mươi hai rồi, làm việc thêm một tuần nữa, Tết còn cách bao xa nữa đâu?

Đỗ Trạch sợ Thẩm Thực Vân kiểm tra, anh chẳng còn cách nào khác là phải cố gắng từng phút từng giây để đạt được kết quả tốt nhất, giống như trước kia anh không ngủ nướng, bây giờ lại cảm thấy ngủ nướng cũng chẳng sao cả, dù sao anh cũng thích lẩn qua lẩn lại trên giường, thậm chí còn hối hận, quãng thời gian thích hợp cho ngủ nướng đã không quay lại nữa.

Hiện tại Đỗ Trạch lại bắt đầu khó chịu vì bản thân không thể dốc lòng dốc sức, anh muốn nhiều điều lắm, nếu bị mẹ cản nhắc dạy dỗ thì phải làm sao bây giờ?

Trương Trác thấy Đỗ Trạch đang đắm chìm trong thế giới riêng, không hứng thú nói rằng đừng nghĩ nhiều nữa.

“Đào Gia Vũ nói muốn tới thăm cậu, lát tôi sẽ quay lại.”

Tim Đỗ Trạch đập nhanh mấy cái. “Cậu muốn đi làm sao?”

“Tôi về nhà ngủ.” Râu Trương Trác mọc lún phún nói rõ tới qua hắn ngủ không ngon, đã lâu không ngủ cùng người khác, cảm giác bị một người ôm ngủ thật khó tả.

Đỗ Trạch thầm nói ‘cũng phải’, hôm qua trong lúc anh ngủ cũng mơ màng cảm thấy mình đang ôm một người. “Hai hôm nay làm phiền cậu quá, chi phí thuốc men tớ sẽ trả lại cậu.”

Đào Gia Vũ nói tới thăm Đỗ Trạch nhưng thật ra là tới hóng chuyện thôi, đi quanh Đỗ Trạch vài vòng rồi ‘chặc chặc’, y nói: “Cậu cứ như con gái ấy, nói bệnh là bệnh hà. Nhìn cậu ăn mặc kia.” Áo lông màu xám tro dài hai phần ba chiều cao cơ thể Đỗ Trạch, xương bé nên nhìn cứ như trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn, rất hợp với gương mặt có lớn mà chẳng có già. Đào Gia Vũ nghĩ bản thân không muốn cười nhưng lại chẳng thể ngừng nổi.

Đỗ Trạch tránh sau lưng Trương Trác, đây là động tác hoàn toàn theo bản năng. Hồi đại học, mặc kệ chuyện có tệ cỡ nào, Trương Trác vẫn luôn đứng chắn trước mặt anh, mãi tới khi chuyện ổn thỏa mới thôi.

“Tớ cần ầm chứ không cần đẹp trai.”

Trương Trác trầm giọng: “Cậu ấy đang bệnh, bớt bắt nạt người ta đi.”

“Được được được, tôi nghe lời cậu. Không phải cậu bận sao? Mau đi đi.”

Đỗ Trạch mau miệng: “Đúng đúng đúng, cậu mau về ngủ đi.”

Đào Gia Vũ gãi cằm chìa chìa Trương Trác đang bước đi. “Về ngủ á?”

“Chứ sao nữa?”

Đào Gia Vũ nhớ lại tin nhắn Trương Trác gửi cho mình, hành động gãi cằm càng lúc càng nhanh, ai mà chẳng thích hóng chuyện chứ, hôm nay y tới thật đúng dịp.

“Cậu ấy là con người bận rộn, bận chết đi được í.” Nói xong còn ra vẻ bí mật nháy mắt mấy cái với Đỗ Trạch.

Vì thế sự buồn bực của Đỗ Trạch bỗng hóa thành không khí theo gió bay đi, anh vừa giơ tay cho y tá chích kim vừa hỏi: “Rốt cuộc Trương Trác làm việc gì vậy? Tớ không tin cậu ấy thất nghiệp.”

Đào Gia Vũ chỉ lên trên đầu. “Sếp của tớ.”

Đỗ Trạch cũng bắt chước chậm chậm chỉ lên trên, chẳng trách Trương Trác không cần phải tới công ty mỗi ngày.

“Cậu ấy hả, nói ra thì cũng là sếp của cậu đó, có cổ phần trong Phong Đạt, hồi trước dùng tiền chơi cổ phiếu để mua.” Đào Gia Vũ không nghĩ rằng ngay cả việc này mà Trương Trác cũng không thèm nói. “Tôi qua cậu xui vậy, rồi ngủ ở đâu?”

“Nhà Trương Trác.” Đỗ Trạch hỏi Đào Gia Vũ. “Tớ sợ cậu ấy bởi vì cậu ấy không coi tớ là bạn bè, chuyện lần đó xảy ra ngoài ý muốn, tớ bị bệnh mà cậu ấy vẫn một mực đợi ở bệnh viện. Nhưng nếu như tớ nói với Trương Trác thì lại có vẻ như tớ đang giả bộ, mọi chuyện đã xảy ra lâu rồi, nói nhiều giải thích nhiều cũng chẳng ích gì. Thật ra nếu cậu ấy dữ một chút thì hoàn toàn có thể mặc kệ tớ.”

“Lúc ấy cậu ấy thật sự rất tức giận.” Sao mà không giận cho được, chẳng khác thất tình là bao.

Bạn nghĩ đi, người vô cùng thân thiết với mình bỗng nhiên biến mất không nói năng gì, lúc đầu thì hứa hẹn bao điều tốt đẹp vậy mà tới thời khắc quan trọng lại không thấy đâu, bạn còn bị ba mẹ mắng mỏ, nếu không tức giận thì đúng là bạn đã quá bao dung rồi.

“Cậu ở cạnh cậu ấy vài ngày thì không sao đâu.”

Đỗ Trạch không dám, đầu rụt ra phía sau, từ chối cho ý kiến: “Tuy cậu nói vậy nhưng tớ cảm thấy hình như cậu ấy chẳng thiếu thứ gì cả, tớ nên tặng gì để tỏ lòng biết ơn nhỉ?”

Đào Gia Vũ nghe vậy bèn lắc đầu, tên Trương Trác kia đúng là không có mắt nhìn người.

Đỗ Trạch khỏi bệnh rồi mà vẫn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì cho Trương Trác, cũng hứa chuyển trả tiền viện phí cho hẳn mà vẫn chần chừ chưa làm. Vốn anh định thứ Hai dù khỏi bệnh hay chưa cũng xin nghỉ một ngày, ai dè đồng nghiệp gọi cho anh nói một lời, Đỗ Trạch phát hiện sự tồn tại của mình trong công ty lớn tới vậy, sau đó bị cảm giác huy hoàng này hối thúc anh phải tới công ty ngay lập tức, vậy nên ngày hai mươi hai anh chỉ có thể lên mạng mua một cái áo lông, còn nói đó là đồ Tết.

Buổi tối về nhà anh bèn tiến hành tổng vệ sinh, khi dọn nhà thấy bệnh án mới giặt mình vô gáy, thế mà quên mất việc quan trọng rồi.

Để bày tỏ lòng biết ơn của mình, Đỗ Trạch nấu riêng một nồi canh giò heo cho Trương Trác, anh đeo bao tay từ từ bưng lên lầu, đứng ngoài cửa hít sâu một hơi. “Tớ tới tặng đồ ăn.”

Về mặt của Đỗ Trạch hơi lố, Trương Trác lại chỉ đứng đưng nói một câu: “Vào đi.”

Đỗ Trạch vui vẻ hẳn lên. “Món này tớ hầm suốt một đêm đó, cậu phải ăn nhiều chút nha.”

Trương Trác ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách đang cầm trong tay, đôi mắt quét Đỗ Trạch một vòng. “Nghe cậu nói vậy chắc là đã ăn không ít nhỉ.”

“Đồ ngon thì tội gì không ăn chứ?” Đỗ Trạch trịnh trọng cầm tiền trả lại cho Trương Trác, rồi đặt một chậu sen đá lên bàn. “Đây là chậu tớ thích nhất, trong phòng cậu thiếu mấy thứ màu xanh, nhìn có vẻ nghiêm túc quá.”

Trương Trác mở miệng: “Ý cậu là tôi nên trang trí thế nào?”

“Mua thêm mấy thứ có màu xanh á.”

“Nếu muốn sống vui vẻ, có phải nên nhuộm tóc thành màu xanh luôn không?”

Đỗ Trạch đảo mắt suy nghĩ, không nên trả lời câu này, anh ậm ờ đáp: “Ý tớ không phải vậy.”

Trương Trác do dự một hồi, giơ tay vuốt tóc Đỗ Trạch. “Thôi được rồi, về ngủ sớm đi, mấy thứ này tôi sẽ nhận hết. Không phải mẹ cậu muốn tới thăm sao? Còn không mau về nhà chuẩn bị đi.”

Câu nói của Trương Trác làm anh bình tĩnh, Đỗ Trạch không ở lại nữa, nhưng quay lại hỏi một câu: “Nếu tớ mời cậu tới nhà tớ ăn cơm thì cậu có tới không?”

Tới hay không? Ý nghĩa rất khác biệt, Trương Trác cười khách khí: “Sẽ tới.”

Vài ngày sau, trên đường về nhà, Trương Trác gặp Thẩm Thực Vân lâu rồi không thấy. Đã lâu như vậy mà sự quan tâm của Thẩm Thực Vân với con trai chỉ nhiều thêm chứ không ít đi, Đỗ Trạch vừa thương vừa sợ mẹ nhưng những hành động thân thiết không hề giảm.

Cơ mà Trương Trác phát hiện hôm nay Thẩm Thực Vân ăn mặc rất ‘mới’, khiến người ta có cảm giác mới mẻ, có thể nhận ra bà rất chau chuốt, năm nay sắp năm mươi rồi nhưng do chăm sóc bản thân rất tốt nên nhìn sắc mặt rất hồng hào.

Trương Trác đứng từ xa quan sát một lúc rồi bước vào thang máy về nhà.

Buổi tối, không ngoài dự đoán, lại có người gõ cửa; mở cửa ra y như Trương Trác đoán, chính là Đỗ Trạch. Từ sau lần trả lời ‘Sẽ tới’, hình như Đỗ Trạch coi hần là nhà phê bình ẩm thực, thường mang canh lên lầu rồi nói mình làm nhiều quá ăn không hết; để đáp lễ, Trương Trác sưu tập mấy chậu sen đá quý giá đưa xuống dưới lầu khiến Đỗ Trạch vui vẻ mấy ngày liền, cũng một tuần rồi chưa đăng gì lên Wechat, ảnh chụp ba trăm sáu mươi độ không góc chết cộng thêm khiếu thẩm mỹ của dân thiết kế, có thể nói là nhìn thôi đã khiến người ta muốn trồng cây cối này nọ rồi.

Hiện tại Đỗ Trạch đã rất quen thuộc với việc ra vào nhà của Trương Trác, không còn cảm giác xoắn xuýt như lúc trước nữa, anh chỉ nói ngắn gọn: “Canh gà mái, đặc lắm đấy.”

“Ừm, ngon hơn cậu nấu.”

Trương Trác uống một muỗng canh rồi thôi, tiện tay giúp Đỗ Trạch chỉnh lại cổ áo, thuận miệng hỏi: “Vì cậu bệnh nên mẹ tới hả?”

“Không phải, mẹ bảo có chuyện nhưng chưa nói là chuyện gì, có vẻ bí mật lắm.” Đỗ Trạch cũng đang thắc mắc không biết là chuyện gì, về tới nhà bèn nhìn chằm chằm Thẩm Thực Vân hỏi han, cuối cùng Thẩm Thực Vân bị hỏi tới bực mình mới kéo tay con trai ngồi xuống. “Công việc của con ở Bắc Kinh thế nào?”

Đỗ Trạch chẳng hiểu mô tê gì hết. “Công việc rất thuận lợi, đồng nghiệp cũng rất tốt, con nghĩ cứ vậy mà làm ở đó thôi.”

“Nói như vậy tức là con có ý định ở hần đây đúng không?”

“Vâng, nhưng con muốn sau này sẽ đón mẹ tới ở cùng, con muốn báo hiếu mẹ.”

Thẩm Thực Vân dụi mắt, thật không uống công bà thương yêu đứa con này mà, bà sẽ ghi nhận tấm lòng của con. Thanh niên bây giờ ít ai muốn sống cùng ba mẹ, bà cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của cặp vợ chồng son, cho nên câu này của Đỗ Trạch bà nghe rồi để đó thôi.

“Mấy hôm trước vợ Cố của con ẵm cháu trai rồi đấy, thằng bé rất kháu khỉnh.”

“Đúng là chuyện vui, vợ Cố là bác sĩ mổ chính ạ?”

Thẩm Thực Vân tỏ vẻ hâm mộ, bà vỗ mu bàn tay Đỗ Trạch, nét mặt lộ vẻ hốt hoảng trong chớp lát. Hơn tám nghìn ngày, từ lúc Đỗ Trạch như búp bê bé bỏng non nớt được bà sinh ra cho tới khi lớn lên thành một chàng trai, đúng là một con số khó tin. Nhưng bây giờ những điều đó đều như gió thoảng, đã tới lúc bà phải buông tay.

“Tiểu Trạch, nói mẹ nghe nào, con có để mắt đến ai chưa?”

“Dạ?” Đỗ Trạch mở to mắt nhìn chằm chằm Thẩm Thực Vân, thông thả lắc đầu. “Chưa ạ...”

“Vậy tiêu chuẩn của con là gì?”

Đỗ Trạch chà tay hà hơi, cảm thấy hơi ngượng. “Ừm, con thích là được rồi, sau đó phải biết hiếu thảo với ba mẹ, quan trọng là phải nói chuyện trao đổi qua lại, nếu không thì cuộc sống sẽ nhạt nhẽo và buồn chán lắm.”

Thẩm Thực Vân chuyển đề tài: “Mẹ cho con xem cô bé này nè.”

Đỗ Trạch trơ mắt nhìn ảnh chụp trong điện thoại, chột dạ hỏi: “Để làm gì ạ...?”

“Để con xem á, con bé này là bà cô con giới thiệu cho mẹ, có bằng tiến sĩ tài chính, đang làm Giám đốc Tài chính trong một công ty chứng khoán, lớn hơn con ba tuổi. Nữ hơn ba, ôm cục vàng (*). Mẹ thấy mặt mũi hay bằng cấp của con bé đều xuất sắc, lại là người bà cô giới thiệu, không thể nào không tốt được.

(*) , : là một câu trong bài về của Trung Quốc.

Đỗ Trạch vừa nghe bốn chữ ‘tiến sĩ tài chính’ sợ đến vãi tè, cười gượng hai tiếng đứng lên lấy nước chanh uống, anh liếm đầu lưỡi. “Mẹ, chắc chắn người ta chẳng thèm để ý con đâu.”

Tiến sĩ, Giám đốc Tài chính công ty chứng khoán, thu nhập cũng không hề nhỏ. Những cái này không quan trọng, quan trọng là tư tưởng của bọn họ chắc chắn sẽ khác xa nhau, cho dù gạt bỏ hết mấy điều đó rồi nói rằng sau này hai người sẽ hòa hợp nhưng Đỗ Trạch biết người ta đã lẩn lộn trong thương trường bao nhiêu năm rồi, làm sao mà để ý tới một người như anh chứ?

8. Chương 8: Sức Hấp Dẫn Của Chấn Mền

Dường như Thẩm Thực Vân rất muốn anh tiến tới với cô gái này. Đỗ Trạch không mạnh mẽ lắm nhưng thật thà, nam mạnh nữ yếu hay nữ mạnh nam yếu không quan trọng nữa, mỗi ngày yên ả trôi qua mới là điều quan trọng.

Nếu đối tượng kết hôn của Đỗ Trạch không mạnh mẽ, lúc rảnh rỗi Thẩm Thực Vân luôn nghĩ về cuộc sống sau này của con trai, chẳng phải sẽ bị người khác bắt nạt sao?

Thực ra không bắt buộc phải tìm một người vợ mạnh mẽ cho Đỗ Trạch, nhưng sự quan tâm của bà đã thành thói quen rồi, phụ nữ mạnh mẽ những không có nghĩa là quần chặt chông, bà hi vọng trong cuộc hôn nhân này, địa vị của con trai sẽ không thua kém người ta.

“Tết con được nghỉ á, lúc đó mọi người gặp gỡ một lần, con chưa gặp người ta sao biết không hợp?”

Đỗ Trạch “A” một tiếng rồi đứng lên nói: “Việc này... việc này xảy ra nhanh quá. Con... Con chưa chuẩn bị gì hết.”

“Có gì đâu mà chuẩn bị chẳng bị, con ăn mặc bánh bao một chút rồi đi ăn với người ta thôi, nếu hợp thì tiến tới luôn, dù sao con bé cũng đang ở thành phố này.”

Đỗ Trạch cạn lời, nói: “Sao lại gấp vậy ạ?”

Thẩm Thực Vân nói là nhìn người khác ẵm cháu mà ham, Đỗ Trạch có tật giật mình, bây giờ anh còn chẳng có ý tìm vợ chứ đừng nói là sinh con. Anh cũng có lòng nhiệt huyết với công việc như bao sinh viên vừa ra trường khác, hơn nữa công việc này lại đúng với chuyên ngành anh được học, chưa có chỗ đứng trong thành phố này thì sao mà lập gia đình được. Nhưng ý của Thẩm Thực Vân đã rõ ràng như vậy, anh cũng không thể gạt ý tốt của mẹ qua một bên được, nên chỉ có thể ậm ừ đồng ý.

Sắp tới ngày xem mắt, cô gái kia là một người có bằng cấp cao, mỗi bước chân của Đỗ Trạch đều hoang mang. Thật ra anh hơi tự ti, cho dù là tầm nhìn, kiến thức, bằng cấp hay lương lậu của người ta đều hơn hẳn anh, anh không biết bà cô họ mình đã nói thể nào để thuyết phục con gái nhà người ta gặp mặt mình, thật là mông lung.

Đỗ Trạch hơi sợ bà cô họ này. Ông nội Thẩm Chi Ngang dốc lòng dốc sức vì nghệ thuật, hồi còn trẻ vì sáng tác mà không đủ ăn nhưng vẫn không về nhà hỏi lỗi. Hơn nữa, dường như đàn ông họ Thẩm đều có tế bào nghệ thuật, Thẩm Chi Ngang năm xưa, giống Đỗ Trạch, đều không được coi trọng, nhưng được ba đứng sau hỗ trợ. Bây giờ tới lượt Đỗ Trạch, cha Đỗ Trạch, Đỗ Thụy Bình, rất thoág với con cái nhưng Thẩm Thực Vân lại suy tính quá chặt chẽ. Mà họ Thẩm do con gái thừa kế cho nên ý chí mạnh mẽ như đàn ông,

Đỗ Trạch nghe nói hồi còn trẻ bà cô họ Thẩm Lăng Ngọc rất chua ngoa, không ít lần bắt nạt Thẩm Chi Ngang, có lẽ tại bà là con út nên được nuông chiều, sau đó nhận ra khả năng của mình cao hơn anh cả nên trong lòng không vừa mắt người anh này.

Đỗ Trạch và ông nội vừa là người thân vừa là thầy tốt bạn hiền, chuyện của hai anh em ông hồi trẻ nhiều lắm nên những lúc nói chuyện phiếm với ông anh luôn không biết nên làm sao cho phải. Ông vì tình máu mủ ruột già mà nhường nhịn em út, cũng may bây giờ tuổi tác của hai người cũng đã cao, ấy vậy mà bà cô họ còn rất thích tranh cãi.

Vì tuổi tác của ông nên Đỗ Trạch vẫn thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm, với lại anh luôn thấp thỏm chuyện đi xem mắt, vì thế nói luôn qua điện thoại: “Giờ con còn chưa tới tuổi lấy vợ mà.”

Ông nội cười bao dung: “Con cũng không còn nhỏ nữa, nên giao tiếp với mấy cô gái nhiều hơn.”

Ai cũng nói vậy, Đỗ Trạch sao dám nói gì nữa, vì thế mấy lời than thở đều dần lại, cũng vì chuyện xem mắt mà hai ngày nay anh không ngủ ngon, cảm thấy rất căng thẳng.

Gặp mặt người ta rồi thì nên nói chuyện thế nào cho hợp? Anh nên mặc vest hay quần áo như bình thường đây?

Sau đó Đỗ Trạch rút ra một kết luận, muốn đẹp trai thì phải lạnh lùng, anh đứng trước gương soi vài lần, quyết định lấy quần áo chuẩn bị cho đêm Giao thừa ra, thở dài: “Mặc một lần vậy.”

Có mẹ Đỗ ở cạnh, một ngày ba bữa cơm của Đỗ Trạch vô cùng dồi dào, đồ ăn mỗi ngày đều là món mới. Mỗi lần Thẩm Thực Vân thấy con trai có vẻ mệt mỏi sau khi tăng ca về thì chỉ tiếc không thể nuôi cho con béo quay béo tròn ra.

Như bà muốn, cân nặng của Đỗ Trạch đã tăng lên chóng mặt trong một khoảng thời gian ngắn, trước kia hơi gầy nhưng bây giờ sắc mặt đã tốt hơn, hồng hào lên rất nhiều.

Sự thay đổi của Đỗ Trạch thể hiện rất rõ, vậy nên lúc Trương Trác gặp anh ở thang máy còn nghĩ rằng không biết ông anh nào của Đỗ Trạch tới, hần nói: “Dạo này cậu ăn gì mà tròn quay vậy?”

Đỗ Trạch không thấy mình mập mà chỉ cảm thấy rất ấm áp, vậy nên nghe Trương Trác nói xong bèn cúi đầu. “Mấy món ăn tình yêu mà mẹ tớ nấu.” Giọng nói xen lẫn tự hào, gương mặt trắng hồng xuất hiện trước mặt Trương Trác, Trương Trác tay nhanh hơn não nhéo một phát, bốp bốp nói: “Cảm giác không tệ lắm.”

Đây không phải lần đầu tiên Đỗ Trạch bị Trương Trác nhéo má, nhưng là lần đầu tiên trong mấy năm vừa qua. Hôm nay tâm trạng của Trương Trác nhìn có vẻ tốt lại còn cười nữa, vậy mà Đỗ Trạch còn đang lo hần thấy mẹ mình thì hận muốn lao vào đánh, nhưng nghĩ lại thì có vẻ như anh đang nghĩ xấu cho Trương Trác rồi nhỉ?

“Trương Trác, hiện tại cậu có bạn gái không?”

Đỗ Trạch vừa nói xong, Trương Trác tỏ ra khó hiểu nhìn anh. “Ý là sao?”

Đỗ Trạch sắp lại gần. “Ngày mai tớ phải đi xem mắt, không biết phải làm gì.”

“Xem mắt?” Trương Trác hỏi lại, tay đẩy gọng kính vàng, xuyên qua mắt kính nhìn một đôi mắt trong trẻo mà sáng ngời, vài sợi tóc mềm mại bị gió lạnh thổi bay bay trên trán Đỗ Trạch làm tăng thêm nét ngây thơ.

Đỗ Trạch gật đầu: “Bà cô họ giới thiệu, điều kiện của người kia rất tốt, tớ cảm thấy mình không xứng.” Vô tình đi theo Trương Trác lên lầu sáu, anh dứt khoát đi theo Trương Trác vào nhà. “Cậu lẩn lộn ngoài xã hội nhiều như vậy, chắc là biết nhiều hơn tớ.”

Trương Trác cởi áo bành tô rồi chỉnh nhiệt độ lên cao, liếc thấy mũi Đỗ Trạch đang đỏ bừng lại bấm lên vài độ nữa, lạnh nhạt nói: “Cậu thích?”

Đỗ Trạch ăn ngay nói thật: “Hiện giờ không có cảm giác, nhưng bây giờ tớ không có tiền tiết kiệm, nhà cũng là gia đình mua, tớ chưa nghĩ tới việc tìm người yêu. Bởi vì... bởi vì chưa có điều kiện tài chính.”

Nụ cười bên khóe miệng Trương Trác chợt lóe rồi biến mất, cười vì Đỗ Trạch có mục tiêu, vậy chứng tỏ hắn không nhìn lầm người.

“Vì sao cậu cảm thấy mình không xứng với người ta?”

“Cái gì cô ấy cũng hơn tớ hết, tớ lại là đàn ông con trai nên cảm thấy rất áp lực.”

“Cậu đi yêu đương chứ không phải kết hôn.” Về mặt Trương Trác bình tĩnh, nghĩ thầm, nhân viên ở Phong Đạt nhiều như vậy, sao có thể thua kém ai chứ? Người này làm bao lâu như vậy rồi mà vẫn không hiểu gì hết.

Cây bút chì trong tay không biết đã bị bẻ gãy từ lúc nào, tới khi hắn phát hiện thì bàn tay đã ứa máu, vài đăm gỗ chui vào trong da.

Hôm sau, Đỗ Trạch bị Thẩm Thực Vân hối thúc đi xem mắt. Vì để trông Đỗ Trạch có vẻ chín chắn một chút nên bà lôi anh tới tiệm cắt tóc, mái tóc bị cắt ngắn làm lộ ra vầng trán trơn nhẵn, nhìn khoan khoái và phần chân lấm, hơn nữa còn cắt kiểu tóc đang thịnh hành. Bà nói với con trai: “Hôm nay phải xốc lại tinh thần.”

Thật ra Đỗ Trạch muốn đánh nhau với tinh thần thì đúng hơn, cười với Thẩm Thực Vân một cái rồi ngáp dài đi ra ngoài. Đang giữa mùa Đông, tóc dài cắt ngắn nên cảm thấy rất lạnh. Anh bước tới định vẫy taxi thì thấy một chiếc xe đậu ngay trước mặt. “Ồ, Trương Trác!”

Người đàn ông ngồi trong xe ló đầu ra, vẻ mặt khó chịu, nói: “Đợi người hả?”

“Không, tớ đang đợi xe.”

“Ồ, đi đâu?”

Đỗ Trạch chẳng nghĩ ngợi gì nói ra tên nhà hàng, Trương Trác nói: “Vừa hay tiện đường, lên xe đi.”

Đỗ Trạch tính thời gian thấy cũng không trễ lắm, lập tức cong mi cúi đầu cười. “Cậu chờ tớ hai phút nha.”

Thì ra là chạy tới tiệm bán đồ ăn sáng mua bánh bao, người này chưa bước vào xe mà mùi thịt đã bay tán loạn khắp nơi rồi, Trương Trác không nói gì nữa.

Toàn thân Đỗ Trạch tỏa ra cảm giác thỏa mãn, anh đưa hai cái bánh bao cho Trương Trác rồi nói đùa: “Đây là phí chạy xe của cậu.”

“Bánh bao thịt, cậu ăn không ngán hả?”

Có lẽ Đỗ Trạch đang vui nên không để ý vẻ lạnh nhạt của Trương Trác, anh cẩn thận che quần áo mới, nói: “Bánh bao thịt là ngon nhất, chẳng phải hồi xưa ngày nào bọn mình cũng ăn sao?”

Đỗ Trạch thích bánh bao, ngày nào Trương Trác cũng mua hai cái, chỉ cần căng tin trường học không đóng cửa, hắn sẽ kiên trì bất chấp mưa gió. Lúc đầu chỉ do hắn nhiệt tình thôi, nhưng thấy vẻ mặt thỏa mãn đến say mê của tên nhóc kia thì hắn lại tự nguyện làm chân chạy vặt như vậy.

Cuối cùng, Đỗ Trạch sẽ nằm trong lòng hắn, chợt hắn, nhỏ giọng: “Mai chờ tớ tới căng tin nha, tớ muốn tự mua.” Sau đó anh cọ trán vào ngực hắn nói với giọng mềm nhẹ ngái ngủ, giọng như làm nũng mà gọi tên hắn: “Trương Trác!”

Năm ấy, Đỗ Trạch đắp ba cái chăn bị giường mê hoặc không dậy nổi.

Ngày đó, trong lòng Trương Trác như có thứ gì đó trĩu nặng.

9. Chương 9: Xem Mắt Thất Bại

Thứ gì đó từ trong lòng thoát ra không thể che giấu nổi, môi Trương Trác vô tình chạm vào trán Đỗ Trạch, cảm xúc khi môi lướt qua khiến lòng hắn run rẩy, ba chữ ‘yêu đồng tính’ xuất hiện trong đầu hắn. Trương Trác bình tĩnh ôm người vào lòng, đè nén ý muốn hôn Đỗ Trạch xuống.

Những ngày tháng bông bột tuổi trẻ đó, Trương Trác không đếm nổi đã bao nhiêu lần mình từng xúc động như vậy, vậy mà giờ đây Đỗ Trạch còn muốn đi xem mắt.

Người ngồi cạnh vừa ăn bánh bao vừa cười khẽ, trong xe toàn là mùi bánh bao, Trương Trác hít một hơi nhấn nút hạ kính xe xuống một chút. Đỗ Trạch cảm cúi ăn, lại cảm thấy có gió mát. “Trương Trác, cảm ơn cậu.”

“Ừm.” Trương Trác lạnh nhạt đáp lại.

Đỗ Trạch cố xua bầu không khí ngột ngạt, soi gương nhìn kiểu tóc mới, anh cảm thấy không quen chút nào. “Trương Trác, có phải bây giờ tớ xấu lắm không?”

Trương Trác nói: “Vấn ỏn.” Nhìn nhẹ nhàng khoan khoái ra dáng đàn ông lắm, nhưng tạm thời hắn không muốn khen Đỗ Trạch.

Đỗ Trạch ăn miếng bánh bao cuối cùng, tiện thể nói: “Hôm nay Tết mà cậu vẫn đi làm sao?”

“Công ty có việc.”

Đỗ Trạch không hỏi nhiều, đợi tới nơi, lúc xuống xe nghe thấy Trương Trác nhận điện thoại.

“Không sao? Ừm, được, biết rồi.”

Nhìn cửa nhà hàng, Đỗ Trạch rối bời, đi xem mắt còn run hơn cả đi phỏng vấn, anh xoay người về phía Trương Trác. “Cậu không có việc gì nữa đúng không?”

Trương Trác hơi mất tự nhiên, sau đó gật đầu: “Không cần đi nữa.”

Tự dưng hắn lại phải làm tài xế chở mình, ngại quá đi.

“Cậu đi cùng tớ nha, tiện thể cho tớ ý kiến luôn.”

Trương Trác châm chọc: “Lớn vậy còn sợ phụ nữ!”

Đỗ Trạch đỏ mặt, cúi đầu nói: “Hồi hộp á.”

Trương Trác hít một hơi, hắn thật sự không thể chống lại giọng địa phương của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch đứng ngoài xe cảm thấy hối hận vì lời lẽ thiếu suy nghĩ của mình, vừa định nói thêm mấy câu thì thấy Trương Trác xuống xe, sửa lại khăn quàng màu xanh đen trên cổ rồi đi về phía mình, vuốt cằm nói: “Đi thôi.”

Lúc này Đỗ Trạch mới lấy lại tinh thần, cảm thấy biết ơn hắn mà nhỏ giọng nói “Cám ơn.”

Nhà hàng này do Thẩm Thực Vân đặt chỗ, yên tĩnh thanh nhã, Đỗ Trạch vừa bước vào đã bại dưới tay mẹ Đỗ. Bầu không khí trong nhà hàng rất tốt, một cô gái tóc dài mặc áo choàng ngồi ở bàn cạnh cửa sổ trên lầu hai, gương mặt nghiêng nên không nhìn rõ lắm, nhưng nhìn khí chất thì có vẻ rất giỏi giang.

Trương Trác không muốn đi cùng anh qua bên đó nên gọi nhân viên xếp cho một bàn gần đó ngồi ăn cơm, đẩy Đỗ Trạch bước về phía trước. “Mau đi đi.”

Đỗ Trạch chuẩn bị một hồi rồi mới đi tới cười nói: “Xin chào, chị Tống Quyên đúng không?”

Cô gái tên Tống Quyên ngẩng đầu nhìn Đỗ Trạch, cười nói: “Đúng, là tôi.”

Mắt Đỗ Trạch nhìn những móng tay sạch sẽ của Tống Quyên một lát, tai nóng lên, nói: “Xin lỗi đã để chị đợi lâu như vậy.”

“Không sao, tôi có thói quen đến trước 10 phút thôi.” Tống Quyên chỉ đồng hồ treo tường, thời gian vừa đúng 11 giờ. “Cậu đến rất đúng giờ.”

Đỗ Trạch nói: “Chị Tống, so với... so với hình chụp thì đẹp hơn rất nhiều.”

Tổng Quyên mỉm cười, mắt theo đường nhìn của Đỗ Trạch nhìn người đàn ông ở bàn bên kia, cô cười uống một ngụm cafe. “Cậu cũng đáng yêu hơn so với ảnh chụp.”

Bị cô gái khen đáng yêu, căn cứ vào những chuyện đã xảy ra thời đại học, tâm trạng thấp thỏm của thiếu niên mới lớn Đỗ Trạch mới không chộn rộn nữa; câu này tám chín mươi phần trăm có nghĩa là chị ấy không có hứng với mình.

Quả nhiên, Tổng Quyên sành sỏi mở miệng: “Tôi không để ý tuổi tác hơn kém, tôi muốn hỏi cậu vài việc, được chứ?”

“Chị cứ nói.”

“Lương của cậu thế nào? Cậu có nghĩ rằng sau này mình sẽ có cơ hội thăng chức không?”

Đỗ Trạch ngồi ngay ngắn, thành thật nói: “Tiền lương đang là một vạn bảy, thỉnh thoảng sẽ nhận làm việc ngoài giờ, tổng cộng khoảng hơn hai vạn, cơ hội thăng chức nhất định sẽ có.” Một năm anh kiếm được khoảng ba mươi vạn, còn thu nhập của Tổng Quyên thì gấp mấy lần của anh.

“Bình thường cậu có sở thích gì khác không?”

“Xem phim, hoặc là đi du lịch, có khi ở nhà vẽ tranh, tôi thích trồng cây cỏ hoa lá nọ kia nữa.”

Tổng Quyên giả vờ vô ý hỏi: “Nhà cậu đang ở là mẹ mua cho nhỉ.”

“Ừm, mẹ tôi mua từ lâu rồi, nhà cũng rộng rãi, được trang trí theo sở thích của tôi. Phần lớn là do tôi thiết kế, tôi rất thích, nếu mà được thì tôi muốn biến nó thành nơi tân hôn.”

Tổng Quyên nói: “Nếu tôi không thích thì sao?”

Đỗ Trạch đỏ mặt: “VẬY CÓ THỂ SỬA LẠI.”

“Người giới thiệu cậu nói cậu rất thật thà cũng không có sở thích xấu nào, hình như cậu còn rất nghe lời mẹ.”

“Ừm, mẹ là mẹ ruột, sẽ luôn đối xử tốt với tôi, sẽ không hại tôi.”

“Vậy nếu bà ấy sai thì cậu còn nghe theo bà không?”

Không hiểu sao Đỗ Trạch lại nghĩ tới chuyện trước kia của Trương Trác, anh đã cố hết sức, lúc ấy ồn ào lắm, Thẩm Chi Ngang nghe tin liền bay từ Đài Loan sang thăm cháu trai. Mẹ Đỗ làm sai, tất nhiên anh sẽ không mù quáng nghe theo.

“Nếu sai, tôi sẽ giải thích cho mẹ hiểu, không phải mọi chuyện đều nghe theo mẹ.”

“Thật khéo, tôi cũng rất thích căn nhà mình đang ở, tôi muốn dùng nó làm phòng tân hôn.”

Đỗ Trạch nhìn Tổng Quyên.

“Cậu nói lấp, nói năng không lưu loát nên nói rất chậm, đây không phải vấn đề lớn lao. Tôi đã nghe nhiều chuyện về cậu, thành tích cao nhưng trước đây không học y theo ý của ba mẹ. Tôi không kỳ thị cậu, mà do khoảng cách giữa hai ta quá lớn, nhịp sống của tôi rất nhanh nhưng tôi nhận ra cậu rất thích sống yên ổn chậm như bây giờ. Ông nội của cậu là Thẩm Chi Ngang, bà di họ thuộc tầng lớp giàu có, năng lực của ba mẹ cũng không thấp, người bạn trai như cậu tôi với không tới. Nếu chúng ta ở cạnh nhau có thể sẽ có rất nhiều cái không thích ứng được.”

Đỗ Trạch lắc đầu: “Là do tôi với không tới chị Tổng.”

Tổng Quyên cười nhẹ, im lặng tỏ vẻ đồng ý.

“Nhưng gặp nhau tức là có duyên, có thể làm bạn bè của nhau.” Cô giơ tay với Đỗ Trạch, lần đầu tiên bắt tay con gái nên Đỗ Trạch hơi bối rối, nhưng vẫn bình tĩnh cười nói: “Hôm nay làm phiền chị rồi.”

“Không sao. Người bên kia đến cùng cậu hả? Là bạn bè sao?”

Vì đã xác định hai người sẽ không tiến tới, nên Đỗ Trạch cảm thấy rất thoải mái, anh nhìn Trương Trác đang ngồi ăn bên kia rồi quay đầu lại. “Là bạn đại học của tôi, hôm nay đi cùng nhau.”

Tống Quyên nói: “Cậu đi xem mắt chứ có phải cậu ta đâu.” Nhìn người đàn ông trước mặt một lúc, cô có thể thấy được Đỗ Trạch đang bối rối, tính hay ngại ngùng lại ít nói, quen người như vậy thật ra rất thoải mái. Bởi vì Đỗ Trạch không mưu mô cũng không có một đám họ hàng nhiều chuyện, với lại gia đình giàu có, không bị áp lực tài chính. Không có áp lực về tài chính thì mọi thứ sẽ trở nên rất nhẹ nhàng, nhưng đây không phải tình yêu mà cô muốn, nói khó nghe chính là cô không muốn yêu một tên nhóc to xác có lớn không có khôn.

Đương nhiên, Đỗ Trạch có phải đưa trẻ to xác hay không thì không ai nói với cô hết, mà cô cũng không nhen tới mức đi tìm đáp án làm gì.

Theo tính toán của mẹ Đỗ, hai người gặp mặt nói chuyện rồi sẽ cùng ăn cơm. Rốt cuộc, Tống Quyên nói được vài câu, ngồi không quá 20 phút đã giải quyết xong buổi xem mắt. Đừng nói tới ăn cơm, ngay cả những câu muốn nói Đỗ Trạch cũng chưa nói ra được, Tống Quyên tự gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Ai đời đàn ông con trai lại để phụ nữ tính tiền bao giờ, Đỗ Trạch cùng lúc đặt thẻ lên bàn.

“Dùng của tôi đi, coi như tích thêm điểm hội viên.”

Đỗ Trạch nghe mà sững sốt. Một mùi thơm nhàn nhạt thoảng qua, anh mau chóng đứng lên tiễn người kia. Nhưng Tống Quyên không đi ra mà bước về phía bàn Trương Trác ngồi.

“Cậu Trương, lúc trước thấy cậu trên tạp chí, vậy mà giờ được gặp người thật. Xin chào, tôi là Tống Quyên.”

Trương Trác liếc mắt thấy Đỗ Trạch đang cúi đầu ủ rũ phía sau Tống Quyên, cười cười: “Xin chào, rất vui được làm quen.”

Hai người chào hỏi qua loa vài câu, sau khi Tống Quyên đi, Đỗ Trạch chán chường ngồi xuống ghế, gỡ kiểu tóc vừa cắt hôm nay. “Tớ nói rồi mà, người ta không để ý tới tớ đâu.”

Trương Trác cười khê, giơ tay gọi nhân viên phục vụ. “Làm cho cậu ấy món bít tết nổi tiếng của nhà hàng, chín mười phần.”

Đỗ Trạch do dự nhìn Trương Trác một lúc. “Đáng lẽ cậu nên cách xa tớ ra, không so sánh sẽ không tổn thương.” Nhìn xem, Tống Quyên cười tự nhiên với Trương Trác như vậy, mà cười với mình thì rất khách sáo.

Tâm trạng của Trương Trác hôm nay không tệ, cười nhạt nói: “Vậy mà cậu cũng trách tôi được hả?”

Nghĩ lại cũng đúng, tại anh bảo hấn tới đây ngồi, muốn trách cũng phải là trách anh tự gây phiền phức cho mình. Vì thế miệng Đỗ Trạch nhếch lên định nói lại cụt xuống, tới khi tảng bít tết được mang lên, anh bắt đầu im lặng cắt thành từng miếng, mắt gườm gườm như nhìn kẻ thù. Trương Trác thấy anh cắt tảng thịt bò nát như chó gặm bèn lấy qua cắt thành từng miếng vừa ăn rồi đẩy lại trước mặt anh. “Chẳng phải cậu cũng không định quen chị ta sao?”

Đỗ Trạch tức giận, mãi mới nói được một câu. “Tớ không cần sĩ diện sao?”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Hôm nay có chương mới. Hôm qua chạy tới Thượng Hải tính về rồi post, ai dè mua nhầm vé xe nên bị trễ giờ ORZ

10. Chương 10: Cậu Thật Quá Đáng!

Trương Trác nói: “Cậu còn muốn sĩ diện hả? Mẹ cậu để cậu đi xem mắt với chị ta, vốn đã chẳng chứa mặt mũi cho cậu rồi.” Tốt xấu gì cũng là con ruột, tuy rằng tính cách không mạnh mẽ nhưng không thể sắp xếp như vậy được, lại còn tìm một người con gái lớn tuổi hơn con mình, trừ khi là nhắm tới tiền tài nhà họ Đỗ

mới có thể đồng ý quen với Đỗ Trạch. Tuy nhiên Tống Quyên kia quyết đoán và kiên cường hơn hẳn nghĩ, đúng là người làm ăn lớn có khác.

Đỗ Trạch nghe ra ẩn ý trong câu nói kia, bắt đầu bảo vệ mẹ theo bản năng: “Mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho tớ mà thôi.”

Về mặt Trương Trác sa sầm. “Chỉ vì muốn tốt cho cậu, chỉ vì muốn tốt cho cậu, bà ấy có từng hỏi ý kiến của cậu bao giờ chưa? Cứ áp đặt sắp xếp cuộc sống của cậu như vậy, chỉ một câu ‘vì muốn tốt cho cậu’ mà cậu nghe theo răm rắp.”

“Mọi thứ sắp xếp đâu ra đấy hết rồi, tốt xấu gì cũng phải tới gặp người ta chứ, nếu không thì xấu hổ lắm.” Thấy mặt Trương Trác đen như than, Đỗ Trạch giống như hồi đại học, đặt đĩa thịt bò qua một bên, ngồi xuống cạnh Trương Trác, giơ tay đẩy đùi hắn, nhỏ giọng: “Sao cậu lại hung dữ rồi? Chẳng phải tớ đã nói rồi sao, tớ sẽ không quen chị ấy đâu, tớ cũng muốn nói với mẹ lắm nhưng nhìn thấy mẹ vui vẻ như vậy, tớ lại chẳng mở miệng được. Dù sao thì chị ấy cũng đâu có thích tớ.”

Trương Trác gượng gạo mở miệng: “Không ai thích đàn ông yếu đuối hết.”

Đỗ Trạch lẩm bẩm: “Nhưng cũng không thể cãi lại lời mẹ được.”

Trương Trác tức giận nhắm mắt hít sâu một hơi, hắn tự nhủ phải bình tĩnh, Đỗ Trạch không theo đuổi Tống Quyên như Thẩm Thực Vân bảo, vậy chứng tỏ còn chưa tới mức hết thuốc chữa. Hắn là gì của nhóc cà lăm chứ, tại sao cứ mù quáng đâm đầu vào quan tâm như vậy?

“Ý ba cậu thế nào?”

Đỗ Trạch “Ồ” một tiếng. “Chắc ba bận làm việc, tớ có lên hỏi ba rồi, ba nói tớ muốn làm sao thì làm, bản thân vui vẻ là được.”

Nhìn đi, ba sợ vợ như vậy, Đỗ Trạch đã lớn lên trong một gia đình như thế đó, có thể kiên cường hơn chắc cũng phải cảm ơn thời kỳ phản nghịch của thiếu niên, nhưng anh vốn dĩ là một đứa con rất vâng lời mẹ nên bị áp đặt cũng đúng thôi. Nếu trong một gia đình bình thường, tám mươi phần trăm là đứa trẻ mười sáu tuổi ấy sẽ cãi nhem nhem cho mà xem.

Đỗ Trạch suy nghĩ, dù sao hai người cũng không thích nhau, anh ăn một miếng bít tết. “Tớ không muốn yêu một người giống mẹ đâu.”

“Hừ.” Trương Trác coi như đáp lại, hắn buông dao nĩa. “Cậu cứ từ từ mà ăn.”

“Ồ, cậu không ăn nữa hả?”

“No rồi.”

Đỗ Trạch ngồi lẩm bẩm: “Vậy tớ phải ăn thật chậm mới được, nếu không về nhà kiểu gì cũng bị mẹ mắng.”

Trận mắng này không thể tránh được, Thẩm Thực Vân thấy con về bèn hỏi thăm tình hình, Đỗ Trạch cố gắng không run, nói thật: “Thất bại rồi.”

“Thất bại?” Thẩm Thực Vân cao giọng, hiển nhiên là không tin. “Cô gái tốt như vậy mà con còn chê?”

“Đối tượng xem mắt không nhất thiết phải là chị ấy. Mẹ, con còn trẻ mà.”

Thẩm Thực Vân không nghe, đánh vai Đỗ Trạch, nói: “Con đào đâu ra người tốt như vậy, hả?”

Đỗ Trạch xoa bả vai. “Con không thích chị ấy, chị ấy cũng không thích con, miễn cưỡng không hạnh phúc.”

Thẩm Thực Vân trừng mắt liếc anh một cái. “Không có chí tiến thủ gì hết!”

Không có chí tiến thủ thì không có chí tiến thủ chứ, dù sao cũng yêu không nổi. Đỗ Trạch dọn dẹp đồ đạc rồi đi vào phòng tắm gội sạch gel vuốt tóc trên đầu, bản thân trong gương cứ như một kẻ xa lạ. Nghe tiếng mẹ Đỗ nói bên ngoài, anh bắt đầu dĩ thử dài; nhớ tới câu Trương Trác mới nói, anh không dám cãi lại mẹ Đỗ, lần trước anh phản bác mà mẹ cũng không thèm nghe.

Ở nhà mẹ Đỗ có thói quen quyết định hết mọi chuyện, mà ba Đỗ lại rất thương vợ, dù sao ông cũng yên tâm khi vợ quán xuyến như vậy, ông có thể bắt bẻ được gì đây?

Tối đến, Đỗ Trạch gọi video call với ba Đỗ, ba Đỗ còn lạ gì tính của con trai nữa, nghe chuyện xảy ra hôm nay còn lựa lời an ủi: “Thật may là hai đứa không quen nhau, ba biết kiểu con gái như vậy không hợp với con. Con đừng nghe mẹ con sắp xếp nữa, cũng đừng cảm thấy áp lực gì, để mẹ con về nhà rồi ba khuyên cho.”

“Ba, ba còn nhớ cậu bạn tên Trương Trác không?”

Ba Đỗ suy nghĩ vài giây: “Ai cơ?”

“Chính là cậu bạn hồi đại học bị người ta đổ oan là... nghi phạm cưỡng hiếp.”

“A A A là cậu ta sao? Sao vậy?” Ba Đỗ trong video call dụi mắt, có vẻ không ngạc nhiên lắm. Đỗ Trạch thở ra một hơi. “Con gặp lại cậu ấy.”

Ba Đỗ sửng sốt, sau đó nói: “Gặp thì gặp, năm đó mẹ con cũng hơi quá đáng, cậu bé chắc bị ảnh hưởng nhiều lắm.”

Đỗ Trạch nghĩ tới vẻ dữ dằn của Trương Trác bây giờ, kiềm chế không nổi mà gật đầu. “Con nói ba nghe sơ vậy thôi, con sợ mẹ biết mẹ lại mắng con.”

“Ba nhớ hồi đó hai đứa cũng thân nhau lắm, chuyện năm đó...” Vẻ mặt của ba Đỗ rồi rầm. ” Mẹ con cũng vì tốt cho con thôi, con đừng trách bà ấy.”

Tốt cho con sao?

Tất nhiên Đỗ Trạch không muốn trách mẹ Đỗ. “Mẹ vừa mới mắng con xong, nói con không biết giữ một người con gái tốt như vậy. Tại con thật sự không thích người ta, ba có thể nói với mẹ giúp con không, đừng giới thiệu ai cho con nữa, một người lương cả năm những trăm vạn so với một kẻ cày vỡ mặt mới được ba mươi vạn như con là sự chênh lệch quá lớn.”

Ba Đỗ thoải mái đồng ý. “Con yên tâm, con đi làm cũng đừng cố sức quá, ở một mình phải chú ý chăm sóc bản thân. Ba mẹ chỉ có mỗi mình con thôi đó.”

Đỗ Trạch gật đầu, lúc này mẹ Đỗ đang ở ngoài gọi anh ra ăn cơm, anh vừa định buông di động thì nó bỗng rung lên: Muốn uống canh gà, cậu nấu đi.

“He he.” Đỗ Trạch nhìn màn hình di động, cười tí mắt. “Ngày mai nha.”

“Tiểu Trạch, sao còn chưa ra ăn?”

“Con ra liền, ra liền.”

Mẹ Đỗ vẫn đang tức giận vì mình để vuột mất đứa con dâu tốt như vậy, nhưng có một câu châm ngôn rất đúng, dưa hấu xanh không ngọt, việc đã đến nước này thì không cần nói nhiều nữa làm gì. Bà nhìn Đỗ Trạch ăn cơm nói: “Mai mẹ về.”

“Mẹ ở thêm vài hôm nữa đi.”

Mẹ Đỗ khoát tay. “Trong bệnh viện nhiều việc lắm, có phải con thích ai rồi không?”

Nói được dăm ba câu lại quay về vấn đề cũ, Đỗ Trạch “Ồ” nói: “Thật sự không có mà. Ngày nào con cũng cắm đầu làm việc ở văn phòng không đi đâu, chẳng phải công việc quan trọng hơn sao, bây giờ con chỉ muốn chăm chỉ kiếm tiền thôi.”

Mẹ Đỗ lại hỏi: “Trong công ty không có cô bé nào vừa ý con sao?”

“Không có ạ.” Nghĩ kỹ thì đúng là không có thật. Trong công ty không thiếu người đẹp, trong đó người đẹp ở tổ trang trí là nhiều nhất, nhưng tổ trang trí cũng là nơi lắm tin đồn nhất, anh cũng không tiếp xúc nhiều với họ, nói tóm lại là không có ý gì hết.

Mẹ Đỗ hoàn toàn tuyệt vọng với đứa con này, dứt khoát không nói thêm gì nữa.

Đỗ Trạch cũng im lặng, ngày hôm sau tiễn mẹ Đỗ xong bèn chạy tới siêu thị mua gà. Anh tới nhà Trương Trác, tiện thể kể lại chuyện tối qua. Trương Trác nói: “Việc này không đơn giản.”

“Cậu nói xem, phải làm sao bây giờ?” Cả người Đỗ Trạch toàn mùi canh gà, quay qua nhìn Trương Trác, cái muống anh đang cầm còn dính nước.

Trương Trác nhìn gương mặt Đỗ Trạch bị ánh sáng đèn vàng trong phòng bếp hắt lên tạo thành một mảng tối nhỏ, hàng mi dài run lên kết hợp với vẻ mặt đơn thuần ham học hỏi kia, đúng là càng nhìn càng ưa. Hắn từ từ nói: “Cậu phải thường xuyên gọi cho mẹ, nói công việc mệt chết đi được, nhưng rất vui vì được sắp khen, nói là sang năm sẽ được thăng chức.”

Đỗ Trạch chớp mắt mấy cái, lo lắng nói: “Vậy cũng được nữa hả?”

“Đảm bảo được.”

Đỗ Trạch nửa tin nửa ngờ, đột nhiên cảm thấy đau bụng nên chạy vào wc đi nhờ, không lâu sau di động anh đặt trên bàn rung lên, Trương Trác nhìn hai chữ “Mama” trên màn hình, anh lấy điện thoại bấm nút nghe: “Alo.”

“Cậu không phải Đỗ Trạch. Tiểu Trạch đâu rồi?”

“Hôm nay công ty liên hoan, Tiểu Trạch đang đi wc. Để cháu gọi cậu ấy về nói chuyện với cô.”

“Nó đang đi với công ty sao? Thôi kệ đi, cô chỉ muốn nhắc nó chú ý giữ gìn sức khỏe, Bắc Kinh lạnh lẽo, đừng học theo TV vì để đẹp mà ăn mặc ít quá. Nó đi làm nếu mệt mỏi quá thì phiền mấy đứa chăm sóc nó giùm cô nha. Cảm ơn cháu.”

Trương Trác nghe thấy tiếng rửa tay vang lên trong phòng ngủ, lạnh lùng đáp: “Đừng khách sáo.”

Giọng nói của người đàn ông này rất quen nhưng mẹ Đỗ nghĩ mãi cũng không nhớ là ai, nhưng rất vui khi biết con trai có bạn có bè. Bà rất lo lắng khi Đỗ Trạch hiếm khi mở miệng nói chuyện, sợ con đi làm sẽ bị cô lập, như vậy không tốt chút nào.

Nói đến cô lập, Trương Trác đoán những ngày như vậy cũng sắp rồi.

Cái gọi là lấy súng bắn chim đầu đàn(*) ấy mà, Đỗ Trạch sẽ không tạo quan hệ với người khác chỉ để mọi việc suôn sẻ, nói dễ nghe là tính hay thẹn thùng dễ xấu hổ, cũng có thể nói là hơi ngốc, chính là người có chỉ số EQ không cao mà đồng bào cả nước hay nói. Đôi khi còn dễ bị người ta bắt nạt, giỏi hơn người khác cũng đồng nghĩa với việc sẽ bị ăn hiếp, vậy mà cái người nhìn giống nhân vật tép riu nhưng lại có khả năng thiên phú như Đỗ Trạch càng khiến những kẻ ‘có EQ cao’ cảm thấy bất mãn, tại sao người như vậy lại được ký hợp đồng lương cao chứ?

(*) (qiāng dǎ chū tóu niǎo) – thành ngữ: lấy súng bắn chim đầu đàn. Ý của câu thành ngữ trong truyện này là Đỗ Trạch dễ bị bắt nạt nhất nên trở thành đối tượng bị người khác ăn hiếp.

Tâm lý bất bình đẳng thế này có thể thấy ở khắp nơi, biết người biết mặt chẳng biết lòng, chẳng ai biết sẽ bị người nào đột nhiên đâm sau lưng. Mọi mối quan hệ đều bị Đỗ Trạch đối xử ‘chung chung’, không phải Trương Trác không tán thành việc này, chẳng qua hắn cảm thấy phải có ai đó hối thúc Đỗ Trạch, hối thúc xong thì Đỗ Trạch sẽ nhận ra.

Trương Trác không muốn làm người đó, lại càng không muốn xen vào việc của người khác, hắn là ai của nhóc cà lăm chứ, nửa cái rắm cũng chẳng phải.

“Vừa rồi mẹ cậu gọi, tôi bắt máy.”

Đỗ Trạch căng thẳng, lại nói lắp: “Mẹ... mẹ nói gì?”

Trương Trác liếc xéo một cái. “Yên tâm, bà ấy không biết là tôi. Không nói gì nhiều, chỉ dặn cậu phải mặc ấm.”

Đỗ Trạch cười gượng vài tiếng, cầm di động vào bếp xem canh gà. Tống Quyên gửi tin nhắn tới, Đỗ Trạch nhìn nội dung quen thuộc – hỏi cách thức liên hệ với Trương Trác.

Hỏi Trương Trác sao?

Xuyên qua cửa kính phòng bếp, Đỗ Trạch nhìn ra ngoài bằng ánh mắt sâu xa. Anh không muốn cho Tống Quyên số của hắn, bèn cầm muống mức hơn phân nửa thịt gà ra khỏi chén của Trương Trác.

Anh giận dữ mang ra ngoài, Trương Trác thấy hai chén canh khác nhau một trời một vực mới hỏi: “Gà của tôi đâu?”

Đỗ Trạch quay đi, cố ý uống ra tiếng. “Không có không có, cậu uống canh thôi.”

Thật ra Trương Trác thấy tin nhắn bạn tốt gửi tới báo tin nên đã đoán được đại khái, hắn lao tới cổ Đỗ Trạch ghé vào tai nhẹ giọng: “Cậu cho rồi hả?”

Đỗ Trạch huých hắn. “Hồi đại học... Hồi đại học cũng vậy. Mọi... Mọi người ai cũng thích cậu, nói... nói cậu đẹp trai, còn thổ lộ với cậu nữa.” Đúng là hết chịu nổi.

“Tôi có đồng ý đâu.” Giơ tay búng lên trán Đỗ Trạch, Trương Trác đem hết mọi lời giấu vào lòng.

Năm đó cũng có người thích tên nhóc Đỗ Trạch này, gửi không ít thư tình, nhưng chẳng có một bức nào an toàn tới được tay Đỗ Trạch.

Vì sao hả?

Trương Trác buông tay đang ghì Đỗ Trạch ra. “Sau này thích ai phải dẫn về cho tôi nhìn, đừng có lơ mơ rồi bị người ta lừa nghe chưa. Mấy kẻ lừa đảo bây giờ thích người ngốc nghếch ngây thơ ngọt ngào như cậu lắm đấy.”

Đỗ Trạch vội giải thích: “Tớ... Tớ không ngốc nghếch ngây thơ ngọt ngào.”

“Đúng, cậu không ngốc nghếch ngây thơ.” Tâm trạng Trương Trác bỗng tốt lên, ôm eo Đỗ Trạch cọ mặt anh, ngửi một cái rồi nói: “Nhưng ngọt lắm.”

Hắn thấy gương mặt Đỗ Trạch đỏ bừng.

Đỗ Trạch còn cảm thấy rất nghi ngờ, sao lại bị đàn ông ghẹo rồi, vì thế anh đá chân Trương Trác, chất giọng Đài Loan mềm mại cất lên: “Cậu thật quá đáng!”

Trương Trác bỗng có cảm giác thỏa mãn, cảm giác này khiến cơ thể hắn thả lỏng, tựa như tìm lại được chút không khí ngày xưa. Nếu lâu như vậy còn có thể gặp lại nhau, vậy chứng tỏ ông trời đang ngăm ra hiệu cho hắn, nhóc cả lăm ngây thơ ngốc nghếch như vậy, hắn không bắt thì ai bắt chứ.

Nghĩ tới vẻ mặt ngạc nhiên đến tức giận của Thẩm Thực Vân lúc đó hắn cảm thấy rất vui sướng. Trương Trác giơ tay sờ má phải, như đang nhớ lại cảm giác của cái tát năm xưa.

—

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Canh 2 (21:00 – 23:00 pm)

11. Chương 11: Chuyên Gia Nấu Canh

Trương Trác nhắm mắt lại ngửi mùi canh quanh quẩn trong nhà, tuyết đang bay tán loạn bên ngoài, còn trong phòng ấm áp bữa vậy. Đỗ Trạch vừa bưng chén ăn canh vừa xem TV, dạo này lần tới lần lui ở nhà Trương Trác thành quen rồi, không có cảm giác xa lạ, cứ như đang ở nhà mình vậy. Cũng là nhờ vào mối quan hệ thân thiết giữa anh và Trương Trác từ Tết, nếu không sẽ chẳng trở lại giống trước kia nhanh như vậy.

Trên TV đang chiếu tới đoạn nhân vật nam chính bị ba mẹ hối thúc lấy vợ, nhưng nam chính đã có người mình thích. Đỗ Trạch rất cảm động, bèn nghiêng đầu hỏi Trương Trác: “Sao cậu cũng độc thân, có phải cũng thích ai rồi không?” Chắc không phải hồi đại học, có lẽ khi đi làm gặp được cô gái nào đó có sức quyến rũ cũng nên.

Khóe miệng Trương Trác hơi giương lên, vì mắt khẽ nheo lại nên nhìn có vẻ như đang ấp ủ ý xấu gì đó. Ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này là bỏ đầu Đỗ Trạch ra xem bên trong chứa gì, nhưng tinh thần của hắn bây giờ đang tốt lắm. “Đỗ Tiểu Trạch, cậu qua đây.”

Đỗ Trạch nghe mà sửng sốt, biệt danh này lâu rồi anh không được nghe, anh lẽ mề “Ủm” một tiếng lết qua, mồm miệng nhanh nhẩu nói không thêm nghĩ: “Sao nè?” Tưởng hắn muốn nói chuyện người yêu, Đỗ Trạch an ủi: “Không sao, cậu đẹp trai như vậy nhất định sẽ có người thích. Tổ trang trí ở công ty tớ không thiếu mấy cô độc thân xinh đẹp, hay tớ giới thiệu cho cậu nha?”

“Bản thân cậu không cần, còn muốn giới thiệu cho tôi hả?”

Đỗ Trạch xoắn xuýt vặn tay. “Cậu đừng nói vậy.”

Trương Trác không bận tâm về vấn đề này lắm, hắn hỏi Đỗ Trạch một vấn đề khác: “Cậu thích tôi gọi cậu là Đỗ Trạch hay là...?” Về sau không cần nói cũng biết, Đỗ Trạch hiểu ý hắn, nếu không thì trong không khí ẩm áp thế này chỉ sợ anh đã gạt đầu đồng ý để Trương Trác gọi anh bằng biệt danh rồi, bởi vì nghe rất thân mật.

“Việc đó... Cậu... Cậu thích gọi sao thì gọi á.” Miệng thì nói tùy hắn nhưng ánh mắt đã bán đứng chủ nhân từ lâu rồi.

“Hai hôm nay cậu có gặp Đào Gia Vũ không?”

Đỗ Trạch lắc đầu: “Không, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm vài câu thôi. Hình như cậu ấy bận lắm.”

Trương Trác không nhịn được mà cười nhạo, Đào Gia Vũ thì bận cái gì chứ, tám mươi phần trăm là đang chơi bởi ở đâu rồi, sắp Tết Âm, tên này giống như con ngựa hoang bứt dây cương được xổng chuồng, không chơi đủ thì không chịu đâu.

“Cậu chơi với tôi, không sợ mẹ cậu mắng sao?” Trương Trác nói năng rất bình tĩnh, mà Đỗ Trạch lại đổ mồ hôi hột lạnh toát sống lưng, đúng là mẹ Đỗ đã gây ra cho con trai một vấn đề rất lớn rồi.

Trương Trác là người bạn thân thiết duy nhất của Đỗ Trạch, tự cổ chí kim trung nghĩa song toàn, phải lựa chọn một trong hai đúng là làm khó Đỗ Trạch.

“Mắng tớ á, mắng thì cũng không thay đổi được gì. Hồi đó mẹ hiểu lầm cậu, tớ sẽ giải thích để mẹ hiểu.” Giọng nói càng lúc càng nhỏ, luôn ẩn giấu dè chừng và áy náy.

Trương Trác cảm thấy rất bức dọc, cứ như thể hắn đang bắt nạt Đỗ Trạch vậy, không biết làm sao cho phải, một hơi nghẹn cứng trong cổ họng không trôi xuống được, hắn nói: “Cậu cứ luôn như thế này là sao?!”

Đỗ Trạch vừa định hỏi xem hắn làm sao vậy thì lại bị Trương Trác vội vàng đuổi về, anh thấy giờ giấc cũng không còn sớm nên không quấy rầy hắn nữa, hai tên đàn ông con trai nửa đêm nửa hôm ở cạnh nhau có cái gì để chơi bởi chứ.

Chẳng qua lúc bước ra ngoài anh lại nhận được một chậu sen đá, to xấp xỉ một bàn tay, Trương Trác gác tay lên khung cửa, một đôi chân thon dài tùy ý đứng đó nói: “Thấy bán ở ven đường, khá lớn, nhìn cũng hợp với cậu, mua mất mười đồng, không cần cảm ơn.” Nói xong bèn đóng cửa lại. Đỗ Trạch vừa đi vừa bảo vệ chậu sen đá như báu vật, còn đặt tên cho nó là Tiểu Thất, tiểu là út, đặt trên ban công tạo thành một hàng như tín hiệu wifi.

Vì lần trước rơi chết con mèo lầu dưới nên Đỗ Trạch không dám đặt bọn chúng cạnh ban công nữa, anh mua một cái ghế gỗ dài đặt ngoài ban công, lại trang trí cho phù hợp, nhìn không khác đồ bán ngoài tiệm là bao. Khi ánh mặt trời chan hòa nằm trên ghế phơi nắng, Đỗ Trạch cảm thấy những ngày tháng này thật sung sướng.

Nhưng cảnh tượng này vừa vặn bị người lầu trên nhìn thấy. Trương Trác bưng tách cafe nhấm nháp, ánh mắt luôn liếc xuống lầu dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mập mờ. Đào Gia Vũ nhận thấy nụ cười này có ý cả, bởi vì nếu Trương Trác thấy người ở lầu dưới không vừa mắt thì cùng lắm là lao vào đánh một trận rồi, chắc gì Đỗ Trạch mình gây xương nhỏ kia có thể trở tay kịp. Nhưng Trương Trác người ta chẳng ý gì mà Đào Gia Vũ đứng hóng hớt lại rất sốt ruột, đúng là ‘Hoàng thượng chưa vội mà Thái giám đã gấp’(*). Sau đó gấp tới mức đại tiểu tiện tới nơi rồi cũng không thêm quan tâm, biu môi nhìn xuống lầu

dưới: “Anh giai à, cậu nghĩ sao vậy? Thật ra tôi rất muốn hỏi tại sao cậu có thể coi trọng cậu ấy chứ? Ưu điểm chỉ có ham học hỏi, chịu được khổ; còn khuyết điểm thì một đồng, chậm chạp lẽ mề không chịu nổi, mặt mũi thì cũng bình thường như vậy, gu của cậu bị sao vậy?”

(*) : Hoàng thượng không vội mà Thái giám đã gấp, ám chỉ những người hay lo chuyện bao đồng.

Còn Trương Trác, thứ mà hắn phóng tầm mắt nhìn thấy là một bầu trời đầy tuyết bị ánh mặt trời buổi chiều làm tan chảy, để lộ ra màu vàng ấm áp dễ chịu, khiến người khác cảm thấy toàn thân thoải mái.

“Gu của tôi làm sao? Không phải vẫn luôn như vậy hả?”

“Trước lời sau vênh vuốt ve mới thoải mái, cậu cần gì phải ôm cơ thể phẳng lì cứng nhắc như vậy? Tìm người yêu cũng phải môn đăng hộ đối chứ.”

Trương Trác tiện tay ném cho y một lon bia: “Cậu cảm thấy môn đăng hộ đối thì sẽ vui vẻ sao? Cuộc sống âm ỹ chán chê rồi lại đi làm ấy, tôi không phủ nhận hạnh phúc bên trong đó, nhưng ít ra tôi không ở trong đó. Hạnh phúc của hoàng tử và cô bé lọ lem cũng còn phụ thuộc vào sự bù trừ lẫn nhau nữa kia mà, tất nhiên tôi chẳng phải hoàng tử.”

“Vậy giờ cậu muốn sao? Tôi thấy chỉ số EQ của nhóc cả lăm thấp lăm, nếu cậu cứ kiên quyết trả thù như vậy thì tôi thấy rất đau lòng.”

Trương Trác liếc y, không đầu không đuôi nói: “Cậu đau lòng cái gì?”

Đào Gia Vũ quay ra ban công đuổi thẳng người, thoải mái nói: “Người ta ngốc nghếch một cách đáng yêu, cậu không thể để tôi có chút đồng cảm với người ta sao?”

“Mấy hôm trước cậu trốn đi xó xỉnh nào vậy?”

“Hãy, còn đi đâu được chứ, đi nơi khác bàn chuyện, bàn mất hai ngày. Đúng là một đám người khó hầu hạ.” Nói khoác như thế đó là chuyện thật vậy. Đào Gia Vũ cảm thấy chán nên rủ hắn tối đi Dinh thự Hách chơi, chỉ người của công ty thôi.

Trương Trác vắt chéo chân ngồi trên sofa, một tay cầm lon bia, một tay lật tài liệu, làm như không nghe thấy đề nghị kia của Đào Gia Vũ, hắn nói: “Muốn đi thì tự đi đi, tôi ở nhà có việc.”

Đào Gia Vũ cười há há không ngừng được. “Cái đồ độc thân nhà cậu ở nhà ngoại trừ việc chọc ghẹo nhóc cả lăm ra thì còn quái chuyện gì nữa.”

“Ghẹo cậu ấy còn vui hơn ghẹo những kẻ khác.” Không trêu ghẹo Đỗ Trạch thì trêu ghẹo ai chứ? Ít nhất ngày nào cũng có canh dinh dưỡng cho hắn uống, Trương Trác âm thầm đếm sen đá trên ban công ngoài phòng khách, có thể lẫn lộn một lúc thì càng tốt.

Đào Gia Vũ không đùa nữa, trên thực tế từ khi xảy ra vụ việc hồi đại học kia, tính tình Trương Trác đã thay đổi hoàn toàn, đồng thời nếu có việc thì hắn mới ra ngoài còn không đều ở lý trong nhà. Đào Gia Vũ nhìn chăm chú Đỗ Trạch đang nằm ngủ say ngoài ban công lầu dưới, lơ ngơ mãi mới cảm áo khoác lên. “Tài liệu đưa cả cho cậu rồi đó, có gì thì cứ gọi cho tôi.”

Trương Trác nghe tiếng đóng cửa bèn gấp tài liệu lại, ánh mắt đuổi theo tiếng đóng cửa dần dần biến mất, chớp mắt cân nhắc.

Đỗ Trạch ở lầu dưới không hay biết gì, ngược lại hiếm khi gặp trời đẹp như vậy mà ngủ thẳng cẳng tới hoàng hôn, mãi tới khi tấm chăn đắp trên người lạnh lạnh anh mới tỉnh dậy, xỏ dép vào chân vội vàng đi hầm canh.

Đạo gần đây Đỗ Trạch rất thích hầm canh, trước kia nấu canh chỉ là sở thích nhất thời thôi, còn bây giờ lại có một người chia sẻ cùng mình, canh anh nấu có người ăn nên càng trở lên ý nghĩa hơn. Anh mua hẳn sách nấu ăn về đọc, kết hợp cùng mấy bí quyết nho nhỏ của mẹ Đỗ nên mùi vị nấu ra cũng không tệ.

Kể cũng lạ, từ khi Trương Trác mở miệng yêu cầu, hình như Đỗ Trạch chẳng cảm thấy mệt mỏi mà nấu canh cho hắn. Lúc mở cửa, Trương Trác thấy ngay Đỗ Trạch đang đeo tạp dề, đầu tóc bù xù như tổ quạ chớp mắt mấy cái, mặt mày hớn hớn nói với hắn: “Hôm nay là mùi vị mới.” Trương Trác phân vân không biết lần tới có nên mở cánh cửa này hay không.

Đỗ Trạch nhìn trái ngó phải trong nhà. “Đào Gia Vũ đâu rồi? Tớ thấy cậu ấy gửi tin nhắn nói là chiều nay ba chúng ta sẽ tụ tập chơi bài, nhưng... nhưng tớ ngủ quên mất.”

“Cậu ta.” Trương Trác nói: “Đi Dinh thự Hách rồi.”

Hình như Đỗ Trạch nghe thấy cái tên này rồi, nhưng có thể khi đó không hứng thú nên không để ý, anh lại hỏi: “Là một KTV cao cấp sao?”

Trương Trác coi như đồng ý với cách nói này: “Người thường chỉ không nổi đâu.”

Đỗ Trạch vỡ lẽ. “Tớ... Tớ biết rồi. Lúc trước lão Trương mời bọn tớ đi hát ở một KTV cũng sang lắm, trong đó có rượu, rất đắt tiền, mấy vạn một bình lận. Tớ thử một ngụm, chẳng thấy ngon gì hết.”

“Cậu có biết uống rượu đâu. Lão Trương vẫn liên lạc với cậu hả?” Trương Trác hỏi.

“Mọi người cho số qua lại, có... có liên lạc.” Thấy Trương Trác định nói gì đó, anh hỏi: “Sao... Sao vậy?”

Trương Trác cười nói: “Không có gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.”

Canh vẫn còn nóng, Đỗ Trạch xoắn xuýt một lúc: “Nếu biết trước đã nấu ít đi rồi, giờ lãng phí quá.”

“Cậu ta ra ngoài sẽ không để bản thân chịu thiệt đâu, Dinh thự Hách là chỗ nào kia chứ?”

Đỗ Trạch ghi nhớ mấy câu này, để lúc nào rảnh rỗi sẽ lên Baidu tìm hiểu. Dinh thự Hách còn cao cấp hơn chỗ mà lão Trương mời bọn họ, người thường không được vào bởi vì không đủ tư cách; anh nhớ Đào Gia Vũ là đại gia hay quan chức gì đó, cũng có thể là dân làm ăn, bản thân y đã là một tờ giấy thông hành rồi.

Vậy anh không phải là đang tưởng bỏ mà lãng phí đồ ăn thức uống hay sao? Anh thấy hôm nay ăn còn dư nửa con gà mà ruột đau như cắt, hơn nữa dạo này hàng họ tăng giá, ngày nào ăn mà không cần tiêu tiền chứ?

“Hách... Dinh thự Hách không phải chỗ tốt.”

Trương Trác cũng không giải thích thêm, thản nhiên nói: “Mỗi người mỗi khác.”

Ví dụ như Đào Gia Vũ tới đó chỉ đơn giản là chơi bài thôi, Dinh thự Hách không sạch sẽ nhưng có chia tầng, ô dù của nơi đó to như vậy sẽ chẳng có ai to gan lớn mật giẫm vỡ gương oai dưới chân Thiên tử. Cách làm việc của Đào Gia Vũ là bàn bạc công việc trong lúc ăn chơi, y sẽ không đắm đầu vào chơi không. Trương Trác và y quen biết lâu như vậy, chưa từng thấy y có quan hệ bừa bãi hay dây dưa không rõ với cô gái nào, cho nên hẳn rất tin tưởng thái độ làm người của Đào Gia Vũ.

Nhưng hẳn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, sự mất mặt sẽ ập tới nhanh như vậy.

12. Chương 12: Mánh Khóe Của Người Ta

Đào Gia Vũ với đám bạn tốt tới Dinh thự Hách chỉ đơn giản là để ăn chơi nhậu nhẹt, sắp tới Tết Âm lịch rồi, với lại nhiệm vụ được giao cũng đã hoàn thành hết, ai nấy đều cảm thấy thoải mái, cho nên không cần giữ kẽ, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Đào Gia Vũ bị mọi người chúc rất nhiều rượu, cảm thấy đầu óc choáng váng bèn ngửa ra sofa nghỉ ngơi.

“Cậu nói xem, không lo ở nhà làm một cậu ấm mà lặn lội làm ăn chi cho khổ vậy?”

Đào Gia Vũ cười cười: “Lĩnh vực trò chơi này không phải là vừa làm vừa chơi sao? Đi theo gia đình thì còn gì thú vị nữa.” Y là con vợ lẽ, bậc cha chú trong nhà họ Đào nhìn y không vừa mắt cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều. So với việc ở nhà vừa khiến người ta ngột ngạt lại vừa khiến mình không thoải mái thì chỉ bằng ra ngoài xã hội tự mình bươn chải còn hơn, cũng may người gọi là ba kia cũng đánh giá cao y nên thường xuyên gọi điện hỏi thăm, cũng không rõ mấy kẻ ở trong tối kia đã sốt ruột tới mức nào rồi. “Hôm nay mấy cậu quá đáng ghê, váng đầu chết mất.”

“Hơ, tới đây thì chỉ có ăn chơi thôi, cậu sợ gì chứ?” Nói xong vỗ tay, cửa mở ra, mười mấy cô gái trẻ trang điểm xinh đẹp bước vào. Đào Gia Vũ ngược nhìn, trong đám đó còn có vài cậu trai, mặt mũi dịu dàng lại còn trang điểm, y vừa nhìn đã muốn rút con mắt.

“Nào nào nào, hôm nay bọn anh rất vui, nhất định sẽ không đối xử tệ với mấy em đâu.”

Vì thế mấy ‘công chúa’ và ‘thiếu gia’ này bị họ kéo đi, Đào Gia Vũ cũng thường tới mấy chỗ này ăn chơi nên không ngoại lệ, nhưng mấy người kia nhanh tay lẹ mắt đều chọn được người cả rồi, ngón tay hần hết chỉ trái lại trở phải, mở mắt nhìn về phía một cô gái đang đứng, ánh đèn mờ ảo nhìn không rõ, chỉ cảm thấy người nọ toát ra vẻ trong trẻo mà lạnh lùng, y giơ tay chỉ: “Thôi em qua đây đi.”

Lúc này có một người bên cạnh chụp gáy y, giọng nói vừa sốt ruột vừa rầu rĩ. “Tổ tông của tôi ơi, các cậu sao mà làm đây?” Sau đó mau chóng ghé vào tai Đào Gia Vũ. “Nếu cậu ta không khiến cậu hài lòng thì cứ nói thẳng, cứ việc căn dặn.”

Đào Gia Vũ quay đầu lại liếc hần tạt, không hiểu lắm. “Sao tôi lại không hài lòng chứ?”

Người nọ ngượng nghịu. “Cậu ta... cậu ta không lên đài đâu.”

Nói cách khác là chỉ phục vụ ăn chơi, không ngủ cùng, ngồi sofa thì gọi là ‘tiểu thư’, lên đài thì gọi là ‘nữ chi nữ’. Đào Gia Vũ cảm thấy không lên đài mới tốt, có thể đối phó dễ dàng, vì thế phất tay để người nọ đi ra. Lúc này, chỗ ngồi bên cạnh lún xuống, y thuận thế ôm eo người kia sờ soạng, không ngờ lại rất mềm mại, váy body đều bó sát người nhưng mặc trên người anh hình như rộng hơn một chút, cho nên nhìn cơ thể có vẻ gầy yếu nhưng thật lạ là y không thấy ghét. Đào Gia Vũ nheo đôi mắt ngập men say lại đánh giá người kia, nói chung là vì ‘công chúa’ này không trang điểm đậm.

“Tên gì?”

‘Cô gái’ nhỏ giọng đáp lời: “A Thủy.”

Giọng nói hơi khàn, Đào Gia Vũ nheo mắt nhìn xem có phải mình vừa ôm một chị gái lớn tuổi, nếu vậy thì không được, y không muốn chơi đùa với một bà chị.

“Em tên A Thủy, để anh xem có nước hay không có nước nha.”

‘Cô gái’ kinh hãi kẹp chặt chân theo bản năng, Đào Gia Vũ khẽ cười, nâng cằm cô lên rồi nheo mắt quan sát. Y thấy một gương mặt vô cùng hoàn hảo, trán đầy, cằm nhỏ dài, dưới khóe mắt có một nốt ruồi hiện lên dưới ánh đèn khiến y chú ý. Nếu công chúa và những người khác có diện mạo như nhau thì không nói làm gì, nhưng người này lại có điểm khác họ, dạng người đẹp nào mà Đào Gia Vũ chưa từng gặp chứ, vậy mà giờ hần đang tự cười nhạo bản thân vì bị công chúa hấp dẫn, nhưng vẻ ngoài của cô đúng là rất bắt mắt.

“Rất ướt át trơn tru.” Buông cằm A Thủy ra, tay Đào Gia Vũ lại mò lên lưng cô.

A Thủy vô cùng thân thiết tựa vào vai người đàn ông này, cười xấu xa, nhẹ giọng giải thích: “Vốn dĩ em không tới đâu, nhưng cô gái kia không được khỏe.”

“Được rồi, không sao đâu.” Đào Gia Vũ xoa eo cô, mờ ám nói: “Anh cảm thấy em tới càng tốt á.” Nhận thấy công chúa rất biết cách ăn mặc, tựa vào người mình không có cảm giác thịt mỡ bầy hầy như những người khác, càng không cười giả tạo lấy lòng.

Thật ra đây là chốn làm ăn, còn không phải là vì tiền sao? Nào có ai ngây thơ trong sáng, nói không chừng đây chỉ là thủ đoạn moi tiền của người ta mà thôi.

Đào Gia Vũ tự giấu nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ hưởng thụ, lúc uống say mà nghe được giọng nói chẳng những không léo nhéo mà còn dịu dàng là việc rất thoải mái. Giấy lát sau, y không thể không tán phục năng lực của ban quản lý Dinh thự Hách, A Thủy tự tay day trán cho y, cô chỉ lẳng lặng ngồi, không nhiều lời.

“Muốn anh khui rượu gì thì nói thẳng, đừng khách sáo.” Bình thường những người này đều có thấy lấy hoa hồng từ việc bán rượu, hôm nay Đào Gia Vũ rất hào phóng.

“Ồi, Gia Vũ nay sao vậy, mặc sức khui rượu sao?” Phía đối diện vang lên một tiếng cười to, ngay sau đó có người đề nghị. “Mau, mau mở chai đắt nhất, khó có dịp Gia Vũ có nhã hứng như hôm nay.”

Đào Gia Vũ dường như không từ chối, đúng kiểu không có chuyện thì khơi ra chuyện, nếu y mở miệng thì khác nào tự nhận mình keo kiệt. Ý của y là khui chai nào hai, ba vạn được rồi, nhưng giờ đám kia lại ồn ào đòi khui chai hơn mười vạn, y chỉ có thể cắn răng làm theo, mặt mũi đúng là thứ chó má mà.

Ấy thế mà A Thủy chỉ mở hai chai rượu giá một vạn, sau đó ngồi xuống cười ngọt hôn hai má y, giọng nói rất dịu dàng, ấm áp: “Cảm ơn Đào thiếu.”

Đào Gia Vũ không khỏi muốn cười, y mà là Đào thiếu gì chứ, nhưng hành động của A Thủy đúng là nằm ngoài dự kiến của y. Y vén tóc A Thủy ra sau, nói với mấy người đối diện: “Các cậu khui trước đi, các cậu khui xong thì tôi chắc chắn sẽ khui.”

Sau đó đám công chúa và thiếu gia ngồi đối diện nhón nháo, sử dụng bản lĩnh của mình hầu kim chủ, rõ ràng cũng có người mở một chai rượu Hương Tân giá chín vạn.

“Tôi lượt Đào thiếu!”

“Lên!”

Lời nói ra như bát nước hắt đi không thể thu lại, Đào Gia Vũ giơ tay không chút do dự, lập tức cho người mở hai chai Vodka mười tám vạn, kể có tiền vung tay không giống người thường là đây.

“Đào thiếu.” A Thủy nắm cánh tay Đào Gia Vũ, ngượng ngùng nói: “Đào thiếu, đắt lắm đó.”

“Không sao, em cứ nhận đi.” Sau đó Đào Gia Vũ cảm thấy thái độ của A Thủy càng dịu dàng hơn, tốt hơn nhiều lần đám con gái ngồi đối diện chỉ nhón nháo ồn ào không biết điều.

“Nào, Đào thiếu, tôi mời cậu một ly!”

Đào Gia Vũ thật sự không uống nữa, nếu uống thêm chắc chắn sẽ nằm bò ra đất.

“Hình như Đào thiếu không thể uống nữa, ly này em uống, được không?” Đây là câu hỏi nhưng người nói xong lại ngửa đầu uống cạn.

Có người khen cô rất thẳng thắn, Đào Gia Vũ chống đầu bị A Thủy chặn lấy ánh đèn, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của cô, dáng cô so với mấy công chúa ở đây đúng là cao ghê.

“Hôm nay mấy người quá đáng lắm, không sợ sau này tôi không tới đây nữa hả?” Y đứng lên kéo người vào lòng mình, thái độ dịu dàng hiếm thấy. “Cô ấy uống cũng như tôi uống.” Rõ ràng chỉ thấp hơn y nửa cái đầu, Đào Gia Vũ suy xét chiều cao 1m85 của mình, vóc dáng của công chúa này có thể nói là đứng đầu trong đám kia.

“Ày da, hiếm khi thấy Đào thiếu bảo vệ người đẹp nha.”

Đây sao mà gọi là bảo vệ người đẹp được chứ, Đào Gia Vũ y trước nay chưa từng để phụ nữ hứng rượu thay mình.

Đàn ông mà uống say, bản tính bị che giấu sẽ dần dần lộ ra, mới đầu cùng lắm chỉ hôn hôn sờ sờ vài cái, dần dần hành động của phía đối diện cũng trở lên khác thường.

“Đào thiếu?”

Người đẹp đang ôm trong lòng, tay của mỹ nhân men theo cởi dần cúc áo sơ mi, Đào Gia Vũ từ từ nhắm mắt bắt được cái tay kia, tay còn lại nâng cằm A Thủy lên, gương mặt đúng là không chê vào đâu được. Cũng không biết do y say khướt hay do ánh đèn khi mờ khi tỏ, nhìn A Thủy thật lẳng lơ, rõ ràng không trang điểm kỹ càng nhưng lại toát ra vẻ quyến rũ khó tả.

“Chẳng phải em không lên đài sao?”

Cô gái bỗng nở nụ cười, miệng cắn khê vành tai y. “Đây không phải là lên đài.” Cô thử hôn hai má người đàn ông này thì không thấy vẻ mặt y có gì khác thường, đúng lúc cô sắp hôn lên miệng...

Ngón tay Đào Gia Vũ chặn trước môi, mắt mở hé hé, y giơ tay vỗ nhẹ mặt cô gái. “Dùng miệng.”

A Thủy sững sốt, nhưng không chần chờ lâu, cúi đầu cởi khóa quần, trái tim cũng từ đập thành thịch mà chết lặng đi.

Đào Gia Vũ không hào hứng lắm nhưng y thấy rất thoải mái, thế nên chi cũng khá nhiều tiền boa.

Đám người kia đi ra ngoài, y nhìn khoeo mắt đỏ ửng của A Thủy, cầm ly rượu trên bàn uống cạn, uống xong mới nhớ đây là ly của cô, nhưng rượu đã nuốt vào rồi, có muốn cũng không thể nhổ ra.

“Anh nói em nghe này, nếu còn đùa kiểu đó thì chúng ta sẽ không có lần sau đâu.”

Hôm nay đúng là hơi quá, hơn nữa trong đám bọn họ không phải ai cũng là con cháu nhà giàu, bọn họ khoe khoang trước mặt bao nhiêu người như vậy đã vô tình khiến người khác bị tổn thương. Đào Gia Vũ không có hứng khoe của với bất cứ ai!

Những người có mặt tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không ai dám nói năng gì, sau đó có người bắt đầu pha trò mới lấy lại bầu không khí lúc này.

Bọn họ chơi đến hai giờ sáng mới ngừng, bởi vì chi tiêu quá nhiều nên lúc quản lý tiễn bọn họ về giống như tiễn đại gia vậy.

Đào Gia Vũ nhịn quá lâu nên không thể nhịn nổi nữa, cuối cùng phải lao vào WC giải quyết một bụng rượu, sau khi nôn hết ra mới dần dần tỉnh táo lại, y soi gương sửa quần áo ngay ngắn lại rồi bước ra ngoài. Y vừa mở cửa bước ra, một cơ thể nóng bỏng lao tới, y đang định giơ tay gạt ra thì người kia mau chóng kéo y. Đào Gia Vũ cảm thấy cô rất quen, nhìn lại thì đúng là A Thủy.

Nhưng lúc này mặt mũi A Thủy đỏ bừng, dường như nhận ra y nên mau chóng ôm lấy, miệng không ngừng lặp lại: “Cứu em, cứu em.” Giống như giây tiếp theo có thể òa khóc.

Không lâu sau, Đào Gia Vũ biết được vì sao người này lại như vậy.

Một người đàn ông to béo hùng hổ chạy tới, tay cầm ly rượu, hung dữ nhìn chằm chằm hai người, hét to: “Thằng chết bầm kia, mau qua đây cho tao.”

Đào Gia Vũ thờ ơ không hé răng, dù sao việc này cũng không liên quan gì tới y, làm việc ở câu lạc bộ đêm thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt với những kẻ như vậy, mi chẳng thể nào yêu cầu mọi người chỉ chơi mà không ăn như y, sao mà được chứ?

“Mày nói ai?”

A Thủy hoảng sợ, dường như nghĩ tới gì đó mà anh túm chặt quần áo trốn sau lưng Đào Gia Vũ, bởi vì lúc trước có ấn tượng khá tốt nên anh chỉ có thể xin y giúp đỡ. “Tôi không đi. Đào thiếu cứu em, cứu em với.”

“Tao đang nghĩ sao mày lại chạy nhanh như vậy, làm việc ở chỗ này còn muốn giữ trong sạch, hóa ra là gặp được người tình.”

Đào Gia Vũ nheo mắt. “Mày nói gì?”

“Sao, mày dám tròng mắt với tao hả?” Người đàn ông kia giơ ly rượu ném tới, Đào Gia Vũ bắt lấy tay gã bẻ quặt ra sau, mấy tên mập mạp thì không thể hi vọng bản thân nhanh nhẹn như ai được, y đá một phát khiến gã đau đớn kêu ầm lên.

Quản lý vừa chạy tới, thấy tình hình bèn kêu lên: “Ôi tổ tông của tôi ơi, sao lại thế này?” Không để ý tới gã mập mạp đang nằm dưới đất, ông chạy nhanh tới trước mặt Đào Gia Vũ. “Đào thiếu, cậu đừng tức giận!”

Đào Gia Vũ tức muốn ừ đầu, lúc đi ra ngoài vẫn còn giận sôi máu, suýt chút thì vấp ngã.

Người nọ lập tức dùng mắt ra hiệu cho người đứng sau y.

“Đào thiếu, để em dìu anh.”

Trán quản lý túa mồ hôi, thở phào một hơi, đôi mắt nhìn bóng dáng nhân viên toát ra vẻ khinh thường nói: “Thì ra là cậu ta nam nữ gì cũng chơi.”

13. Chương 13: Anh Là Đàn Ông Sao?

Đào Gia Vũ chỉ có thể mơ màng cảm thấy sự mềm mại của người bên cạnh, y chẳng phải tay mơ trong chuyện ăn chơi nên không hề ngại ngùng, chỉ cần không làm bậy thì muốn làm sao cũng được. Y híp mắt nghĩ thấy một mùi hương rất nhạt, mùi nước hoa căn bản không nhạt như vậy, chắc người ấy không thích không khí quá nồng nặc, mùi hương thoang thoảng như thấm vào ruột gan. Đào Gia Vũ ôm người bên cạnh, nói nhỏ bên tai cô: “Đừng lộn xộn, ngoan nào.”

Đầu A Thủy đang căng như dây đàn, đợi mãi không thấy Đào thiếu làm gì mới ngẩng đầu lên. Ấy thế mà tên này đang mơ mơ màng màng ngủ, uống nhiều rượu thế cơ mà, do rượu quá mạnh hay là y tự chủ quá tốt đây?

Người đàn ông này, mặt mày cân đối, nụ cười tự tin phóng khoáng, tuổi không lớn hơn mấy người kia nhưng rất chín chắn. Ở nơi này, họ đã gặp nhiều loại người trong ngoài không đồng nhất, ngoài mặt là một người chồng thật thà, chung thủy, nhưng tới nơi này đều biến thành những kẻ háo sắc, ngồi không được mấy phút đã động tay động chân sờ mó lung tung. A Thủy giơ tay vẽ theo viền môi y, nhớ tới sự việc lúc trước, anh sờ trái sờ phải tìm thấy bóp tiền của y, lời danh thiếp ra soi dưới đèn xem thật kỹ.

“Đào Gia Vũ.” Nhìn thấy tên công ty và chức vị in ở mặt sau, A Thủy im lặng mất một lúc, lâu đến mức anh muốn ngủ luôn. Đột nhiên di động trong túi rung lên khiến anh tỉnh táo lại, anh rất sợ nhận được tin nhắn, càng sợ nội dung tin nhắn hơn, nhưng không thể không mở ra.

“Anh, cho em mượn ít tiền đi. Lần này em thực sự sửa đổi mà, anh tin em lần cuối đi.”

Nội dung tin nhắn tới giờ vẫn không thay đổi, mỗi lần đều lấy lý do này thoái thác, lần nào cũng khẳng khái là thật, nhưng anh đã quá mệt mỏi rồi.

“Đào thiếu.” Anh ghé vào vai y gọi nhỏ, mấy giây sau thấy Đào Gia Vũ từ từ mở mắt ra, mơ mơ màng màng.

“Sao vậy?” Đầu óc Đào Gia Vũ rất choáng váng, sau khi uống rượu thì cả người đều nóng lên, thấy bên cạnh mát mẻ thì xích qua, tất cả hành động đều xuất phát từ bản tính của đàn ông, tay kéo cà vạt, vuốt mặt A Thủy, y khen một câu – da thật đẹp. A Thủy hơi kháng cự kẹp chặt chân lại nhưng không chống đối, đầy mắt vừa như vùng vẫy vừa như nín nhịn. Môi y từng chút từng chút hôn lên hai má và cổ anh, không ngừng khiến cậu kinh hãi; môi anh run run, tay cời cúc áo sơ mi của Đào Gia Vũ, miệng nỉ non: “Đào thiếu. Đào thiếu.”

Đào Gia Vũ cười một tiếng, ngà ngà say giờ ngón tay chặn miệng anh lại. “Thiếu chó má gì chứ, đừng gọi vậy.” Nói xong cúi đầu nghĩ nghĩ A Thủy, cười nói: “Thơm quá! Thật thoải mái!” Ngẩng đầu hôn nhẹ anh như an ủi, hành động cũng không được nhẹ nhàng cho lắm.

A Thủy bị đau bèn cắn môi, anh hít sâu một hơi nói: “Em không lên đài.” Anh luôn nghĩ cuộc sống sẽ dần dần tốt lên, nhưng mỗi lần anh gom góp được lòng tin thì lại có vô số núi lớn núi nhỏ đè lên anh, đè tới mức anh thở không ra hơi.

Anh cũng từng biết thế nào là dè dặt và tự ái, nhưng cuối cùng khi phát hiện ra sự thật phơi bày trước mặt thì chẳng đáng là gì nữa, tất cả những thứ đó đều trở thành ‘trước kia’ mất rồi, thật sự chẳng có gì là không thể buông bỏ được.

Có lẽ lần này ông trời đang giúp anh.

A Thủy đột nhiên xoay người ngồi trên người Đào Gia Vũ, nhìn đôi mắt nhuốm đẫm tình dục của y, bắt đầu cời khóa kéo sau lưng, cố ý làm động tác ấy thật thông thả. A Thủy thấy sự mất kiên nhẫn trong mắt Đào Gia Vũ, đồ đã dâng lên tới miệng, là đàn ông thì ai cũng mất bình tĩnh cả thôi.

A Thủy cầm tay Đào Gia Vũ áp lên má mình, giọng nói cầu xin: “Đào thiếu, để em được không? Anh cứ nằm đi.”

Đêm nay gió Bắc gào thét, tuyết lại trút xuống, gió rét căm căm thốc vào mặt như những lưỡi dao sắc lạnh, Đỗ Trạch mò mẫm mở thiết bị sưởi ấm, sau đó mang tất cả mấy chậu sen đá ở ngoài vào phòng ngủ, trong lúc kéo rèm cửa vô tình nhìn thấy ánh sáng phía trên bên phải, anh ngẩng đầu nhìn lên, là thư phòng nhà Trương Trác.

Nửa đêm bị gió lạnh rít gào ngoài trời làm tỉnh giấc rồi không thể ngủ tiếp nữa, Đỗ Trạch nằm trên giường đếm mấy trăm ngôi sao rồi mà vẫn không thể tự ru ngủ, rốt cuộc anh đứng dậy mò vào bếp nấu đồ ăn khuya. 3:34 phút sáng, nói sớm cũng không hẳn là sớm, anh mang canh gà còn dư tối hôm qua ra hâm lại, nhìn lại dự báo thời tiết hôm qua, tiện tay gửi tin nhắn cho Trương Trác: “Cậu đói không?”

Trương Trác trả lời rất đơn giản: “Không đói.”

“Ồm, tớ hâm lại canh gà rồi, mang lên cho cậu nha.”

Trương Trác nhìn di động thật chăm chú, tin nhắn hắn vừa trả lời không nói rõ là ý gì sao?

Từ lầu dưới lên lầu trên không quá hai phút, lúc hắn mở cửa đã thấy Đỗ Trạch lạnh run bọc cả người lại như quả bóng rỗi. “Giờ là lúc nào rồi còn nấu ăn?”

“Tỉnh dậy không ngủ được nữa, đúng lúc muốn ăn thứ gì đó nóng nóng, sau đó thấy cậu còn chưa đi ngủ...”

Lúc Đỗ Trạch tới còn mang theo máy tính và giấy vẽ, Trương Trác tự biết mục đích của anh không hề đơn giản, hỏi luôn: “Tóm lại là sao đây?”

“Cái đó...” Đỗ Trạch cúi đầu nhìn đôi dép bông, rụt cổ nói: “Gió máy bên ngoài thổi dữ quá, tớ nằm mơ thấy ác mộng.”

Tâm tình Trương Trác không được tốt cho lắm. “Vậy nếu tôi không sống trên lầu thì sao?”

“Vậy thì bật đèn là được, nhưng... nhưng bây giờ không phải là không có ‘nếu như’ sao?”

“Không thể trông mong gì ở cậu mà, lớn tướng rồi còn sợ vớ sợ vẩn.”

Đỗ Trạch không nói gì, tự mang đồ lên thư phòng, sau đó đột nhiên lộ đầu ra: “Trời sẽ sáng ngay thôi, tớ chỉ ngồi một lúc thôi.”

‘Một lúc’ đó cũng thật dài.

“Trước kia cậu đối xử rất tốt với tớ, bây giờ tớ cũng muốn đối xử thật tốt với cậu.”

Trương Trác mau chóng bị logic của tên nhóc Đỗ Trạch nhà người ta chọc cười, cười cho tới lúc cơn tức kia cũng biến mất tăm mất tích, hắn nhìn vài lần. “Đang vẽ gì vậy?”

Đỗ Trạch nói: “Dựng hình nhân vật game, chưa nói nhân vật thể nào mà chỉ nói yêu cầu.”

“Lúc trước vì cậu nhận thiết kế dựng hình nên mới được Phong Đạt tuyển dụng phải không?”

“Ừ, là nhân vật trong một game rất lớn, trước đó thì tớ không biết chút gì cả.”

Chính là như thế, những người cần kiếm sống không biết nhân vật là thể nào, dù sao có thể kiếm thêm thu nhập là được rồi. Khi nhân vật do mình thiết kế xuất hiện trên phiên bản chính thức, thứ nó đại diện không chỉ là một nhân vật game mà còn là một câu đánh giá trên sơ yếu lý lịch của người thiết kế: Nhà thiết kế nhân vật XX game XX, game càng hot thì sơ yếu lý lịch càng có giá trị.

“Tôi nhớ hồi đại học cậu thích nghệ thuật thuần túy thôi mà.” Chính là vẽ một bức tranh đơn thuần, làm một họa sĩ nổi tiếng như ông nội, mà không phải là xin vào một công ty rồi ngày ngày ảo não xem hôm nay có phải tăng ca hay không, có cần phải thức đêm mò mẫm để thăng chức hay không.

Đỗ Trạch uống một muống canh nóng hổi, hít mũi nói: “Làm nghệ thuật chân chính rất khổ cực, ông ngoại không cho tớ đi theo con đường này.”

Đợi hơn mười giây vẫn không nghe thấy Trương Trác đáp lại, Đỗ Trạch ngẩng đầu, ngón tay Trương Trác liền đặt lên khóe miệng anh, cảm giác môi bị miết không được tự nhiên cho lắm, có vẻ như Trương Trác có ý muốn sờ thì phải.

“Mép dính nước.” Lạnh nhạt rút tay lại, Trương Trác coi như không thấy bờ môi Đỗ Trạch đã bị mình miết đỏ ửng kia, làm như không chịu nổi anh mà nói: “Vấn y như trẻ con vậy.”

Đỗ Trạch không kịp nghĩ nhiều, lau miệng cười he he. “Cám ơn.” Sau đó nói: “Lúc trước công việc thiết kế dựng hình mà Đào Gia Vũ giới thiệu í, còn không?”

“Lại muốn làm hả?”

Đỗ Trạch cười rất vô tư: “Cũng sắp nghỉ lễ rồi, ngồi không chán lắm.”

Trương Trác liếc anh một cái: “Đợi trời sáng, cậu hỏi Đào Gia Vũ thử xem.”

Nhưng tới khi trời sáng, Đỗ Trạch lại nằm ườn ra sofa không dậy nổi. Trương Trác hiềm khi vào bếp lại đang ở trong bếp nấu bữa sáng, nhớ ra Đỗ Trạch thích ăn trứng chiên nên tự nhiên đập thêm hai quả trứng, vỏ trứng ‘bụp’ một tiếng vỡ ra, Trương Trác nhìn trứng gà không ngừng nổi bong bóng, im lặng suy nghĩ.

“Trương Trác, tớ muốn ăn trứng gà.”

“Chảo này không chiên được nhiều.”

Người kia kéo áo hắt. “Vậy sáng mai nhớ gọi tớ dậy sớm chút nha, chúng ta ra quán ăn.”

Trương Trác cảm thấy cổ họng khô khốc, bèn mở tủ lạnh khui một lon bia, di động đổ chuông.

“Trương Trác, cho tôi nghỉ phép hai ngày nha.”

“Nghỉ sẽ cắt thưởng cuối năm.”

“Tôi có việc thật mà.” Đào Gia Vũ dựa vào tường nhìn cô... chàng thanh niên trần truồng nằm trên giường? Ngực y đập thành thạch, đầu đau muốn nứt ra.

“Tôi không nói nhiều nữa đâu, cậu xin nghỉ giúp tôi hai ngày nha.”

A Thủy lạnh run người, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt tái nhợt, anh cố gắng chống một tay dựa vào thành giường, tay kia che trước ngực, chẳng còn chút sức lực nào, nhìn Đào Gia Vũ, không nói câu gì.

Cuối cùng Đào Gia Vũ không nhịn nổi nữa. “Cậu là con trai!”

Con mẹ nó chứ, sáng sớm thức dậy thấy mình trần truồng nằm cạnh một người phụ nữ đã hốt hoảng lắm rồi, vậy mà vừa quơ tay đã đụng phải... Hôm đó chắc là bị kích thích quá độ rồi!!!

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

A Thủy không phải người song tính, thật ra có thể xem như từng là một tài xế có nội tâm dữ dội đi, tôi rất thích loại này í, nhưng tôi viết không giỏi lắm ha ha ha ha. A Thủy là nam, không phải song tính, là một cậu chàng giả gái, moah moah!!!

14. Chương 14: Sợ Cậu Lây Cho Tôi

Đào Gia Vũ đỡ trán nhìn chằm chằm ‘cô gái’ ở trên giường, y không thể nào thuyết phục bản thân tin rằng đó là một thằng đàn ông, trai giả gái rất dễ nhận ra, dù là khí chất hay đường nét cơ thể đều rất khác nhau. Ấy thế mà y không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào trên người A Thủy, nếu bắt buộc phải tìm ra thì đó chính là ánh mắt.

A Thủy nhìn có vẻ yếu ớt, Đào Gia Vũ liếm môi không biết vì sao y lại cảm thấy ‘có vẻ yếu ớt’, vì sao một tên đàn ông lại cho y cảm giác yếu ớt nhỉ?

“Tối qua?” Y mở miệng, giống như đang đấu tranh dữ dội lắm.

A Thủy vẫn cúi đầu, lưng và cổ đều có những dấu hôn đậm nhạt không đồng đều, lúc này ‘vô thanh thắng hữu thanh’. Đào Gia Vũ che miệng lại, xoay người tìm bóp tiền, lúc này chuông cửa đột ngột vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng, người ngoài cửa nện nện đưa cho y hai bộ quần áo sau đó chạy mất tăm.

“Đó là quần áo của tôi.” A Thủy run rẩy đứng dậy thở hổn hển một hồi, ngẩng đầu nhìn Đào Gia Vũ một cái rồi nhanh chóng nhìn qua chỗ khác, vài giây sau anh thừa nhận: “Tôi là đàn ông, tối qua chúng ta thật sự... cái đó.”

Chẳng cần anh nói nhiều, ánh mắt Đào Gia Vũ nhìn giữa hai chân A Thủy, vết máu lan xuống dọc chân rất giống như muốn nói rằng trinh tiết đã bị phá rồi. Y chưa từng trải qua tình huống máu chó như thế này, nhưng giờ phút này trong lòng có cảm giác ‘Mình bắt nạt cậu ấy’ mà hơn thế ‘cô ấy’ lại là ‘cậu ấy’.

A Thủy bị thương không nhẹ nên bước đi rất khó khăn, trước đây Đào Gia Vũ chưa từng dè con trai nhưng không có nghĩa là y không hiểu biết gì. Y thấy A Thủy lau sơ máu giữa hai chân, mặc quần áo xong cũng không dám ngồi xuống, y lại nhìn drap giường, không đành lòng mà quay đầu đi. Y lấy tất cả tiền trong bóp ra, nhét vào trong bóp của A Thủy. “Tới bệnh viện với tôi.”

Khoản tiền kia không hề ít, chân A Thủy bị y nắm đau, vội chặn tay y lại, nói: “Cậu đừng như vậy.”

Đào Gia Vũ sầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tới bệnh viện kiểm tra mau!”

Đến nước này, A Thủy cũng không nhiều lời nữa.

Người làm việc ở câu lạc bộ đêm chẳng mấy ai sạch sẽ cả, tất nhiên phải kiểm tra sức khỏe, đây cũng là vấn đề khách quan tâm nhất, dù sao cũng không ai muốn vì đi mua vui mà nhiễm mấy thứ bệnh ghê tởm. Cứ thế, A Thủy mặc quần áo xong, vẫn nói thêm một câu: “Hôm qua là lần đầu tiên tôi lên đài.”

Đào Gia Vũ rất muốn hỏi một câu: Không phải anh không lên đài sao, vậy sao hôm qua lại lên?

Con mẹ nó, là do y ép buộc sao?

Quần áo ngày thường không hở hang như váy ngắn lúc đi làm, ngược lại cách ăn mặc rất ngoan ngoãn, đôi chân trắng trẻo mang thêm đôi giày Chelsea khiến chân A Thủy càng dài hơn, trên người mặc một chiếc áo lông cao cổ tay dài cùng áo khoác ngắn màu lam khói. Đào Gia Vũ đánh giá một hồi, liếc một cái. “Mẹ nó, trai cơ đấy.”

Lúc hai người đi ra được đích thân quản lý tiễn, Đào Gia Vũ cảm thấy cục diện quá lớn rồi, nhưng sau đó đợi tới khi y biết hành động lúc đó của quản lý có bao nhiêu hèn mọn, quay đầu sai người tiễn y ra khỏi Dinh thự Hách.

A Thủy hành động không tiện chứ đừng nói là bước đi, nhìn giống như người bị liệt lâu ngày mới đứng dậy đi lại. Đào Gia Vũ nghĩ lại hôm qua mình quá độc ác, về mặt không kiên nhẫn đỡ cánh tay anh. “Có mang chứng minh nhân dân không?” Sau đó ôm tên giả gái ấy vào bệnh viện, lúc đi vào nhận lấy không biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ của cả nam lẫn nữ.

Việc này có gì mà hâm mộ dữ vậy chứ?

Tới khi A Thủy đưa chứng minh nhân dân ra, Đào Gia Vũ mới nhớ ra A Thủy chỉ là nghệ danh của anh, tên thật là Diệp Tuân, nhìn kỹ lại thì anh còn lớn hơn y hai tuổi.

“Phiền cô xử lý nhanh nhanh chút. Tôi... Anh ta bị thương rất nặng.”

Diệp Tuân vội đầu vào khăn quàng cổ của Đào Gia Vũ, tránh khỏi ánh mắt tò mò của mọi người, đứng là không ngờ mà.

Bác sĩ Đào Gia Vũ đăng ký do là bác sĩ chuyên khám cho Trương Trác, đây rõ ràng là nữ giờ lại lòi ra thành nam, y không nghĩ rằng việc này lại xấu hổ đến vậy, nên hỏi Trương Trác xem có quen ai ở bệnh viện không. Lúc ấy Trương Trác đang ăn điểm tâm cùng Đỗ Trạch, Đỗ Trạch tò mò nhìn hắn. “Đào Gia Vũ sao vậy?”

Trương Trác ra hiệu anh đừng lên tiếng, xoay người nói: “Cậu đang ở bệnh viện Dung Hợp sao? Nếu vậy thì gặp Triệu Hoảng đi, cậu ta cũng tốt lắm.”

Đào Gia Vũ hỏi thêm: “Tin được không?”

Trương Trác nhướn mày. “Cậu vừa giết người hay làm gì vậy?”

“Một câu khó nói hết, đợi tôi về đã.”

Đào Gia Vũ cúp máy liền hỏi bác sĩ Triệu Hoàng ở đâu, sau đó tới phòng hắt gõ cửa, nhìn thấy một người đàn ông rất nhã nhặn.

“Trương Trác vừa gọi cho tôi, cậu là Đào Gia Vũ hả?”

Đào Gia Vũ thở phào một hơi, định để Diệp Tuân ngồi trên ghế nhưng Diệp Tuân lại nắm chặt cà vạt của y, y cúi đầu hỏi “Sao vậy?”, đôi mắt Diệp Tuân rưng rưng, anh nói: “Đau.”

Nước mắt đàn ông có cái quỷ gì đẹp đâu, nhưng... nhưng Đào Gia Vũ lại cảm thấy, con mẹ nó, khóc mà cũng đẹp như vậy, vì thế y nghiêm mặt nhìn về phía bác sĩ. “Bác sĩ Triệu, cậu... cậu kiểm tra phía sau của anh ấy chút.”

Triệu Hoàng đang ghi chép chợt ngẩng đầu nhìn liếc qua người trong lòng y. “Trương Trác không nói với cậu sao? Tôi không phải bác sĩ phụ khoa, tôi có thể giới thiệu cho cậu một bác sĩ giỏi ở lĩnh vực này.”

Mồ hôi của Đào Gia Vũ túa cả ra, lúc này Diệp Tuân lên tiếng: “Bác sĩ, tôi là đàn ông.”

“Ừm! Anh t là đàn ông!”

Triệu Hoàng xem lại bệnh án, giới tính của người kia viết – nam, hần cũng đoán được chuyện giữa hai người là sao rồi. “Đỡ anh ta ra phía sau nằm đi, để tôi khám xem.”

Miệng vết thương đã được rửa sạch nhưng tất nhiên chưa đủ, Triệu Hoàng nhìn về phía hai người đàn ông kia với vẻ trách cứ: “Các cậu chơi bởi cũng quá đáng quá, giờ mới chịu tới khám. Nhỡ vết thương bị nhiễm trùng thì làm sao giờ?”

Đào Gia Vũ khổ hết chỗ nói, người nọ bị y làm bị thương nên chỉ có thể cúi đầu nhận sai. “Hôm qua không chú ý.”

Diệp Tuân vẫn chưa nói gì thêm, mặt mũi trắng bệch nhưng có thể nhận ra anh rất bình tĩnh, anh nói: “Là do tôi sơ suất.” Nói xong cầm cánh tay Đào Gia Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, cười yếu ớt. “Không sao đâu.”

Đào Gia Vũ nghĩ thầm, thật sự không thể nhìn ra được người này làm việc ở câu lạc bộ đêm, thật sự không thể nhận ra.

“Vậy thì, anh kê thuốc tốt chút, đắt rẻ không quan trọng, tiền bạc không thành vấn đề.”

Triệu Hoàng không đáp lại y, mà nói với Diệp Tuân: “Mấy hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng ăn cơm, chỉ được ăn cháo.”

“Cám ơn cậu.”

Triệu Hoàng kê cho Diệp Tuân một đồng thuốc, còn chu đáo dặn dò anh phải chú ý đồ ăn thức uống mấy ngày này. Đào Gia Vũ nhận trách nhiệm ra ngoài tính tiền, nhưng vừa tới khúc cua không biết đụng phải người nào, di động rơi xuống đất nhưng may mà không vỡ, bóp tiền lại bị cuốn mất, quay lại chỗ Diệp Tuân lấy tiền thì còn gì mặt mũi nữa, vì thế y gọi cho Trương Trác: “Bạn tốt, tới đây đi.”

Bạn tốt đang trên đường đi làm, trong xe còn có Đỗ Trạch đi nhờ. Tối qua anh có dấu hiệu cảm lạnh, sáng nay đi làm thì bị cảm thật, trong xe toàn là tiếng hít mũi sục sục, Trương Trác nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Cũng đúng lúc, cậu tới khám bệnh luôn đi.”

“Thôi khỏi, chỉ là sổ mũi thôi mà.”

Trương Trác quay xe lại, nhếch miệng cười. “Tôi sợ cậu lây bệnh cho tôi.”

Nếu Trương Trác biết Đào Gia Vũ gọi hần tới để giải quyết mấy việc mất mặt thì hần đã thả Đỗ Trạch ở dọc đường chứ không lôi anh tới bệnh viện làm gì.

Hôm qua Đào Gia Vũ ăn mặn, tạm biệt kiếp trai tân, chơi đùa dữ dội khiến con người ta hôn mê bất tỉnh luôn, bác sĩ nói tối qua hai người hơi quá trớn. Đỗ Trạch đứng sau hần, tai đỏ ửng phân vân không biết nên nghe hay không, luôn luôn phải nhịn hắt hơi để giảm bớt sự tồn tại của mình xuống, tới lúc anh thấy hai người kia lôi thuốc ra hút mới đứng xích qua một bên.

Trương Trác hơi mất mặt. “Cậu mù hả?”

Đào Gia Vũ xanh mặt. “Nốc rượu vào rồi, chỉ nhớ người trong lòng sờ thoải mái thế nào thôi. Giờ làm sao đây? Nếu người nhà biết được sẽ lột da tôi mất, nhưng quan trọng là tôi không sợ bị lột da, nhưng xuất thân của anh ấy... Trương Trác, cậu có quen người nào trong Dinh thự Hách không?”

“Để tôi hỏi cái đã, anh ta đòi tiền sao?”

Đào Gia Vũ nghĩ tới chiêu này: “Tôi qua bọn họ khai một chai Hương Tân chín vạn, tâm trạng tôi rất tốt, với lại nhìn thấy anh ấy cũng không ồn ào nên mở thêm hai chai mười tám vạn. Lúc trước tôi bảo để anh ấy khai, anh ấy chỉ khai chai một vạn. Cậu nói xem, mấy chỗ đó ai mà không muốn chặt chém khách chứ, tôi còn tưởng là bọn họ tử tế cơ đấy. Nhưng sáng nay anh ấy không gây sự gì hết, Triệu Hoàng mắng mỗ tôi mà anh ấy còn nói đỡ, khiến tôi chẳng biết phải nghĩ sao nữa.”

Trương Trác hiểu cảm giác này, chỉ e là đã gặp phải kẻ có âm mưu cao siêu rồi, cho nên đề nghị của hắn là: “Cậu trả tiền bịt miệng đi, chắc có người biết hôm qua cậu ngủ lại Dinh thự Hách rồi, chuyện này cũng không quan trọng gì. Nhưng nếu chuyện cậu ăn chơi tới mức người ta phải tới bệnh viện mà truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng lớn đến danh tiếng.”

“Tôi muốn xem camera theo dõi hôm qua.”

Trương Trác gật đầu nói không thành vấn đề. “Nếu không có gì thì tôi đi đây, có báo cảnh sát vụ mất bóp tiền không?”

Nói tới bóp tiền, Đào Gia Vũ lại tức nghẹn họng. “Báo chứ. Mẹ nó, bắt được nó tôi sẽ thịt tại chỗ.” Thấy nhóc cà lăm đứng phía sau Trương Trác, y thở dài nói: “Phen này hình tượng chói sáng của tôi đi tong rồi.”

Trương Trác chế giễu. “Cậu mà còn hình tượng hả?”

Cái gì nên nói đều nói cả rồi, Trương Trác gọi điện thoại cho người ở Dinh thự Hách kiểm tra camera theo dõi, sau đó gơ cánh tay kẹp cổ Đỗ Trạch lôi ra ngoài. Đỗ Trạch “Ồ ơ ơ” không kịp nói tạm biệt Đào Gia Vũ đã bị kéo ra khỏi bệnh viện, mới ra tới cửa đã bị gió lạnh thổi run cả người. Anh nói: “Làm gì vậy? Sao đi gấp vậy hả?”

“Bé ngoan là giờ phải đi làm, không phải đi hóng chuyện.” Trương Trác lấy thuốc trong túi ra. “Không uống coi như vứt tiền đi đó, cậu xem làm sao thì làm.”

Đỗ Trạch nhìn mất hồn, bỏ thuốc vào cặp táp, nói: “Đừng coi tớ là... là đồ ngu ngốc. Tớ thấy... thấy cả đó.”

“Cậu thấy cái gì?”

Có gì xấu đâu, Đỗ Trạch quay đầu đi không nói, nhưng giây sau lại nói: “Cô ấy rất đẹp.”

Trương Trác nín cười: “Cô ấy?”

Đỗ Trạch không hiểu rõ được quan hệ sâu xa trong chuyện này, anh không có sở thích tò mò chuyện riêng của người khác, vì thế “Ừm” một tiếng, nói: “Đẹp, rất đẹp.” Sau đó chợt nghe thấy một giọng nói u ám vang lên sau lưng: “Cậu thích loại này?”

“Thích, rất xinh đẹp á, so với mấy cô trong công ty còn đẹp hơn... Ồ ơ, cậu... cậu sao vậy?”

Trương Trác sầm mặt lại. “Cậu có muốn ngồi nhờ xe nữa hay không?”

“... Ngồi chứ!” Đỗ Trạch khẽ cắn môi ngồi ở ghế phó lái, không hiểu sao hắn lại vui buồn thất thường như vậy.

15. Chương 15: Vì Anh Là Anh Trai Em

Trương Trác thấy Đỗ Trạch xuống xe, không thèm quay đầu lại mà đi thẳng tới Dinh thự Hách. Một gương mặt xinh đẹp rõ ràng là gu của nhóc ngây thơ kia, suy nghĩ này đúng là thấp hơn trí thông minh của Đỗ Trạch.

Đột nhiên lại nghĩ tới tên nhóc cà lăm luôn khiến người ta tức giận kia rồi, Trương Trác vỗ mạnh vào tay lái. Đứng trước vật nhỏ nói năng không lưu loát kia, sự nóng nảy hẩn chôn sâu trong lòng luôn dễ dàng bị khơi dậy; trước kia hẩn còn có kiên nhẫn dây dưa lằng nhằng với Đỗ Trạch, nhưng bây giờ hẩn sắp mất hết kiên nhẫn rồi.

Mặt mũi u ám đi tới Dinh thự Hách, sau khi nói mục đích liền có người dẫn hẩn đi xem video từ camera theo dõi. Chuyện Đào Gia Vũ gây ra tối qua đúng là hết đường chối cãi, trong video, Diệp Tuân đưa y vào phòng rồi muốn đi ra, nhưng Đào Gia Vũ ôm lấy eo người ta rồi kéo Diệp Tuân vào phòng.

Quản lý đứng cạnh hít sâu liên tục, nhìn ánh mắt hẩn, hỏi: “Xin hỏi đã... đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Không có gì. Tôi muốn hỏi anh một chút, chuyện của Diệp Tuân, cũng chính là A Thủy đó.” Trương Trác hỏi. “Tình hình của anh ta ở đây là thế nào?”

“Ồ, cậu ta hả? Tính tình ngang bướng, lại còn không chịu lên đài, nhưng mặt mũi đẹp lại biết cách ăn nói, nên bình thường cũng kéo được nhiều khách tới lắm.”

Trương Trác cúi đầu nhìn màn hình. “Cá nhân anh ta thì sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng dạo này tâm trạng của cậu ta không được tốt, nghe nói bị bạn trai ở chung nhiều năm đá, miệng cậu ta kín lắm, không chủ động nói chuyện bao giờ.”

“Thôi, tôi biết rồi.” Trương Trác nói cho Đào Gia Vũ những thông tin mà mình thu được, nên làm gì thì cứ để y tự quyết định.

Đào Gia Vũ ở bệnh viện giống y một đứa trẻ chân tay luống cuống, thứ nhất bởi vì đây là lần đầu tiên, thứ hai là vì Diệp Tuân không khóc cũng chẳng ồn, hiền lành y như ‘bạn gái’ của y vậy, y sắp bị cảm giác kỳ lạ này đè chết rồi. Nhận được tin tức từ Trương Trác, lại nhìn dáng vẻ nhịn đau của Diệp Tuân, y cắn răng nói: “Nhà anh ở đâu? Tôi đưa anh về.”

Diệp Tuân kinh ngạc bởi thái độ này của y, cúi đầu cười nhẹ. “Không cần, cậu đã bồi thường cho tôi rồi.”

Người bán và kẻ mua, quan hệ đôi bên cũng chỉ duy trì trên giường mà thôi.

Tiếng cười kia chui vào tai Đào Gia Vũ, không hiểu sao y cảm thấy thật nực cười, nếu một người ngay cả bản thân mình cũng không biết trân trọng thì sự suy sụp tinh thần ấy có thể đục khoét hết thấy sức sống trong cơ thể người ấy, nếu còn sống cũng chỉ như một cái xác không hồn mà thôi.

“Anh chưa từng chơi đùa quá trớn như vậy, giờ anh không tiện đi lại, đừng phí lời nữa.”

Đào Gia Vũ khẳng khái muốn đưa anh về, Diệp Tuân vuốt mấy lọn tóc lộn xộn trên trán ra sau rồi bước lên xe, nhẹ giọng nói một địa điểm.

Đào Gia Vũ sửng sốt, bởi vì chỗ kia rất xa trung tâm thành phố, xa tới mức y phải mở bản đồ hướng dẫn mới có thể đi tới chỗ đó. Tới đó rồi, y không kiềm chế được mà thở ra một hơi, khu chung cư này cũ lắm rồi, nhìn từ bên ngoài cảm thấy khu này đã được xây dựng từ rất lâu, y thuận miệng hỏi: “Nhà anh ở lâu mấy?” Cũ như vậy, chắc là không có thang máy.

“Lầu 5. Cậu cho tôi xuống đây được rồi, chỗ này không lớn, khó quay đầu xe lắm.”

Đào Gia Vũ thầm chặc lưỡi. Trước kia hẩn tới câu lạc bộ đêm ăn chơi gặp toàn một đám hám tiền, nào có sống chết phải giữ mặt mũi như cái người này. Chỉ dựa vào mặt mũi của Diệp Tuân, muốn moi tiền của bọn nhà giàu chẳng có gì khó, nhưng lại ở một nơi nghèo nàn thế này, chẳng lẽ Dinh thự Hách ăn chặn tiền bo của bọn họ sao?

Y cảm thấy hiện tại mình có thể viết luôn một cuốn Mười vạn câu hỏi vì sao rồi, tò mò chết đi được.

Bọn họ chỉ là tình một đêm, nếu quan tâm thêm sẽ không hợp cho lắm. Đào Gia Vũ dừng lại ven đường mua ít thuốc bổ cho Diệp Tuân, coi như bản thân mềm lòng khi thấy khuôn mặt kia của anh đi, tuy rằng y biết người ta cũng không dễ bụng, nhưng bây giờ Diệp Tuân đi lại bất tiện đều là do y gây ra.

“Ồ, anh à!”

Mới xuống xe chưa được mấy giây, từ xa chợt nghe một tiếng ‘anh’, Đào Gia Vũ theo bản năng quay lại thấy một người đang vội vàng chạy tới, cuốn theo một luồng gió lạnh ập vào mặt. Một thanh niên chừng hai mươi tuổi híп mắt nhìn trái nhìn phải xe của y.

“Anh, đây là bạn trai anh à?”

Đào Gia Vũ âm thầm quan sát sắc mặt của Diệp Tuân, phát hiện trên mặt anh chẳng có biểu cảm gì, lúc đầu còn cười vài cái, vậy mà giờ mặt mũi lạnh tanh. “Hôm nay làm phiền Đào thiếu rồi. Xin lỗi cậu.”

“Ồ, anh, mời người ta lên nhà ngồi chơi đi.” Cậu thanh niên cười tủm tỉm muốn mời Đào Gia Vũ lên nhà, Đào Gia Vũ âm thầm né khỏi tay cậu ta, nhìn quần áo hàng hiệu trên người cậu thanh niên vài giây, y cười nhả nhặn với Diệp Tuân: “Vậy tôi về nha.” Quay lưng đi rồi mới nhớ ra còn có thứ chưa đưa cho anh. Tên trộm trong bệnh viện đã bị bắt, cũng thật trùng hợp, gã trộm của một người không đủ, còn trộm thêm của vài người khác, không ngờ người bị trộm lần này là một huấn luyện viên thể hình, đánh cho gã một trận tơi bời khói lửa. Bóp tiền bị trộm đã lấy lại được, Đào Gia Vũ muốn lấy tiền ra, nhưng nhớ tới lúc sáng ngủ dậy đã đưa cả cho Diệp Tuân rồi.

Bóp tiền trống rỗng, y ngẩng đầu muốn nói nhưng lại nghe thấy một tiếng rất nhỏ: “Xùy...”

Người phát ra tiếng ấy tất nhiên không thể nào là Diệp Tuân, y đảo mắt liếc một cái rồi thôi, mở cuốn séc viết nhanh một dãy 5 con số 0 đưa cho Diệp Tuân. “Đây là tôi đền bù cho anh.”

Tờ séc phấp phới trong gió lạnh, hai tay của Diệp Tuân nắm chặt lấy nhau. Anh nhìn con số trên tờ séc rồi lại ngẩng đầu nhìn Đào Gia Vũ, mũi hình như bị gió lạnh thổi qua, rất xót, anh cười một cái. “Không cần, cậu đưa đủ rồi.”

Chẳng lẽ Đào Gia Vũ y không muốn lấy lại sao? Y cảm thấy rất khó hiểu, đồng thời không hiểu được sự tuyệt vọng trong mắt Diệp Tuân từ đâu mà ra. Sáng thứ dậy anh không trang điểm nên nhìn rất sạch sẽ, chẳng bằng tối qua anh cứ để mặt mộc thế này thì giá trị nhan sắc còn cao hơn. Nếu không phải Đào Gia Vũ đã tận tay sờ lên gương mặt này, y còn tưởng Diệp Tuân đang trang điểm.

“Tiền này không đơn giản chỉ là tiền đền bù, anh hiểu không?”

Tất nhiên hiểu rồi. Diệp Tuân cụp mắt xuống nhưng vẫn chưa giơ tay ra lấy.

“Ồi, hồi hộp chết em mất. Anh, anh mau nhận lấy đi, đừng lãng phí tấm lòng của Đào thiếu.” Cậu thanh niên đứng cạnh vô cùng lo lắng lấy séc bỏ vào túi mình, cười nịnh nọt cúi đầu với Đào Gia Vũ. “Cám ơn Đào thiếu.”

Nhưng cảm ơn cái gì mới được? Cậu ta chẳng quan tâm nhiều làm gì.

Đào Gia Vũ nheo mắt xoay người cất bước, cánh tay lại bị Diệp Tuân kéo lại. Nét mặt Diệp Tuân luống cuống như muốn nói gì đó, mãi mới thốt ra được vài chữ: “Tối qua tôi...”

Đào Gia Vũ lạnh mặt, lạnh giọng nói: “Tối qua làm sao?”

“Tối qua.” Diệp Tuân rút tay lại như bị điện giật. “Tối qua cảm ơn Đào thiếu mua rượu, giúp tôi buôn bán.”

Đào Gia Vũ nén sự khó chịu của mình xuống, bọn họ tuy là anh em nhưng sao người em trai này lại lảm la lảm lét không có vẻ gì là người tốt. “Được rồi, tôi đi đây.”

“Anh, anh ta là ai vậy? Nhìn có vẻ giàu hơn Cao Bân í.”

Diệp Tuân cắn môi, quay qua tát thẳng vào mặt cậu thanh niên kia. “Diệp Tường, rốt cuộc em nợ bao nhiêu?”

“Mẹ nó, anh dựa vào đâu mà đánh em?”

“Vì anh là anh trai em!”

Diệp Tường không phục, muốn mở miệng cãi lại nhưng tấm séc trong túi nhắc nhở cậu ta, cậu ta quyết định nhin xuống. “Năm mươi vạn.”

Nghe thấy con số này, Diệp Tuân cảm thấy nghẹn thở, lấy tất cả tiền trên người ném cho Diệp Tường, uể oải nói: “Đừng tới làm phiền anh nữa, anh đã hết lòng hết sức với em rồi, cũng hoàn thành di nguyện của ba mẹ lúc qua đời rồi.”

Diệp Tường nhảy dựng lên: “Anh là anh trai em, anh không quan tâm em thì ai quan tâm em đây?” Cầm tiền đếm, hơn mười vạn. Mẹ nó, thật sự nhìn không ra một đê mà kiếm được từng này. Diệp Tuân có thể kiếm được nhiều tiền thế này ư?

Diệp Tuân không nói gì.

“Chúng ta là anh em lớn lên cùng nhau.”

Diệp Tuân nhắm mắt lại, lòng trống rỗng, lại thấy Diệp Tường giờ tờ séc lên hôn, anh bước từng bước vào nhà. “Sau lần này, anh sẽ không quản việc của em nữa. Diệp Tường, ơn dưỡng dục anh trả đủ cho mọi người rồi.”

Diệp Tường giả ngơ giả đờ không nghe lời anh nói, nhặt tiền xong lại thấy thuốc bổ rơi dưới đất, đột nhiên quay lại hô: “Em cầm đi xây dựng quan hệ, dù sao anh cũng không uống.” Miệng lẩm bẩm: “Lần nào cũng nói vậy, có lần nào làm thật đâu.”

“Ương bướng ngang ngạnh, mấy thứ này đắt lắm đó.” Hừ, quên mất không xin danh thiếp của tên kia.

Đào Gia Vũ mất hơn nửa tiếng để quay về, trong đầu vẫn nghĩ về Diệp Tuân. Anh tốt đến khó tin, nhưng y sẽ không thay đổi thái độ bởi vì việc đó quá nhàm chán. Cũng may Diệp Tuân là người thông minh, séc đã nhận, anh sẽ biết ý của y là gì.

Không sợ người ta ham tiền, chỉ sợ người ta khó nhằn.

Về tới nơi, y hẹn Trương Trác đi xả xui, Đào Gia Vũ uống rượu chẳng thấy ngon. “Tôi đã chi nhiều tiền như vậy, nhưng lại ngủ cùng một người tôi không muốn ngủ cùng.”

Trương Trác nhìn tên gốc kia. “Cậu muốn ngủ với ai?”

“Người ấy chưa xuất hiện. Haiz, tôi đúng là một thằng ngu mà khai chai Vodka tận mười tám vạn, không biết tôi đã đốt bao nhiêu tiền cho chỗ đó rồi.”

“Tiền thưởng cuối năm của cậu coi như hết sạch rồi, tiền chơi bởi tôi qua cũng bằng hai năm tiền lương của người ta rồi đó. Đào thiếu, quả nhiên ‘danh bất hư truyền’ ha.”

Đào Gia Vũ than: “Thật sự không nhìn ra người đó là đàn ông, đúng là trời đất bao la không gì không có mà.”

“Bớt than đi, giải quyết sạch sẽ việc đó chưa?”

Đào Gia Vũ giờ ly rượu lên. “Sạch sẽ rồi.” Sau đó y huyết sáo với ca sĩ đang hát, giống như sự rầu rĩ vừa rồi chưa từng xảy ra. “À đúng rồi, cà lăm đâu? Sao cậu không mang cậu ấy theo?”

“Bé ngoan nhà người ta còn phải làm việc rồi tặng ca, ai như cậu chứ?”

“Ày da, sao cậu ấy lại như vậy chứ? Nếu để tôi và cậu ấy đứng cạnh nhau, tôi khác nào một kẻ xấu xa cơ chứ.”

Trương Trác chẳng buồn quan tâm, nhấp một ngụm rượu, cũng chính vì vậy mà hắn luôn luôn phải kiên nhẫn, lăn lộn trong xã hội luôn đầy rẫy ganh đua này mà có thể giữ lại một nửa sự lương thiện đã xem như không dễ dàng rồi. “Cậu không nhắc thì cậu ấy sẽ không hỏi, cậu mà nói ra thì cậu ấy sẽ hỏi cặn kẽ tới mức cậu sẽ muốn lao vào đánh một trận đấy.”

“Hiểu rõ vậy sao?” Đào Gia Vũ dùng khuỷu tay thúc hắn, nhận được ánh mắt mỉm cười của Trương Trác. “Mấy hôm nay cậu ngoan ngoan cho tôi nhờ.”

“Hứa sẽ ngoan. Tôi đang sợ xoắn cả ruột vào đây này.” Sợ mấy người ở nhà làm lớn chuyện, cũng sợ người nào đó bám riết không buông.

“Chuyện coi như được giải quyết xong, Trương Trác ngồi đến trưa thì về. Đào Gia Vũ nhìn đồng hồ cười đều: “Về sớm vậy?”

Trương Trác cầm khăn quàng cổ, vừa đi vừa nói chuyện: “Tôi sợ uống say chết ở chỗ này.” Lên xe nhìn qua ghế phó lái, trên có đặt một hộp cơm màu xám, mở ra thấy đập vào mắt là hai quả trứng chiên, ba chop một mặn được sắp xếp gọn gàng trong hộp cơm. Trương Trác thật bái phục đầu óc của Đỗ Trạch, đúng là rảnh quá thể.

Quả nhiên tới giờ cơm, Đỗ Trạch gọi điện tới, nói chuyện nhanh sẽ bị cà lăm: “Hộp... Hộp cơm của tớ có ở trong xe của cậu không?”

“Có.”

“Vậy là tốt rồi.” Hộp cơm đã dùng hơn một năm nên có tình cảm với nó, Đỗ Trạch nuốt nước miếng một cái, sau đó nói: “Vậy cậu ăn đi. Tớ đi làm không ăn được, để đến tối thì thiu mất.”

Trương Trác dẫn đo nhìn hộp cơm. “Hôm nay cậu có phải tăng ca không?”

Giọng nói uể oải ở đầu dây bên kia đáp lại: “Hình như là có, mấy hôm nay ầm ĩ lắm.”

Trương Trác thuận tay gấp trứng chiên ăn, bên trong còn có cục chân giò hun khói. “Tâm trạng không tốt hả?”

Đỗ Trạch vừa bị sếp phê bình, phải sửa ngay, trong lòng cảm thấy rất bất công, anh nói: “Thiết kế game mệt quá, muốn thiết kế bề mặt thôi.”

“Thiết kế bề mặt cũng mệt, cậu phải cân nhắc tới việc chuyển tổ, với tình huống hiện giờ của cậu thì nên chọn cái nào cậu có hứng thú nhất.”

Đỗ Trạch lại hồi hận: “Tớ lo lắng đi lo lắng lại, bây giờ... như bây giờ cũng rất tốt rồi.” Suy nghĩ của mọi người không giống nhau là chuyện hết sức bình thường, có thể dạo này mệt mỏi quá nên tinh thần sa sút. Đỗ Trạch an ủi bản thân xong rồi vỗ mặt suy nghĩ việc sửa chữa, lúc đang đi thì bị một đồng nghiệp giữ chân. “Hình như cậu tốt nghiệp trường Minh Đại đúng không?”

“Về nói sau nha.” Đỗ Trạch cúp di động gật đầu. “Đúng vậy.”

Đồng nghiệp ra vẻ bí mật nói: “Công ty mới tuyển một đàn em khóa dưới của cậu đó, cậu có thể ở cạnh giúp đỡ, là con gái nha.”

Đỗ Trạch rất ngượng. “Tôi phải làm việc rồi.”

“À phải rồi, hình như cô ấy cũng có khá giỏi đó, dù là kỳ phùng địch thủ thì cũng có thể qua lại mà.”

Đỗ Trạch sờ mũi, cảm thấy đồng nghiệp nhiệt tình quá rồi, không quan tâm tới việc này nữa mà vui đầu vào vẽ vời. Anh ngồi bốn giờ liền, muốn đứng dậy pha cafe, lúc đi ngang qua bỗng một hình ảnh trên máy tính đập vào mắt, vì thế anh từ từ quay lại, nhìn áp phích trên màn hình cùng một bức tranh quen thuộc, hỏi người ngồi cạnh đó: “Chỗ này ai ngồi vậy?”

“À, thực tập sinh mới tới. Ừm, tên là Từ Tịnh.”

Đỗ Trạch thối hơi nóng, tựa đầu quay qua: “Cám ơn cậu, ca khó thế này không phải là thứ thực tập sinh có thể nuốt trôi đâu.”

“Cô ấy có ô dù đó.”

Đỗ Trạch thờ ơ. “Ồ.”

16. Chương 16: Cậu Đứng Lại Cho Tôi

Đỗ Trạch bưng ly cafe nhìn áp phích trên máy tính, quay qua cười nói: “Cô ấy đi đâu rồi?”

“Người mới hả? Hình như người nhà không yên tâm nên mang ra ngoài đi ăn đồ ngon rồi. Sao vậy?”

“Không có gì. Tôi chỉ hỏi vậy thôi.” Ai cũng thiết kế bản gốc cả, có một số việc không cần kết luận quá sớm có lẽ sẽ tốt hơn.

Trong văn phòng đã không còn ai, hầu hết mọi người đều quyết định ra ngoài ăn để an ủi tâm trạng tăng ca hoặc là vào phòng nghỉ nói chuyện phiếm. Đỗ Trạch không chen chân nổi nên ngồi đợi đồ ăn gọi ngoài, tự đứng nhớ tới hộp cơm trưa mình cẩn thận chuẩn bị hồi sáng mà tiếc đứt ruột, nhưng cuối cùng lại cho Trương Trác ăn, không tính là lãng phí.

Đợi tầm hai mươi phút, tự nhiên một bàn tay từ sau vươn tới, Đỗ Trạch đang chăm chú nhìn máy tính bị dọa giật mình, đứng bật dậy, vừa đứng lên đã đập vào cằm của người phía sau, anh thất tha thất thểu xoa người lại, chột dạ nói: “Sao lại là cậu?”

Trương Trác nhú mày, đặt hộp cơm đang cầm lên bàn: “Ăn!”

Đỗ Trạch mở hộp cơm, thấy là cơm trứng, rụt cổ nói: “Xin lỗi cậu.” Chờ vẻ mặt Trương Trác bình thường lại mới hỏi tiếp: “Sao cậu lại mang cơm tới cho tớ?”

Nếu không mang cơm cho cậu, chẳng phải tới cậu lại tới nhà tôi lẩn qua lẩn lại sao?

Lời sắp thốt ra khỏi miệng lại thôi, Trương Trác ngồi xuống tiện tay lật tạp chí ra xem. “Ở nhà rảnh không có gì làm, trứng gà mua lâu không ăn sẽ hỏng. Cậu hằng hái thật đấy, ngày nào cũng làm cơm tình yêu mang đi làm.”

Đỗ Trạch múc một muỗng cơm cho vào miệng, thỏa mãn híp mắt lại. “Ăn ngon quá.” Hầu hạ dạ dày ăn no rồi thì tâm trạng tự nhiên sẽ tốt lên, anh nói: “Ồ một mình rất chán, nên... nên muốn làm đẹp một chút thôi.” Lại nhìn Trương Trác vẫn tỏa ra khí lạnh như trước, anh không thiết sống chết đẩy cánh tay hẳn, miệng đầy cơm ậm ờ nói cảm ơn.

Trương Trác nhìn một cái rồi nhanh chóng quay mặt đi, thúc giục: “Mau ăn đi, bị người khác thấy không hay đâu.”

“Đồ ăn tớ gọi còn chưa mang lên.”

“Xoạch!” Trương Trác mất kiên nhẫn gấp tạp chí lại, kéo Đỗ Trạch đứng dậy. “Vào xe tôi ăn.”

Đỗ Trạch nhớ ra vị trí hiện giờ của Trương Trác cũng hiểu được ngồi ở văn phòng không hợp cho lắm. Công ty nhiều người như vậy, hơn nữa đa số đều lắm chuyện, toàn hóng mấy chuyện xấu thôi, nếu có ai nói xấu rằng anh có ô dù chống sau lưng thì hỏng bét.

Lúc đi xuống, Trương Trác còn tiện đường mua hai ly trà sữa, mang cả trà sữa và đồ ăn ngoài lên xe, thì ra là sủi cảo.

Hệ thống sưởi trong xe mở vừa đủ, Đỗ Trạch hài lòng ăn uống, thỉnh thoảng quay qua cười với Trương Trác, sự vui vẻ ngập tràn đôi mắt không thể che giấu nổi. “Tớ không biết, cũng không đoán được rằng cậu sẽ tới đưa cơm.”

“Câu này cậu muốn nói mấy lần nữa hả?” Ăn mất phần cơm trưa người ta cất công chuẩn bị như vậy, sao có thể không trả lại chứ?

Nhưng đây cũng chỉ là kiếm một lý do đằng hoàng mà thôi. Trương Trác nhìn tuyết trắng bay bay ngoài cửa sổ, trên cửa kính phản chiếu hình ảnh Đỗ Trạch đang ngoan ngoãn ăn cơm, bỗng nhiên vẻ mặt hoảng hốt.

“Trương Trác, hôm nay tớ thấy một bức tranh trên máy tính của người khác.” Đỗ Trạch cầm đũa chột chút cơm còn sót lại, do dự mãi mới nói ra. “Đó là tranh của ông nội.”

Trương Trác tạm thời nghe không hiểu. “Sau đó thì sao?”

“Đây là dự án mới của công ty, sau đó trong tổ có một người mới, hình như là đàn em khóa dưới của chúng ta. Cái này khẳng định là dùng cho mục đích thương mại, cho nên tớ đang nghĩ...”

Trương Trác bỗng nhiên hiểu ra. “Nói trước nói sau, kết quả không giống nhau. Nếu cô ta có một chút tự giác của người thiết kế thì sẽ không dùng tư liệu sống có bản quyền, cậu có thể dạy bảo lại cô ta.”

“Cô ấy là con gái đó.”

“Con gái thì sao? Con gái không phải người hả?” Tính tình chết tiệt này rốt cuộc do ai tạo ra đây? Trương Trác còn muốn mắng thêm mấy câu, nhưng thấy Đỗ Trạch mở to mắt nhìn hắn, chút tức giận kia vô duyên vô cớ lại bị nén xuống. Hắn gơ tay, thô lỗ lau sốt cà chua dính bên miệng Đỗ Trạch. “Ngồi với cậu một phút cũng không ổn, toàn khiến người khác tức giận thôi.”

Đỗ Trạch oan lắm, rõ ràng không khí đang vui vẻ tự dưng bỗng biến thành địa ngục luôn, cơn giận này lớn tới mức không chừng giây tiếp theo hắn sẽ gơ tay đánh người. Anh nói rất khó khăn: “Cậu dữ quá, chẳng trách không tìm được bạn gái.”

Trương Trác nghe xong, tức giận tới mức lông mày cũng muốn dựng ngược lên: “Cậu không dữ, cậu có bạn gái sao?”

“Cậu... cậu... cậu...”

Trương Trác kéo mũ Đỗ Trạch đội lên đầu cho anh, vỗ xuống hai cái. “Tôi cái gì mà tôi, mau ăn cơm đi.” Sau đó hắn giải quyết sạch sẽ phần sủi cảo kia, ngay cả một ngụm nước cũng không chừa lại cho Đỗ Trạch.

Thật ra, Đỗ Trạch có ăn sủi cảo hay không cũng không sao cả, anh bị hắn đánh tới ngơ luôn, hai má đỏ ửng không nói được chữ nào. Anh bỏ lại hộp cơm rồi chui ra ngoài, anh không muốn bị sỉ nhục.

“Đỗ Trạch, cậu đứng lại cho tôi!”

Đỗ Trạch đứng lại thật, xoay người trừng mắt nhìn hắn, cố hết sức nói: “Làm gì?”

Trương Trác bị gió lạnh ùa vào làm cho bình tĩnh lại, lấy ly trà sữa trong xe đưa qua. “Mang đi uống.”

Đỗ Trạch chấp tay sau lưng từ chối, nhưng mắt không nhìn hắn. “Không cần.”

“Thiếu đòn phải không?”

Đỗ Trạch rất sợ Trương Trác, đây là một chuyện không cần bàn cãi thêm gì nữa, cho nên lúng túng nhận trà sữa rồi cầm đầu bỏ chạy, trong lòng nhớ về Trương Trác thời còn học đại học kia, nhưng nhận trà sữa đúng là hơi mất mặt. Anh nắm chặt cái ly nóng hổi vùi đầu vào, không biết đang suy nghĩ điều gì, đợi tới lúc thang máy mở ra, trà sữa đã bị uống gần hết.

Trương Trác đứng bên ngoài một lúc mới quay vào xe, cơn tức giận không biết từ đâu tới, lại không thể khống chế được. Hắn nói lỏng cà vạt, nhìn hộp cơm trên ghế phó lái, từ từ dọn dẹp sạch sẽ, bóng Đỗ Trạch đã mất hút từ lâu.

Ngồi tại chỗ hút một điếu thuốc, Trương Trác đoán Đỗ Trạch sẽ giận dăm ba ngày. Bất chợt nhớ tới việc anh đã nói kia, Trương Trác lấy di động định hỏi xem vị tai to mắt lớn nào đã để người mới trực tiếp nhận dự án kia, nhưng nghĩ lại đành thôi, chỉ hỏi dạo gần đây có tuyển nhân viên mới nào không, lý lịch cá nhân thế nào.

Trước giờ Trương Trác luôn đứng phía sau giải quyết công việc chứ ít khi ra mặt, cho nên bạn tốt nghĩ rằng nhân viên mới là bà con thân thích gì đó của hắn, nhưng tất cả đều bị Trương Trác phủ nhận.

Đỗ Trạch thở phì phì uống hết trà sữa, tức giận cũng giảm đi rất nhiều, vì thế sửa sang lại quần áo tính xem hôm nay mấy giờ có thể về nhà. Nhưng khi đi ngang qua bàn làm việc lại chạm mặt nhân viên mới.

“Ồ, đàn anh!”

Không nghĩ tới Từ Tịnh nhận ra mình, Đỗ Trạch sửng sốt vài giây rồi cười xuê: “Em nhớ anh hả?”

“Lúc huấn luyện quân sự từng thấy anh chơi bóng rổ á, tất nhiên là nhớ rồi.”

Cô không nói tới bóng rổ thì thôi, vừa nói tới thì mặt Đỗ Trạch lại dần dần đỏ lên. Sao mà anh biết chơi bóng rổ chứ, toàn ngồi bên cạnh cổ vũ Trương Trác mà thôi. “Anh chơi không tốt lắm.”

Cô gái khe khẽ cười giễu, nếu mà chơi tốt đã chẳng nhớ nổi rồi. “Khéo vậy sao, anh cũng làm ở công ty này à?”

Mắt Đỗ Trạch nhìn thẳng màn hình máy tính của cô, sốt ruột chuyển đề tài. “Em đang làm cái này à?”

“Ừm, vâng. Chỉ là áp phích thôi, luyện tập ấy mà.”

Đây là một trò chơi mang phong cách Trung Quốc đang trong giai đoạn thử nghiệm trên thị trường cả nước, tháng trước cũng đã tuyên truyền xong rồi. Đỗ Trạch đang lo lắng nên tìm từ ngữ nào cho thích hợp, để đến sau này chắc chắn sẽ có người điều tra ra rồi tung lên mạng, chi bằng bây giờ nhắc nhở Từ Tịnh đối tư liệu sống.

“Từ Tịnh, anh thấy phong nền này quen lắm, hình như dùng không hợp. Em thay đổi một chút có lẽ sẽ đẹp hơn đó.”

Nhưng nhân viên mới vào công ty còn chưa hòa nhập được xã hội thu nhỏ này, không biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào. “Đàn anh à, anh trai em nói như này nhìn rất đẹp.”

Anh trai Từ Tịnh là ai nhỉ? Giám đốc thị trường Từ Hiểu Ba.

“Anh thấy phong này rất quen...”

“Đây là phong em vẽ mà.”

Đỗ Trạch thở dài. “Ra là vậy.”

Có người vỗ vai anh nói đùa: “Sao cậu lại giận nhân viên mới nhà người ta thế hả?”

Từ Tịnh nhiệt tình giải thích ngay: “Không sao, không sao, đàn anh có lòng chỉ bảo thôi mà.”

Đỗ Trạch nghe tiếng cười đằng sau, cảm giác như anh biến thành cấp trên hay soi mói cấp dưới vậy. Anh rút di động trong túi nhắn tin cho ông nội: “Ông nội, con muốn xem bức tranh mẫu đơn của ông.”

Ông Thẩm sống hơn nửa đời người, chỉ vẽ mỗi một bức hoa mẫu đơn, bởi vì mẫu đơn là loài hoa mà người vợ đã qua đời của ông yêu thích nhất.

‘Chỉ đóa mẫu đơn xứng là quốc sắc, mùa hoa đua nở rung động kinh thành.’

Ông đề câu thơ này trên bức tranh, treo trong phòng ngủ, có rất nhiều người ra giá cao để mời ông vẽ tranh, trong trí nhớ của Đỗ Trạch thì không ai mời được ông. Có rất nhiều lúc anh thấy ông nội ngồi trong phòng ngủ vuốt ve bức tranh mẫu đơn kia, anh hiếm khi thấy ông vẽ một bức tranh lớn như vậy, lúc mang vào phòng ngủ rất khó khăn.

Rất nhanh, ông Thẩm gửi một bức ảnh qua. Đỗ Trạch xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, quay trở lại bàn làm việc, người khác nói gì anh cũng không ý ề gì, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu để thể hiện mình không phải kẻ xa cách tập thể. Khi nhìn tin nhắn Wechat Trương Trác gửi, anh lại phát hiện trong miệng vẫn còn mùi vị của cơm trứng lúc này.

“Bực quá!”

Tối đến, Trương Trác không được uống canh Đỗ Trạch nấu, ngày hôm sau cũng không có, ngày thứ ba chuông cửa cũng không thêm vang lên.

Chẳng lẽ giận thật?

Trương Trác rất vất vả làm công tác tư tưởng chạy đi gõ cửa nhà người ta, rốt cuộc Đỗ Trạch không có nhà, anh quay người bước đi, vừa đi vừa gọi điện cho Đào Gia Vũ.

“Sao lại thế? Tăng ca sống dở chết dở như vậy rồi còn không để người ta ăn Tết sao?”

Đào Gia Vũ cảm thấy chẳng hiểu mô tê gì cả. “Liên quan gì tới tôi? Có phải tôi nói đâu. Với cả sắp Tết tới nơi rồi, chắc là bận lắm.” Vừa nghe điện thoại vừa nghịch máy tính, góc dưới bên phải hiện lên tin nhắn

của đám bạn học cũ. “Ê, mấy năm nay lão Trương làm ăn được phết, còn mời bọn mình ăn cơm kìa... Ồ, tôi biết thừa cậu chẳng đi đâu.”

Trương Trác nhíu mày: “Đỗ Trạch cũng từng nói, mấy năm nay lão Trương vạn sự hanh thông, hôm đó chơi cũng vui vẻ. Tôi không đi, cứ làm một kẻ qua loa tùy tiện như trước kia thôi, cậu cứ nói là không liên lạc được với tôi.”

“Cậu không sợ nhóc cà lăm lộ tin hả?”

Trương Trác nhìn đồng hồ, hừ một tiếng. “Sợ cậu ấy?”

Đỗ Trạch lúc này đang đứng trong phòng họp, đối mặt với mọi người, đột nhiên cả người run lên, anh chỉ bút laser lên áp phích trên màn hình, im lặng vài giây rồi mới ngẩng đầu nói: “Không thể sử dụng bốn tấm áp phích này được.”

Bốn tấm áp phích do nhân viên mới thiết kế, nửa tiếng trước còn được Chủ Mỹ khen, nhưng bây giờ đột nhiên có người phản đối, hơn nữa giọng điệu rất chắc chắn. Mọi người nhìn nhau, không ai hiểu nổi.

Không ai mất bình tĩnh bằng nhân viên mới. “Vì sao không thể dùng?”

“Bởi vì dùng phong của em, sẽ bị người khác mắng chửi.”

Từ Tịnh đứng bật dậy, ngực phập phồng, mỗi một ánh mắt đều biểu hiện không phục. “Đàn anh, anh nói rõ ra đi.”

Đỗ Trạch không biết câu ‘đàn anh’ này là vô tình hay cố ý. “Phong cách trong bức tranh của em là học từ họa sĩ nào đó ở Hàn Quốc phải không?”

Về mặt Từ Tịnh chợt thay đổi.

“Anh sẽ không nói tên ông ấy là gì, ông ấy rất tức giận, hơn nữa trên mạng cũng post video vẽ tranh, phong cách vẽ tranh của em và ông ấy rất giống nhau.”

“Chỉ là phong cách của bức tranh không có vấn đề gì thôi, em không học ông ấy.”

Đỗ Trạch nói không nhanh, nên anh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. “Bốn phong nên này đều dùng chung một bức tranh mẫu đơn, tuy rằng em đã đổi vị trí rồi sáng tác lại, nhưng vẫn có dấu vết làm từ nguyên tác. Vị họa sĩ này tên là Thẩm Chi Ngang, nếu không tin có thể tự tìm hiểu, tranh này có người ra giá hai nghìn vạn nhưng ông vẫn không chịu vẽ.”

Từ Tịnh siết chặt nắm tay nhìn về phía Chủ Mỹ, trong mắt Chủ Mỹ toàn là bất đắc dĩ.

“Chúng ta đều muốn làm ra bản gốc, nguyên tác này tôi sẽ không nói nhiều. Vừa hay ba tôi có hứng thú với tranh trong nước, nên tôi cũng hiểu biết đôi phần. Trong thế giới rộng lớn này, hàng năm có không biết bao nhiêu tác phẩm của các họa sĩ bị mang ra sao chép, buôn bán, trên mạng bàn tán mấy vụ thể này rất âm ỉ, đều là người trong nghề chắc không phải không hiểu chứ?”

Chủ Mỹ nhìn chằm chằm Đỗ Trạch, cảm thấy hôm nay anh rất khác ngày thường, rồi lại không thể nói ra có chỗ nào khác thường.

17. Chương 17: Cậu Thật Quá Đáng

Cuối cùng không dùng áp phích của Từ Tịnh nữa, việc thiết kế ấy chuyển giao cho một nhân viên lâu năm ở công ty. Bị lên lớp ngay trước mặt mọi người, Từ Tịnh chỉ là một người vừa tốt nghiệp đại học, cũng biết xấu hổ, lúc này nghiêm mặt liếc Đỗ Trạch một cái, đi qua người anh còn nói nhỏ một câu: “Em không sao chép!”

“Không ai nói em sao chép hết.” Tội sao chép quá lớn, anh không dám tùy tiện áp đặt lên người khác, huống hồ đây cũng không phải mục đích của anh.

Trương Trác ở ngoài nhìn một vòng cũng hiểu được tương đối sự việc, thấy một mình Đỗ Trạch ra khỏi phòng họp, hẳn đi tới tóm lấy anh. “Đi, nói rõ với anh đây xem, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Đỗ Trạch lại thấy tức giận rồi. “Cậu... Cậu buông ra!”

“Tôi không buông, lẽ nào cậu có thể đánh tôi sao?” Trương Trác nhắc thấy bóng người đi về hướng này, vội che miệng Đỗ Trạch tránh ở sau tường.

Chuyện của Từ Tịnh mau chóng truyền hết tầng này, Đỗ Trạch đang định cầm bàn tay che miệng mình một miếng.

“Hình như anh ta muốn nhắm vào Từ Tịnh.”

“Người mới mà, nghe nói ngồi trong văn phòng khóc lóc thì phải. Cô nói xem, sớm không nói muộn không nói, anh ta lại nhè lúc quan trọng như thế này, có ý gì chứ?”

“Dù sao tôi cũng không hiểu, nhưng tôi nghe nói dự án này vốn được giao cho anh ta.”

Tiếng giày cao gót xa dần, Trương Trác cảm thấy cơ thể căng thẳng trong lòng mình chùng xuống. “Cậu oai nhỉ.”

Đỗ Trạch đá cục giấy dưới đất. “Tớ chẳng thù hằn gì cô ấy hết.”

Thời đại học, Đỗ Trạch luôn như vậy, chịu được mấy cú sốc nhưng dù thế nào cũng cần một quá trình để tiêu hóa, mà bầu không khí trong quá trình tiêu hóa này thường rất tiêu cực. Đỗ Trạch không thích rước lấy phiền phức, trong một tập thể nhỏ thế này, sự thật cũng sẽ bị nói thành giả dối, cậu che giấu giúp tôi thì tôi giúp cậu trốn tránh, trong lòng mọi người sẽ không tức giận lẫn nhau.

“Dự án này từng được giao cho tớ nhưng bạn quá nên tớ không muốn nhận, sao mấy cô đó có thể nói như vậy chứ?”

Trong phòng chứa đồ không có đèn, chỉ có ánh sáng nhẹ từ ngoài cửa sổ chiếu vào; mà dưới ánh sáng hiu hắt này, Trương Trác vẫn tìm được chính xác tay Đỗ Trạch rồi nắm lấy. “Cậu công khai trước mặt nhiều người như vậy, nhân viên mới lại dễ xấu hổ, có phản ứng như vậy cũng là bình thường.”

“Chẳng lẽ cô ấy không có sự tự giác của người làm công việc thiết kế sao? Tớ không nhắm vào cô ấy mà.” Đỗ Trạch ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời. “Tớ không muốn mang ông ngoại ra cho nên tớ còn chưa nói gì, nhưng chính vì chưa nói gì nên mọi người cho rằng tớ xen vào việc của người khác, thích đâm chọt người mới.”

Trương Trác thấy vẫn ổn, tâm trạng của nhóc cà lăm không quá khó chịu, miệng vẫn nói năng lưu loát lắm.

Nhân tiện đó, Trương Trác thuận lợi dẫn Đỗ Trạch xuống dưới lầu đi ăn điểm tâm ngọt. Trên phố người đến người đi vô cùng náo nhiệt, Đỗ Trạch im lặng ngồi trên ghế ăn bánh ngọt, chửi một câu: “Nhân viên mới đúng là thiếu đòn mà.”

Trương Trác bèn cười: “Người mới tới công ty sẽ chịu bị đánh sao?”

“Chịu chứ sao không? Trong công ty chẳng có ai thông cảm cho sinh viên mới ra trường đâu, bọn họ luôn luôn trách móc cậu học hỏi chậm chạp, ở trường không học nhiều thứ như trong công ty, cho nên phải biết ngoan ngoãn chấp nhận thôi. Không ai thích mấy người kiêu căng, ngạo mạn hết, núi này cao còn có núi khác cao hơn, không ai là thiên hạ đệ nhất cả.” Đỗ Trạch cúi đầu nhìn bằng tên trước ngực, thẳng ngày đi làm của anh không phải không có lý tưởng nào, vừa muốn nói gì đó nhưng nghĩ tới mâu thuẫn nhỏ giữa anh và Trương Trác, lòng mi dưng thẳng lên. “Cậu đừng có phát cáu với tớ.”

Vì Đỗ Trạch nói năng lưu loát, tốc độ rất chậm, Trương Trác cảm thấy cả thế giới dường như yên tĩnh lại.

“Mọi người đều chế nhạo giọng Đài Loan của tớ, chỉ có cậu không cười.” Đỗ Trạch nhìn thoáng qua Trương Trác, buông miệng xuống. “Thật ra tớ biết, cậu cũng muốn cười lắm.”

Trương Trác hé miệng: “Tôi cười khác bọn họ.”

“Có chỗ nào khác chứ?”

“Họ cười cậu là thấy tức cười, tôi cười là cười cậu đáng yêu.” Nói xong sờ bèn sờ đầu Đỗ Trạch.

Đỗ Trạch đỏ mặt, đột nhiên đánh vai hấn. “Thúi lắm, cậu đáng yêu thì có.”

Rốt cuộc, Trương Trác bật cười: “Đúng vậy, tôi đáng yêu nhất.”

“Cậu đáng ghét lắm!” Đỗ Trạch xoay người muốn bỏ đi, không ngờ bị túm lấy dây lưng kéo ngược trở lại.

“Thời đại học tôi giúp cậu nhiều như vậy, giờ lại nói ghét tôi?” Trương Trác chọt nhẹ lên mặt Đỗ Trạch, người chưa từng chịu khổ, da mặt vuốt thật thích. “Nếu không có tôi, sao cậu có thể lên làm Ủy viên ban Học tập chứ. Cậu nói có phải hay không?”

Đỗ Trạch bị hấn nhìn chằm chằm, bị giam trong lòng Trương Trác, phía sau trống không, không có cảm giác an toàn. “Tôi không thích làm Ủy viên ban Học tập.” Anh thích làm Lớp trưởng!

Cảm thấy được có điều gì đó ngoài ý muốn, anh thôi giãy dụa. “Cậu giúp tớ cái gì hả?”

“Giúp cậu chép bài tập.” Trương Trác buông Đỗ Trạch ra, để anh đứng lên, ngược cầm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như không muốn nhắc lại đề tài này chút nào.

Đỗ Trạch chưa từng được làm Lớp trưởng, lên đại học là tạm biệt sự buồn tẻ và căng thẳng của cấp ba, nghênh đón một khởi đầu mới, cho nên Đỗ Trạch càng học tập chăm chỉ. Vị trí Lớp trưởng không phải ai muốn làm cũng được, nhưng cũng là ai làm cũng được, mong muốn mà anh biểu hiện ra còn nhiều hơn hẳn những gì mà Trương Trác nghĩ.

Ví dụ như, đi cửa sau – mua đồ uống mời đám con trai trong lớp, cho dù ngày thường anh không chơi với đám con trai, cũng thừa biết bọn họ chế giễu giọng Đài Loan của mình; anh bắt đầu tích cực tham gia hoạt động của lớp, cho dù lúc đó mọi người không ai muốn tham gia; sáng nào cũng tới sân Thể dục đọc sách, đại để là không có Lớp trưởng nào nói lấp cả.

Vì thế, đêm trước ngày bầu Lớp trưởng, Trương Trác đỡ Đỗ Trạch đang bối rối không thôi đi ngủ, rồi gõ cửa phòng bên cạnh, mấy tên con trai đang mải cày game thấy vậy nhưng chẳng thể nói gì. “Đánh một ván không?”

“Uống đồ uống có thích không?” Trương Trác tùy ý ngồi xuống ghé nhìn một đám đang cời trần gỗ bàn phím lạo xạo, hấn đá đá. “Ngày mai bỏ phiếu bầu Lớp trưởng.”

Tên kia ‘hứ’ một tiếng, nói: “Tôi phải bầu cho bạn gái tôi.”

Người khác phụ họa theo: “Đúng vậy, tôi mà không bầu cho bạn gái thì cô ấy sẽ tức chết mất.”

“Đại Trác, bọn tôi hiểu hai cậu là bạn tốt của nhau, nhưng cậu không thể nhắm mắt chia rẽ tình yêu của bọn tôi được. Có một cậu ngạn ngữ nói rất hay, trữ sách mười tòa miếu, không phá một đám cưới.”(*)

(*) , : Đại ý là có hiểu biết thì không phá hỏng chuyện tốt của người khác.

“Không giúp thật sao?”

Mấy người đó nhất trí quay lại dán mắt vào máy tính, khó xử nói: “Người kia của bọn tôi đã nói rõ ràng rồi. Nếu mỗi người có hai phiếu, tôi nhất định sẽ giúp cậu ấy.”

Hôm sau Đỗ Trạch bối rối đến mức cơm cũng không nuốt trôi, Trương Trác thổi một hơi vào cổ anh: “Chẳng phải chỉ là Lớp trưởng thôi sao? Làm Lớp trưởng mệt lắm.”

“Nhưng tớ chưa từng làm Lớp trưởng, giờ muốn làm.” Đỗ Trạch há miệng cắn bánh bao.

Trong lớp chỉ có hai người bỏ phiếu cho Đỗ Trạch, một là Trương Trác, một người khác không phải Đỗ Trạch.

Trương Trác chế giễu anh không biết ủ mưu, vì sao không bỏ phiếu cho mình. Đỗ Trạch nhếch miệng: “Thầy giáo nói không được tự bỏ phiếu cho mình mà.”

“Ngu ngốc, bỏ phiếu nặc danh.”

“Vậy cậu bỏ phiếu cho tớ hả...?” Đỗ Trạch hỏi nhỏ: “Tớ cũng không biết người còn lại là ai, mấy cô ấy nói sẽ bỏ phiếu cho tớ mà.”

Trương Trác ngược cầm không nói, kéo Đỗ Trạch đứng dậy, hai người ôm vai bá cổ. “Đi, mời cậu tới căng tin ăn cơm. Không phải chỉ là Lớp trưởng thôi sao, chúng ta không thèm.”

“... Tớ thèm á.” Giọng Đỗ Trạch run run, nói chung là cảm thấy nỗ lực của mình không được đền đáp. “Không phải thường ngày chơi với nhau thân lắm sao, vì sao cuối cùng đều thay đổi rồi?” Rốt cuộc là vì sao, trong lòng hắn rất rõ, chỉ là không muốn nói thôi.

Khi đó trời đã vào Đông, khăn quàng cổ vàng nhạt che khuất nửa gương mặt của Đỗ Trạch, chỉ để hở ra đôi mắt ửng đỏ, nhìn rất tủi thân, nhưng lại sợ Trương Trác nói anh là cái đồ suốt mướn ông ẹo cho nên đi một mình về phía trước. “Thôi bỏ đi, không làm thì không làm nữa.”

“Thật sự muốn cống hiến cho lớp sao?” Trương Trác đuổi theo.

“Ừm, nói chung là muốn.” Đỗ Trạch rụt cổ lại.

“Làm Lớp trưởng mệt lắm, trong khoa có hoạt động gì cậu đều phải thông báo, còn phải chạy khắp nơi nữa.” Trương Trác cảm thấy Đỗ Trạch không hợp làm Lớp trưởng, nếu không phải hắn có chút suy nghĩ khó nói thành lời với Đỗ Trạch thì xét về công bằng mà nói, mấy phiếu kia sẽ không bầu cho Đỗ Trạch đâu. “Cứ như thế, cậu sẽ biến thành nơi để người khác trút giận, người khác sẽ nói xấu sau lưng cậu.”

Đỗ Trạch xoay người, vừa vặn chạm phải cằm hắn, ánh mắt rất quật cường. “Không làm nữa, không làm nữa.”

Trương Trác vui mừng, ôm eo Đỗ Trạch cười. “Đúng, không làm thì không làm.”

Nếu muốn hỏi Đỗ Trạch có tiếc nuối gì hồi học đại học, anh vẫn sẽ nói, không thể làm Lớp trưởng được một lần.

Trương Trác nhìn gương mặt bị hệ thống sưởi trong quán xông cho hồng hào lên của Đỗ Trạch, không trêu chọc anh nữa. “Cậu không hợp làm Lớp trưởng đâu.”

“Tớ biết mà.” Đỗ Trạch liếc nhìn Trương Trác một cái, ngoan ngoãn ngồi xuống, bưng đĩa nói: “Cậu đang xin lỗi tớ đó hả?”

Trương Trác đưa một ly trà sữa qua, không cần nói cũng đủ hiểu.

Đỗ Trạch nhận trà sữa, thấy đó là mùi vị mình thích, miệng hơi nhếch lên cười, nhướn mày lên, ra vẻ kiêu ngạo nói một câu: “Vậy cứ như thế đi.” Hơi hơi chấp nhận rồi.

“Cún con.” Trương Trác giơ tay bóp mũi Đỗ Trạch, cảm giác toàn thân ấm áp vô cùng. “Cậu thiết kế game mà, sao lại ‘cún’ thế chứ?”

(*) : tiếng lóng, dùng để chỉ những người có tính trẻ con, hay bám người và trung thành với người yêu của mình (mình edit đại khái theo Baidu, cái này mang tính chất tham khảo thôi @@)

“Cậu thật quá đáng mà.” Đỗ Trạch đập tay hắn. “Thật quá đáng!”

Một cặp đôi ở bàn đối diện kinh ngạc quay qua nhìn về phía hai người, Đỗ Trạch ngay lập tức cắn răng ngồi ngay ngắn lại, không để cho Trương Trác chạm vào mình nữa.

“Ngày mai tớ làm canh sườn heo cho cậu, được không?” Đỗ Trạch dọn dẹp chuẩn bị quay về làm.

“Nhật thôi nha, mặn quá uống không ngon.”

Thật ra, nếu không có Trương Trác làm bạn ăn cơm cùng thì Đỗ Trạch ăn cơm ở nhà cũng không thấy vui, tinh thần giờ đây đã dễ chịu hơn nhiều nên quay về làm việc cũng không cảm thấy xấu hổ cho lắm, huống hồ anh không biết mình đã làm gì mà phải cảm thấy xấu hổ.

Nếu phải xấu hổ, không phải là người làm sai kia nên xấu hổ sao?

Mọi người ngầm hiểu với nhau, ánh mắt các nhân viên khác trong phòng nhìn anh đã thay đổi ít nhiều. Đỗ Trạch làm gì cũng một mình thành quen nên không bị bầu không khí này ảnh hưởng, người trả lương cho

anh chẳng phải bọn họ, ở cạnh thì ở cạnh, không ở cạnh cũng không thể nhìn ra mấy người có thể làm gì tôi, có khi còn nghiêng răng ken két sau lưng ấy chứ.

Đỗ Trạch cảm thấy hai năm nay mình biến thành người xấu mất rồi, nhưng biến thành người xấu xong anh lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Đỗ Trạch, nhà anh đều là người Đài Loan à?”

“Ông ngoại và mẹ tôi là người Đài Loan, ba thì không phải.”

Có người nói: “Tôi cảm thấy giọng Đài Loan rất nhẹ nhàng nha.” Lời vừa nói ra, ai nấy ở đó đều cười.

Đỗ Trạch dường như nhớ lại cái cảnh bị mọi người chế giễu năm đó, nghiêng đầu nói: “Đúng là rất nhẹ nhàng í, nói chuyện không quá quái gở gở, đúng là nhẹ nhàng thật.”

Người nọ đột nhiên ngồi thẳng người, lời muốn nói ra đều trôi tuột xuống ruột.

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Tuy rằng tiểu thụ thụ là giọng Đài Loan, nhưng mà không ông ọ, không ông ọ mà... ORZ!

18. Chương 18: Trước Kia Đánh Giá Thấp Cậu Rồi

Sau Lập Xuân là chính thức bước vào kỳ nghỉ Tết. Đỗ Trạch hưởng thụ vài ngày được người ta hầu hạ, tình tính cậu ấm trong xương cốt cũng bắt đầu bộc lộ ra. Hôm nay vẫn phải tăng ca, nhưng các cửa hàng bên ngoài đều đã được trang trí tràn ngập không khí vui tươi, trong công ty cũng điểm xuyết sắc đỏ, anh mãi mê suy nghĩ xem hôm nay về nên ăn gì với Trương Trắc.

Đỗ Trạch đi ra khỏi văn phòng của Tổng giám Mỹ thuật, sau khi anh vừa ngồi xuống, ánh mắt của mọi người dường như đều dán lên mặt anh. “Mặt tôi bị sao hả?”

Chị Phương trong văn phòng lắc đầu. “Không có gì. Đạo này thấy tinh thần em phấn chấn(*) lắm, chắc gặp chuyện vui hả?”

(*) (chūn fēng dé yì): xuất phát từ câu thơ trong “Đăng khoa hậu” của thi sĩ Mạnh Giao đời Trung Đường, 4 chữ này đại ý là chỉ vạn sự hanh thông. Cụm từ này mình dịch phóng cho dễ hiểu và phù hợp với vẻ sau của câu thoại.

Làm gì có chuyện vui chứ, chỉ là bụng dạ được ăn no nên cảm thấy thoải mái thôi mà. Đỗ Trạch cười: “Không phải sắp Tết rồi sao? Sắp được nghỉ rồi.”

Tuy rằng chị Phương cười rất thân thiện, nhưng Đỗ Trạch vẫn cảm nhận được ánh mắt của mọi người khác lắm, giống như đang nhìn một kẻ quái thai, kiểu thái độ này khiến anh không biết nói gì, lại càng cảm thấy khó mà nói lý lẽ được. Ban ngày, mọi người đều là đồng nghiệp thân thiết của nhau; nhưng tới giờ nghỉ trưa, anh như nhớ lại cảnh tượng không có ai làm bạn thời đại học, vài người họp thành một nhóm cười nói râm ran. Đỗ Trạch không cảm thấy cô đơn, nhưng ánh mắt của bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn qua khiến anh không thể không để ý.

Vài ngày như vậy qua đi, chị Phương là nhân viên lâu năm trong công ty, hiểu được tiến lui, Đỗ Trạch chạm mặt chị ở phòng nghỉ, bèn hỏi: “Gần đây mọi người sao vậy?”

“Không có gì đâu.”

“Em cảm thấy mọi người rất có ý kiến với em đó, là vì chuyện của Từ Tịnh sao?”

Chị Phương lắc đầu: “Không phải, em đừng suy nghĩ nhiều quá, mặc kệ bọn họ đi.”

“Chị Phương, em không thích có người nói này nói nọ sau lưng, giả sử em làm sai điều gì thì cứ nói thẳng với em. Nếu em sai, em nhất định sẽ giải thích.”

Chị Phương cảm thấy khó xử nhìn Đỗ Trạch, nếu bởi vì chuyện này mà khiến anh không thoải mái về công ty thì không đáng chút nào. Chị suy nghĩ đắn đo, nói: “Chỉ là mọi người nói chuyện phiếm trong lúc ăn cơm thôi, chuyện thời đại học của em.”

“Chuyện gì cơ?”

“Em có một cậu bạn đại học, tên Trương Trác. Từ Tịnh chỉ thuận miệng nói thôi.” Có vài lời, nếu nói thêm sẽ gây ra sai lầm. Chị Phương nhìn Đỗ Trạch mím miệng lại.

Thuận miệng nói gì, nói Trương Trác yêu cầu anh làm chứng, bản thân anh là bạn tốt của Trương Trác lại từ chối, nói lời không giữ lời, giống như quan hệ tốt đẹp thường ngày đều là giả dối?

Lúc Đỗ Trạch quay lại học tập bị không ít người coi thường, trong đó phần lớn là những người từng thích hoặc quý trọng Trương Trác, cũng có những bạn học từ xưa của Trương Trác. Bọn họ tin Trương Trác không phải người như vậy, nhưng trước tin đồn đó, lời giải thích của bọn họ lại rất nhỏ yếu trước lời làm chứng kia, hơn nữa mau chóng bị giẫm đạp, biến mất tăm mất tích; dần dần, những lời này cũng không còn nữa.

Đỗ Trạch tự biết bản thân có lỗi với Trương Trác. Nhưng đây là chuyện riêng của anh và Trương Trác.

Đỗ Trạch không có biểu hiện gì gọi là không vừa ý, quay lại tiếp tục làm việc. Ăn cơm trưa xong, anh đi gặp Từ Hiểu Ba – anh trai Từ Tịnh. Từ Hiểu Ba không hiểu rõ hành vi của em gái, tới khi nghe Đỗ Trạch kể sơ lược tình hình, lúc này anh ta mới áy náy xin lỗi anh: “Nó không hiểu chuyện, về nhà anh sẽ dạy bảo nó.”

Đỗ Trạch rất cố chấp với chuyện này, dù sao thì người thường không mấy ai vì việc nhỏ thế này mà tự mình đi nói chuyện với người ta. “Cô ấy không biết chuyện năm đó, có vài lời đã tạo thành ảnh hưởng đối với danh dự của em. Cho nên, em hi vọng anh có thể giám sát cô ấy chặt chẽ một chút.”

Từ Hiểu Ba tỏ ý đã hiểu, nhưng khi quay người đi vẫn có vẻ sốt ruột, ba mặt một lời nói việc vụn vặt như vậy, hơn nữa lấy thái độ rất chi là nghiêm túc(*), việc này mấy ai có thể chịu đựng nổi chứ.

(*) (zhèng ér bā jīng): đứng đắn, nghiêm túc; đây là một vế trong câu phương ngôn lưu hành ở Bắc Kinh (,), vốn dĩ chỉ là 2 từ (chân chính, đứng đắn), nhưng thêm 2 âm tiết ở giữa để biến thành câu 4 âm tiết, đọc cho thuận miệng (tham khảo từ Baidu).

Hầu hết mọi người sẽ cảm thấy Đỗ Trạch hơi hẹp hòi, tại sao ư, chuyện năm đó dù sao cũng xảy ra như vậy rồi, có không ít người nghi ngờ nhân phẩm của anh.

Đỗ Trạch buồn chán một cách khó hiểu, lúc ra về hít mấy hơi gió lạnh rồi mới chạy tới siêu thị mua đồ ăn. Trong sổ tay của Đỗ Trạch có ghi một câu: Đừng so đo với người khác, bởi vì căn bản là không đáng.

Buổi sáng, Đỗ Trạch tỉnh dậy trên chiếc giường ấm áp, anh lấy di động mở khung chat với Trương Trác, gửi qua một tin nhắn thoại: “Tối ăn canh sườn heo nha.” Không thấy trả lời, nhưng khi anh đang đánh răng thì có một cuộc gọi tới.

“Hôm nay là ngày cuối cùng cậu đi làm nhỉ?” Trương Trác nở nụ cười.

“Là ngày cuối cùng của năm nay chứ.” Đỗ Trạch vừa kẹp điện thoại nói chuyện vừa soi gương đánh răng, tiếng ừ ừ trong miệng còn khàn khàn do vừa mới dậy. “Sau hai ngày nữa, cậu sẽ không được uống canh tổ nấu rồi.”

“Cậu gấp gấp về nhà vậy sao?”

Đỗ Trạch lau hơi nước trên gương đi, nói: “Nhớ nhà rồi.”

Câu này chui vào tai Trương Trác cứ như anh đang làm nũng, hần gơ tay ra khỏi cửa sổ bắt lấy bông tuyết bé nhỏ đang rơi, nhìn thấy nó tan chảy trong lòng bàn tay mình, đột nhiên cười. “Vây về đi.”

“Cậu thì sao?”

“Tất nhiên tôi cũng về nhà, nhưng muộn hơn cậu vài ngày.”

Đỗ Trạch ngẫm lại thấy cũng đúng, người ta chẳng cần vội làm gì. “Hôm nay tớ qua nhà cậu nấu nua, nôi ở nhà hỏng rồi.” Thật ra còn một nguyên nhân khác, anh cảm thấy nhà Trương Trác rất ấm áp, rõ ràng nhà mình trang trí nhìn vô cùng ảm cúng, nhưng Đỗ Trạch không hiểu sao bản thân lại muốn chui vào nhà Trương Trác hơn.

Lời đồn trong công ty vẫn còn đó, nhưng anh không để ý nữa, lời chỉ nói một lần thôi. Nhưng khi văn phòng tổ chức tiệc Tất niên không gọi mình, Đỗ Trạch ngẩn ra, lúc này có người đứng ngoài cửa gọi anh. “Tổng giám gọi cậu qua đó kìa.”

“À ừ, tôi qua ngay.”

Mấy câu nói kia cần xác định lại, Tổng giám thấy anh đi tới bèn gọi lại. “Bạn thời đại học của cậu là Trương Trác?” Sau đó chần chờ mãi mới nói: “Là Trương Trác của công ty chúng ta sao?”

Đỗ Trạch gật đầu. “Bạn đại học của em tên Trương Trác, nhưng sếp của chúng ta hình như không phải tên Trương Trác.”

Nếu Trương Trác đi làm cũng không tới chỗ này mà sẽ tới trụ sở chính, cho nên anh nói như vậy cũng không sai.

Cầm tập tài liệu bước ra ngoài, nhân viên bên ngoài đang tụ tập một chỗ tận hưởng những giờ phút cuối cùng, Từ Tịnh ngồi trước máy tính cầm bút vẽ, vừa vẽ vừa cười, quan hệ giữa các đồng nghiệp thoát nhìn rất thân thiết. Đỗ Trạch trở lại bàn làm việc thu dọn sạch sẽ mặt bàn, sau đó tới phòng nghỉ rót một tách cafe mang về. Chị Phương nhiệt tình hỏi anh có muốn ăn đồ ăn vặt không, anh lễ phép từ chối.

Tiếp đó, anh sửa lại quần áo cho ngay ngắn, mang theo mấy trái xoài mà mình thích ăn nhất đi tới trước mặt Từ Tịnh, những tiếng cười xung quanh dần im bật khi thấy anh tiến lại gần.

“Từ Tịnh, chuyện thời đại học của anh là do em nói sao?”

Bút vẽ trong tay Từ Tịnh dừng lại giữa không khí, nhìn mọi người rồi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Trạch; ngoài ý muốn, cô gật đầu một cách khó khăn: “Đúng vậy...” Chối bỏ trước mặt nhiều người như vậy không phải một hành động thông minh.

“Vậy chuyện năm đó của anh em biết được bao nhiêu?”

Từ Tịnh á khẩu không trả lời được. “Em... Đều là đàn chị khóa trên nói cho em biết, chỉ là... lúc tán gẫu thuận miệng nói ra thôi.”

“Vậy thì lúc em thuận miệng nói lại chuyện kia, ý thức chủ quan của em đối với chuyện đó là thế nào?”

“Em...” Từ Tịnh nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Đàn anh, em thật sự không nói điều gì xấu về anh cả. Em xin lỗi, em không nên nói về anh. Lúc ấy mọi người hỏi em với anh học cùng trường sao, rồi tò mò chuyện của anh, bởi vì anh rất có năng lực làm việc, em rất thích anh.”

Đỗ Trạch khẽ mỉm cười khiến người ta không biết được anh có tức giận hay không, thậm chí anh còn kéo ghế ngồi xuống. “Lúc đó anh bị bệnh nên bỏ lỡ, đúng là anh không kịp làm chứng cho bạn tốt của mình, nhưng tình cảm của bọn anh không hề giả dối. Năm nay anh gặp lại cậu ấy, vẫn còn liên hệ với nhau; hôm qua thậm chí là hôm trước nữa, anh còn tới nhà cậu ấy ăn cơm.” Anh đứng lên chia cho mỗi người một trái xoài, từng trái xoài đều được đóng gói rất đảm bảo vệ sinh. “Tôi nói chuyện không lưu loát nhưng không phải không muốn nói, mọi người muốn biết gì đều có thể hỏi tôi, tôi sẽ trả lời mọi người mà. Qua năm mới, tính ra chúng ta đã làm việc cùng nhau khá lâu rồi, tôi không hi vọng giữa chúng ta xảy ra những hiểu lầm không đáng có.”

Nói xong, khom người chào mọi người một cái, Đỗ Trạch mỉm cười ung dung trở lại chỗ ngồi, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Chị Phương bưng tách trà, tỏ vẻ tiếc nuối(*) dùng tay chỉ mấy người kia, nhỏ giọng: “Mấy đứa à mấy đứa, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi. Năng lực làm việc của Đỗ Trạch nhà người ta thế nào chứ, nhìn giống như mấy đứa bầy bình thường không có gì làm lại lon ta lon ton đi hóng chuyện sao?”

“Chị Phương, bọn em chưa nói gì mà, thật đó.”

“Sao chuyện riêng của người ta mà mấy đứa bây quan tâm vậy? Rảnh rồi không có gì làm thì sao không đi rèn giữa kỹ thuật của bản thân đi, xem tới chừng nào mới có thể nhận tiền lương gấp ba như Đỗ Trạch á.”

(*) (hèn tiề bù chéng găng): Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép – 1 thành ngữ tiếng Hán. Ấm chỉ cảm giác không hài lòng khi đặt kỳ vọng vào người khác khi khả năng của họ có hạn, nôn nóng muốn họ giỏi giang hơn. (tham khảo từ Baidu)

Chị Phương vừa nói vậy, một vài người mới nhớ ra. Bình thường, Đỗ Trạch rất hiếm khi tám chuyện, thỉnh thoảng còn mời mọi người ăn đồ ăn vặt, trừ khuyết điểm nói chuyện cà lăm ra thì anh không có tật xấu nào khác.

Từ Tịnh một mình ngồi một góc, nói cũng không phải mà không nói cũng không xong.

“À, đúng rồi.” Đỗ Trạch đang đi về chỗ mình bỗng quay lại, nụ cười đầy ngượng ngùng. “Thấm Chi Ngang là ông nội tôi, cho nên tôi nhìn bức tranh kia quen quá rồi. Bức tranh đó vẫn đang treo trong phòng ngủ của ông nội, tôi đã nhìn nó từ nhỏ tới giờ.”

Từ Tịnh đứng bật dậy. “Anh họ Đỗ mà.”

“Bà nội anh, bà nội họ Đỗ.”

Như vậy việc Đỗ Trạch lên tiếng đã có thể giải thích hợp tình hợp lý, anh không xen vào việc của người khác, cũng không phải kẻ hẹp hòi.

Tổng giám đứng sau lưng bọn họ, không biết nghe được bao nhiêu, tới khi mọi người phát hiện ra thì anh đã lên tiếng gọi Từ Tịnh vào văn phòng rồi, Đỗ Trạch tan làm, bắt đầu kỳ nghỉ Đông, còn cô vẫn chưa ra khỏi công ty.

Buổi tối, Đỗ Trạch nói sơ qua với Trương Trác, đương nhiên không nói gì về chuyện thời đại học kia. “Tớ đã dạy cho Từ Tịnh một bài học rồi.”

Trương Trác nói: “Cậu mà cũng biết dạy dỗ người ta sao?” Giọng nói cường điệu hóa làm cho Đỗ Trạch dẩu miệng lên: “Quá đáng! Dù cho đi đâu, người cùng một công ty không nên bàn tán nói xấu người khác, điều cơ bản nhất là không được xảy ra mâu thuẫn với đồng nghiệp á.”

Trương Trác cảm thấy rất ngạc nhiên, hỏi tiếp: “Trước giờ cậu đi làm không có sao?”

“Không có thì không có, chẳng phải ai cũng thích tớ hết sao, với lại cũng nên học cách che giấu cảm xúc, thân thiết với tất cả mọi người.” Đỗ Trạch giờ muốn uống thử một ngụm canh, vui tới nỗi híp mắt lại. “Như vậy mới sống yên ổn được.”

“Nếu cho tới giờ mà cô ấy vẫn không biết mình đang làm gì, không có mục tiêu cũng không có kỷ luật, vậy thì... vậy thì không cần ở lại đây nữa. Nếu cô ấy bằng lòng làm một nhân viên, thì cứ kệ thôi.”

Trương Trác thấy mùi canh sườn bay khắp phòng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Trước kia tôi đánh giá thấp cậu rồi.”

Đỗ Trạch nghe vậy bèn khinh bỉ liếc hẳn một cái, vô cùng kiêu kỳ ‘hừ’ một tiếng, nói chuyện với giọng mũi. “Cậu... cậu quả nhiên là quá đáng mà.”

19. Chương 19: Cậu Đang Nhớ Tôi Đó

Trương Trác uống một ngụm canh. “Quá đáng, quá đáng, đúng là tôi quá đáng thật.”

“Đây là muốn tớ vừa dùng đó.” Đỗ Trạch nhỏ giọng nói.

Trương Trác tỏ vẻ không sao hết, quay trở lại phòng khách, đưa lưng về phía anh, nói: “Tôi không ghét cậu thì thôi chứ. Sao? Cậu ghét bỏ tôi hả?”

Đỗ Trạch quay lại nhìn chằm chằm cái muỗng một hồi lâu, sau đó lén lút uống hết, chặc lưỡi lẩm bẩm: “Không ghét đâu.” Trước kia bọn họ đều ăn chung một phần cơm, một tô mì. “Có phải Đào Gia Vũ cũng tới buổi họp mặt của đám lão Trương không?”

Trương Trác nói: “Cậu tự hỏi cậu ta chẳng phải sẽ rõ sao?”

“Tớ bận nấu cơm mà, không rảnh tay.”

Trương Trác gấp sách lại, trùng cái gáy trong phòng bếp kia vài lần, sau đó gọi điện cho Đào Gia Vũ. “Hôm đó cậu đi cùng với Đỗ Trạch đi.”

Chắc chắn Đào Gia Vũ lại đi đâu chơi bởi rồi, nói chuyện cứ rỗng lên. “Được, hôm đó tôi đi với nhóc cà lăm. Đúng rồi, cậu ấy vẫn đang ở nhà cậu nhỉ, tôi tới nhà cậu chơi nha.”

“Không được, sẽ làm cho khắp nhà tôi toàn là mùi rượu mất. Bài học lần trước cậu chưa thấm thía phải không?”

“Mẹ nó, cậu đừng nhắc tới nữa.” Mặt Đào Gia Vũ như bãi phân, nhất thời không có tinh thần ăn chơi nữa. “Mẹ nó, tôi bị kích thích quá độ, không phải chỉ là mất zin thôi sao, hại tôi hai đêm đều gặp mộng xuân. Cậu nói xem, có phải ông trời đang trêu đùa tôi không?”

Trương Trác nhìn Đỗ Trạch đang cặm cụi hưởng thụ trong phòng bếp, cười nói: “Chắc đêm đó cậu mạnh bạo lắm nhỉ, chứ không sao nhớ kỹ như vậy.”

“Fuck! Đàn ông đó!” Đào Gia Vũ sờ đầu. “Hôm nay tôi đi với một cô em, hôm đó hoàn toàn là do tác dụng của cồn mà thôi.”

“Đào Gia Vũ muốn tới đây sao?”

Đào Gia Vũ nghe thấy giọng nói bèn hét lên: “Ày da, vẫn là nhóc cà lăm nhà chúng ta thương...”

Trương Trác che di động. “Cậu ta không đến.” Sau đó dứt khoát cúp điện thoại, hối thúc hỏi anh chừng nào nấu cơm xong.

Đỗ Trạch bị hấn hối thúc thì sững sờ rồi lại sững sờ, lòng thầm nói anh đâu phải người giúp việc nấu cơm, hơi không bằng lòng nói: “Không có trứng gà.”

“Mai mua cho cậu.”

“Ừ.” Đỗ Trạch nhìn Trương Trác tựa vào sofa đọc sách, hai hàng mi sụp xuống, nói: “Thật bất ngờ, năm nay có thể gặp lại cậu.”

“Bắc Kinh lớn như vậy, lại làm cùng nghề, sớm hay muộn cũng sẽ gặp nhau thôi.”

Trương Trác không hiểu tâm lý Đỗ Trạch lắm, dù sao Đỗ Trạch tinh tế hơn hẳn nhiều, không chỉ về cuộc sống mà còn về suy nghĩ. “Cậu muốn nói gì?”

“Không có gì, chỉ cảm thán chút thôi. Thật tốt quá!” Anh muốn hỏi một chút về chuyện lúc trước Trương Trác chuyển trường, nhưng cảm thấy bản thân không có tư cách. Người ta học hành ở Minh Đại thuận lợi(*) như vậy, còn nằm trong danh sách du học sinh trao đổi, nếu không xảy ra chuyện kia thì sao phải chuyển trường chứ, đã vào được khoa Thiết kế chính quy rồi, sao lại có nhiều người vội vàng muốn tốt nghiệp vậy chứ?

(*) (fēng shēng shuǐ qǐ): Đây là một thành ngữ tiếng Hán, dịch word by word là phong sinh thủy khởi = gió nổi lên, nước gợn sóng, ý ám chỉ sự việc tốt đẹp, thuận lợi, thịnh vượng, v.v (tham khảo từ Baidu).

Đỗ Trạch sợ rằng khi anh nhắc tới chuyện năm đó, Trương Trác sẽ lại làm mặt lạnh, anh không thích một Trương Trác như vậy; đương nhiên là anh không có lập trường gì yêu cầu Trương Trác mãi mãi không thay đổi.

Hồi đó trong ký túc xá có hai người họ Trương, Xá Trường được gọi là lão Trương. Nghe nói vợ của lão Trương mang thai đã sinh trước Tết, song hỷ lâm môn, vui vẻ vô cùng, vì thế mời bạn học tới chỗ xa hoa để vui chơi, nhưng những người được mời đều là người sinh sống ở Bắc Kinh thường hay liên hệ với hân.

Là phúc không phải là họa, là họa thì không tránh được, mọi chuyện trong cuộc sống không phải cái nào cũng như ý muốn.

Nhưng Đỗ Trạch vẫn cảm thấy hơi ghen tị, người với người đúng là khác biệt mà.

Đào Gia Vũ rất lém lỉnh, ở cạnh ai cũng nói chuyện được; Trương Trác cũng không muốn liên hệ quá nhiều với bạn học cũ, cho nên mọi người cứ nhắc tới Trương Trác đầy tiếc nuối. Lão Trương uống cạn ly rượu, cảm thán: “Không biết bây giờ Trương Trác thế nào. Năm đó, cậu ấy chính là học trò cưng trong mắt thầy cô.” Sau đó chỉ về phía Đỗ Trạch đang nâng ly rượu dẫn đo không biết có nên uống một ngụm hay không. “Cậu cũng vậy đó.”

Đỗ Trạch cười không nói câu gì, cậu nhận ra lão Trương muốn hợp tác cùng Đào Gia Vũ, còn về lý do tại sao anh cũng xuất hiện ở đây thì anh nghĩ mãi không ra.

Mọi người đùa giỡn rất vui vẻ, ngay cả Đào Gia Vũ cũng hứng chí mở một chai Hương Tân. Tới khi Đỗ Trạch nghe thấy giá chai rượu thì “Phì phì—” phun ngụm rượu vừa uống ra ngoài, cổ họng vừa nóng vừa cay rất khó chịu, lại còn nắc một cái, nơi này đúng là không phải nơi người tới mà, một ngụm rượu thế này đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Mặt khác, anh cũng phải công nhận bình thường Đào Gia Vũ rất tính toán, ngày nào cũng kêu gào đòi Trương Trác thưởng cuối năm nhiều một chút, nhưng tiền ăn chơi của y còn gấp mấy lần tiền thưởng cuối năm, cuối cùng lại chạy tới trước mặt bọn họ than vãn mình sắp phá sản rồi.

Ừm, phá sản là đúng rồi.

Không lâu sau, có người gợi ý gọi người góp vui, Đào Gia Vũ lập tức quay đầu nhìn mười mấy người đang đi vào. Từ chỗ ngồi của mình, Đỗ Trạch có thể thấy, sau khi Đào Gia Vũ thấy rõ những ai đi vào, y đã thở hắt ra một hơi.

Hình như người lần trước gặp chuyện làm ở đây...

“Này, Đào Gia Vũ, cậu định bao giờ kết hôn vậy?”

“Kể dầy dặn kinh nghiệm như tôi thì sợ gì chứ? Chưa chơi bởi đủ mà đã cưới vợ, tôi không ngu vậy đâu.”

Lão Trương cười: “Ai nói kết hôn xong thì không thể ăn chơi?” Một cô gái trẻ tầm hai mươi tuổi ngồi cạnh, ngả ngón rót rượu cho hân. “Nhưng cưới vợ đừng cưới người quá đẹp, nguy hiểm lắm!”

Đào Gia Vũ nói: “Nhìn không ra cậu có nhiều kinh nghiệm vậy nha.”

“Hơ, sao mà không kinh nghiệm cho được, mấy người xinh đẹp đều không đáng tin.”

Người bạn khác của lão Trương mở miệng: “Lão Trương á, thời đại học bị một cô gái đẹp lừa dối, các cậu không biết sao?”

Lão Trương uống một ngụm rượu, vội vàng xua tay. “Mấy cậu ấy không biết đâu. Lúc ấy bọn tôi không thân thiết như bây giờ, mấy người xinh đẹp đều không đáng tin.”

“Lần nào lão Trương uống rượu cũng nói vậy.”

Đỗ Trạch nghĩ nửa buổi mới hỏi: “Lão Trương, thời đại học không phải cậu là FA sao?” Nói xong thấy Đào Gia Vũ nhìn qua, anh hoang mang nói thêm một câu: “Chẳng lẽ tớ nhớ nhầm à?”

Đào Gia Vũ rót thêm rượu cho lão Trương. “Uống tiếp thôi, khi ấy cậu giấu diếm bọn tôi kỹ như vậy, kể nghe xem nào.”

“Không nói, không nói. Đều đã là quá khứ cả rồi.”

Có người nói chen vào: “Nói gì? Bị hoa hậu giảng đường đá đó.”

“Cái gì? Chính là cái cô nàng đẹp gái bắt cả hai tay đó, nói là trinh nữ, nhưng kết quả lại không phải vậy.”

Đỗ Trạch cố gắng nhớ lại chuyện năm đó. Anh có một tật xấu, không biết nên nói là ưu điểm hay là khuyết điểm nữa, đó là rất tích cực. Năm đó trường Minh Đại có bầu hoa hậu giảng đường sao? Nhiều nhất cũng chỉ có hoa khôi do mỗi khoa tự bầu thôi. Hoa khôi của khoa ư?

Đào Gia Vũ nhếch miệng, cười nhìn lão Trương, hần định mở miệng nhưng lại liếc thấy một bóng người ngoài cửa, tay đang giơ ra rót rượu chợt rút về, chất lỏng lạnh lẽo kích thích làn da, cả y và tim y đều co rút lại.

“Có phải em cảm thấy không khỏe không? Tôi đưa em tới bệnh viện.”

Người nọ loạng choạng bước đi, vùng vằng nói: “... Anh buông tôi ra.”

“Anh cũng là khách cũ của em mà, sợ gì chứ?”

Đỗ Trạch nhìn rượu đổ lan ra mặt bàn, muốn nhắc nhớ Đào Gia Vũ dừng đốt tiền như vậy, nhưng đột nhiên bị một bóng người chặn tầm mắt. Anh nghe được giọng nói rất tức giận từ miệng Đào Gia Vũ, nhưng đối với anh vẫn coi như rất nhẹ nhàng.

“Cậu ngồi đây đợi, anh đây sẽ quay lại tìm cậu.”

Ra ngoài cửa chỉ cần bước vài bước, Đào Gia Vũ qua vài bước chân này đều quên sạch chuyện mình từng dùng tiền mua chuộc Diệp Tuân. Y nhắm tính, lúc ấy bác sĩ nói sao chứ, phải ở nhà nghỉ ngơi ít nhất là một tháng, nửa tháng này không được hút thuốc hay uống rượu, ngay cả ăn uống cũng phải chú ý. Vậy mà giờ mới qua được mấy ngày?

Thậm chí y còn nghi ngờ, liệu Diệp Tuân có phải người có hai tính cách hay không, một tính cách vô cùng trụy lạc, một tính cách lại hồn nhiên như trẻ nhỏ.

“Anh tránh ra!” Đào Gia Vũ đập văng người đàn ông kia ra, đỡ lấy Diệp Tuân đang ngồi bẹp dưới đất. “Anh rě rúng vậy sao?” Tiền của y không phải tự dừng do gió thổi tới, y hơi xót tiền khi thấy Diệp Tuân như vậy, đúng là không đáng mà.

“Tôi rě rúng sao?” Diệp Tuân nhìn sau lưng y, giận nhưng không dám nói gì, cuối cùng người đàn ông kia ảo não bỏ đi, khó nhọc mở miệng: “Đào thiếu nói tôi rě rúng thì là rě rúng vậy.”

Trong miệng Diệp Tuân toàn mùi rượu, Đào Gia Vũ đỡ anh mà như đỡ một cọng bún ẻo uột.

“Dù sao thì tôi vẫn luôn như vậy, vẫn luôn rě rúng.” Diệp Tuân nói không rõ, giơ tay ôm Đào Gia Vũ, nhưng chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, một bóng người xuất hiện trước mắt, anh ôm cổ người ta. “Đào thiếu?”

Đào Gia Vũ muốn nói nhưng nhận ra trán Diệp Tuân rất nóng, thử sờ một cái rồi vội vàng buông ra như bị điện giật. “Anh sốt rồi!”

“Soạt” một tiếng, Diệp Tuân che gáy lão đảo đứng dậy, anh nắc một cái. “Đào thiếu có thể làm như không quen biết tôi.” Kéo tay Đào Gia Vũ rồi từ từ đứng thẳng, Diệp Tuân ngẩng đầu cắn tai y, nói như phả hơi vào tai y: “Đào thiếu, có phải cậu nhớ tôi không?” Bàn tay sờ xuống phía dưới của Đào Gia Vũ như ám chỉ, giấy tiếp theo, má trái nhói đau.

Quản lý nghe tin vội vã chạy tới, vội vàng nói: “Rất xin lỗi. Rất xin lỗi. Đào thiếu, mấy hôm nay tinh thần của A Thủy không được bình thường. Đào thiếu trăm vạn lần đừng so đo với cậu ta, nhà cậu ta xảy ra chút chuyện.”

Ngay lúc đó, Đào Gia Vũ nghĩ tới cậu thanh niên lấm la lấm lét kia, y nhìn Diệp Tuân đang quỳ dưới đất, tóc tai bù xù mất hết hình tượng, chân váy xẻ rách tới đùi dường như là kiệt tác của vị khách vừa rồi.

Mà lúc này, quản lý rất hiểu chuyện, ghé vào tai y nói nhỏ, vẻ mặt ghét bỏ xen lẫn bất đắc dĩ, nói: “Em trai cậu ta bán nhà, đuổi cậu ta đi.”

“Diệp...”

“Trời ơi!”

Đào Gia Vũ và quản lý quay đầu lại, một đám người chạy ra khỏi một căn phòng trên hành lang, các ‘tiểu thư’ vội vàng chạy trốn, miệng hô: “Giết người. Giết người rồi quản lý ơi!”

Quản lý đau muốn nổ não. “Sao vậy?”

Hai tay cô gái kia dính máu, run rẩy chỉ qua bên kia. “Giết người!”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Đào Gia Vũ trai non, cuối cùng gặp phải Diệp Tuân không ‘non’ chút nào. Diệp Tuân làm ở Dinh thự Hách nhưng không lên đài tiếp khách, cho nên không nát cục.

Sau đó là tâm lý của trai non ORZ

20. Chương 20: Đi Theo Tôi

Quản lý làm việc tại Dinh thự Hách, có tình huống nào mà chưa gặp chứ? Ông lập tức nghiêm mặt sai người mang các ‘tiểu thư’ này ra ngoài, sắp xếp xong liền quay lại cười làm lành. “Xin lỗi cậu, Đào thiếu. Tôi đi lo chút chuyện trước đã.” Sau đó đi như chạy vào phòng xảy ra sự cố kia.

Đào Gia Vũ nhớ tới nhóc cà lăm còn trong phòng đó, thầm nghĩ ‘thôi xong’, nếu cậu mà bị thương chỗ nào thì biết làm sao bây giờ.

Nhưng hiện giờ y đang còn vướng Diệp Tuân say bí tỉ, chuyện gì cũng làm cùng nhau rồi, Đào Gia Vũ cảm thấy đau đầu nhức óc, y bỏ lại một câu: “Nợ nần của chúng ta cứ từ từ mà tính!”

Một tiếng ‘Oe—’ không khống chế được vang lên, sau đó mùi chua thối của dịch dạ dày xộc vào mũi Đào Gia Vũ, y nín thở nhắm mắt lại, cố gắng không cúi đầu nhìn mảng nóng nóng trước ngực.

Diệp Tuân mơ màng, còn chưa tỉnh táo lại đã cảm thấy cánh tay đau nhức, sau đó bị một người đàn ông lôi mạnh chạy về phía trước, anh giữ tay kia ra gỡ tay y. “Buông ra!”

“Tôi buông anh ra?” Đào Gia Vũ cảm thấy giận như núi lửa phun trào. “Mẹ nó, anh chờ ở đây cho tôi!”

Anh nhũn xuống đất chạy không nổi, Đào Gia Vũ cởi áo khoác xong chạy vào phòng kia, cuối cùng có một đám người đứng bu kín ngoài cửa, y tìm mãi vẫn không thấy Đỗ Trạch đâu.

“Đỗ Trạch!”

Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo có mấy người đang can ngăn, cơ thể yếu ớt nhưng rất hung dữ, sức lực cũng không hề nhỏ. Lão Trương che cái trán rớm máu, không nhìn rõ trước mặt, quát ầm lên: “Mày muốn chết phải không?”

Đỗ Trạch bị người khác kéo lại, miệng run run: “Mày, là mày.”

“Cái gì mà mày hay không phải mày chứ! Mấy cậu kéo nó lại đây, hôm nay tôi không giết nó thì tôi không phải Trương Bác Uyên(*)!”

(*) : Trương Bác Uyên – Bạn này chính là bạn Xá Trường (), cũng có biệt danh là lão Trương ()

“Mấy cậu cút mau!” Giơ chai rượu bị đập vỡ trong tay chìa về phía mấy người can ngăn mình, Đỗ Trạch cảm thấy nuốt nước miếng cũng khó khăn, trong tay đều là máu của lão Trương, nhưng anh vẫn chưa cảm thấy hết giận. “Chính, chính là mày. Tổng, Tổng Hiểu Hiểu.”

Lão Trương trừng lớn đôi mắt đang nheo lại, vẻ mặt hung ác. “Đánh nó cho tôi!”

“Ai, ai dám?” Đỗ Trạch cao giọng, lại đập thêm một chai Hương Tân. Anh suy nghĩ mãi cũng không thể ngờ rằng lão Trương thời đại học có từng yêu ai, ấn tượng duy nhất là có người từng tiết lộ lão Trương thích Tổng Hiểu Hiểu, vào sinh nhật của Tổng Hiểu Hiểu đã tặng quà rất đắt tiền, mấy ngày sau Tổng Hiểu Hiểu còn mang khoe khắp nơi, nhưng cuối cùng lão Trương vẫn bị đá.

Hơn nữa, gia đình lão Trương không thiếu tiền, vung tiền cho gái chẳng chùn tay, nhưng không thấy hắn thoát khỏi kiếp độc thân. Thời đại học, lão Trương hơi mập nên không ai thích, người nức ních thịt nên cho dù mùa Hè không hoạt động gì cũng tủa mồ hôi như lũ, nhưng sau đó hắn tập thể dục giảm béo nên gầy đi nhiều. Đỗ Trạch rất khâm phục thái độ kiên cường này của hắn.

Nhưng người như vậy lại tám chuyện về cuộc đời người khác trên bàn nhậu, từ ngữ thiếu tôn trọng, xỉ nhục, khinh thường những người nằm đó.

Đỗ Trạch vốn không nghĩ tới Tống Hiểu Hiểu, nhưng lão Trương lại lỡ miệng nói cô gái kia lên đi làm ở KTV, thân thể đã không sạch sẽ từ lâu rồi.

Người khác hỏi hắn có đề cô ta bao giờ chưa, lão Trương đắc ý nói: “Đương nhiên rồi, nhưng cô ta có giấc mộng giàu sang là được gả cho người khác, người khác chẳng thêm cô ta đâu.”

Đỗ Trạch không biết mình lấy đâu ra can đảm mà chất vấn: “Chính là cậu, đúng không?”

“Cậu muốn đánh tôi sao? Tên nhóc Đỗ Trạch nhà cậu muốn làm gì hả?”

“Chuyện của Trương Trác.”

Lão Trương dừng dừng: “Trương Trác hả? Sao vậy? Gần đây cậu có liên lạc với cậu ta hả? Tôi ấy hả, vẫn muốn học hỏi trù mật học tập năm xưa đó ha ha.”

“Trương...” Đỗ Trạch luống cuống đỏ cả mặt, lão Trương và mấy người xung quanh cười nhạo anh đã nói lấp còn nói tiếng địa phương giọng Đài Loan, vì thế vung tay lên, chai rượu trên bàn đột nhiên đập lên đầu lão Trương. Xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại, anh xác định đó chính là lão Trương, năm đó chẳng ai nghi ngờ sự trung thực của lão Trương cả. “Tống Hiểu Hiểu, là do mày cưỡng dâm!”

“Bố lão!” Sắc mặt lão Trương thay đổi, nhào qua tát anh hai cái.

Đỗ Trạch bị tát hoa cả mắt, miệng mở nhưng không nói ra tiếng, rất đau, đau không ngừng, đầu óc còn choáng váng nữa. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đánh anh như vậy, cho nên sự đau đớn xa lạ này khiến anh cuộn mình dưới đất không đứng dậy, nhưng cho dù là vậy, anh vẫn cố gắng nói: “Chính là mày! Mày mới là nghi phạm vụ cưỡng dâm đó!”

“Ông đây không cưỡng dâm nó, ông bỏ tiền, nó cho ông chịch. Thằng chết dâm này, tao thấy mày đúng là đồ thiếu đồn đó!”

“Mẹ mày!” Đào Gia Vũ vất vả lắm mới chen vào được, chợt nghe được câu này, y chạy tới đập cho hắn một đập, sau đó nắm cổ áo lão Trương thụi cho hắn hai phát vào mặt. “Tao đã nghi ngờ mày từ lâu, hóa ra là mày thật!”

“Xí!” Lão Trương phun máu loãng trong miệng ra, đột lên ngựa mặt lên trời cười một chập. “Tao cũng không phải nghi phạm cưỡng dâm, mà là Trương Trác.”

“Thằng chó má!”

“Tống Hiểu Hiểu nhận mười vạn của tao không nhì nhằng, còn lại những chuyện khác không liên quan đến tao. Chúng mày muốn kêu oan thì đi mà tìm Tống Hiểu Hiểu, cũng không phải tao cướp của Trương Trác. Mày nói xem, nếu lúc đó Trương Trác cười nó thì mọi chuyện đã không vỡ lở ra như vậy.”

Đỗ Trạch đứng lên, không biết nghĩ gì mà đập vào hạ bộ của lão Trương một phát, nghe được một tiếng rên, anh nói: “Cô ta không xứng!”

Sau đó mọi người đều nói Tống Hiểu Hiểu là gái hư, người như vậy sao có thể xứng ở cạnh Trương Trác chứ.

Sự tự tôn của đàn ông bị làm nhục, lão Trương rút cuộc bắt chấp mặt mũi bật người dậy đánh trả Đỗ Trạch. Đào Gia Vũ ra tay rất mạnh, cũng muốn che chắn cho Đỗ Trạch, lúc đó không ai dám xông lên ngăn cản, ba người trong phòng đánh loạn xạ ngẫu, sau đó quản lý phải gọi bảo vệ tới mới tách ba người ra được.

Sau cùng, họ áp giải ba người tới đồn cảnh sát. Đỗ Trạch bị dẫn đi cũng không quên đập cho lão Trương thêm một phát, mặt bầm chỗ xanh chỗ tím, trán thì rớm máu, nhịn vài giây mới nói: “Chó...” Mấy từ lão lều phía sau không tiện nói ra miệng.

“May mà không xảy ra tai nạn chết người.” Có người than.

Quản lý chấp tay sau lưng lắc đầu: “Nếu cậu nhóc nói lấp kia mà đập mạnh một cái thì đêm nay gã đàn ông đó chẳng lết nổi ra ngoài đâu.” Chai rượu đập thẳng lên đầu cơ mà, người chứ đâu phải gang thép.

Dưới đất toàn là máu, nhìn mà thấy quặn tim, ông mắng: “Nhìn gì nữa, mau lau dọn sạch sẽ đi!”

Lúc Trương Trác nhận được điện thoại của cảnh sát là hai giờ sáng, đang buồn ngủ lại nghe được hai từ ‘cảnh sát’, hần bèn cúp máy luôn, chắc là một kẻ lừa đảo nào đó. Rốt cuộc hần lại nhận được cuộc gọi thứ hai, giọng nói của Đào Gia Vũ cất lên: “Trương Trác, cậu mau tới đồn cảnh sát bảo lãnh cho tôi về nhà. Đúng rồi, nhóc cà lăm cũng... Sao cậu lại đánh tớ?”

Trương Trác vội vàng phóng tới đồn công an, Đào Gia Vũ và Đỗ Trạch đang ngồi xồm dưới đất. Cảnh sát nói khái quát tình hình cho hần: “Họ nói người tên lão Trương kia đang ở bệnh viện.”

“Trương Trác...” Một tiếng gọi cất lên từ một góc sáng sủa nào đó, Trương Trác quay lại nhìn thấy Đỗ Trạch với hai má sưng đỏ, trong lòng không hiểu sao rất đau đớn.

“Đi theo tôi tới bệnh viện đã.”

Đào Gia Vũ che trán: “Tôi không có tiền.” Tiền để trong túi áo khoác, mà áo khoác lại bị Diệp Tuân ói lên, y đã cởi phăng ra rồi.

Trương Trác im lặng, Đào Gia Vũ nói xong tự thấy mất mặt mà gục đầu xuống. Trong lúc bầu không khí xấu hổ đang bủa vây ba người, Diệp Tuân thở phì phì chạy vào đồn cảnh sát, mặt bị gió táp đỏ ửng cả lên. Anh thấy Đào Gia Vũ bèn vội vàng chạy tới: “Cậu chưa lấy áo này.” Anh bước đi loạng choạng, Đào Gia Vũ cao giọng: “Anh tới đây làm gì?”

Diệp Tuân ăn mặc phong phanh, hơn nữa lại đang bệnh, không cẩn thận ngã ngồi xuống đất, giọng Đào Gia Vũ không vui vẻ gì cho cam, anh cũng không hi vọng nghe được câu nào tử tế. “Tôi không có nơi nào để đi, tiện thể mang bóp tiền trả lại cho cậu.”

Đào Gia Vũ xin thẻ chưa từng nhìn thấy vẻ đáng thương như vậy trên mặt một người đàn ông, y nhìn Trương Trác rồi lại nhìn Đỗ Trạch. “Tôi, việc này...”

“Mau theo tôi!” Trương Trác quát một câu, cả thế giới đều yên tĩnh.

Mang theo tâm trạng thu dọn cục diện hỗn loạn cho hai người kia, Trương Trác không ngờ rằng tới bệnh viện rồi lại nghe được câu chuyện thối nát năm xưa, mà chuyện thối nát này lại rất liên quan tới hần.

Đào Gia Vũ đưa Diệp Tuân đi gặp bác sĩ, Đỗ Trạch mới đầu muốn đi theo Đào Gia Vũ nhưng lại bị ánh mắt dữ dằn của Trương Trác làm cho không dám cử động luôn. Anh kéo áo bông nhún nhúm sắc mùi rượu, than thở: “Cậu làm gì vậy...?” Đôi mắt nhìn chằm chằm mặt đất, Trương Trác thấy hai giọt nước lóng lánh như châu như ngọc rơi xuống áo anh. Người này khóc thật rồi.

“Không phải cậu đầu tiên đánh nhau sao, đánh hăng lắm mà, sao giờ không hung hăng nữa đi?”

Đỗ Trạch cúi đầu không hé răng, Trương Trác càng thấy giận hơn.

Trương Trác lôi Đỗ Trạch đi tìm Triệu Hoàng bằng bó, nếu muốn bằng bó cẩn thận thì đương nhiên người quen mới làm cẩn thận rồi. Tuy nhiên, chưa tới nơi thì hần đã nhớ tới số phòng bệnh của lão Trương, nghe thấy giọng nói hùng hổ bên trong mà dừng chân ngoài cửa.

“Đúng là mấy thằng điên, ngày mai ông đây sẽ thịt bọn nó!”

“Kiện chúng nó, chờ mờ!”

Trương Trác cúi đầu từ từ cởi cúc áo ở cổ tay, sau đó hoạt động hai tay. Đỗ Trạch đứng sau lưng hần, cố gắng nuốt nước miếng, bởi vì anh nghe được tiếng xương cốt kêu rạo rạo. “Trương Trác, cậu...”

“Tự đi tìm bác sĩ Triệu đi.”

21. Chương 21: Khi Đó Tổ Nằm Viện

Đỗ Trạch bước đi được hai bước rồi từ từ quay lại, anh núp ở ngoài cửa nhìn vào trong, không nhìn thấy gì nhưng anh không nỡ bỏ đi.

“Này, anh làm gì đó? Anh là ai? Mau đi ra ngoài.”

Giọng Trương Trác lạnh lùng rất thích hợp với bầu không khí trong bệnh viện: “Tôi là ai sao? Chồng cô biết rõ đây.”

“Chồng ời, anh ta là ai vậy?”

“Hỏi gì mà hỏi, mau báo cảnh sát.”

Đỗ Trạch cắn môi, đầu muốn chảy máu, cố gắng lấy hết can đảm mở cửa he hé ra, đúng lúc thấy Trương Trác đứng dựa vào tường, đôi chân qua lớp quần nhìn có vẻ rất thon dài, bàn tay với những khớp xương rõ ràng dưới cánh tay, hắn nói: “Báo đi, vừa đúng lúc chúng ta có vài món nợ cũng cần tính toán.”

Ánh mắt lão Trương né tránh, hắn giục người phụ nữ kia ra ngoài: “Anh có việc muốn nói với cậu ta.”

“Các anh có chuyện gì không thể để em biết sao?” Vợ lão Trương cảm thấy vị trí của mình bị đe dọa, hơn nữa còn không được tin tưởng, vì thế chỉ bụng: “Em còn đang mang thai đứa con của anh đó.”

“Nghe anh, em đi ra ngoài đi.”

Trương Trác giơ ngón tay cái lên cọ môi, băng quơ nhìn lão Trương đang nằm trên giường: “Đương nhiên cô phải đi ra ngoài rồi, bởi vì chồng cô từng là nghi phạm cưỡng hiếp. Chắc cô không biết nhỉ?”

Vợ lão Trương sững sờ: “Anh nói gì?” Quay lại tra hỏi: “Anh ta đang nói cái quái quỷ gì vậy?”

“Em ra ngoài đi!”

“Thôi bỏ đi, đừng đi ra ngoài, dù sao sớm muộn gì cũng biết chuyện này. Trương Bác Uyên, mày giấu kỹ thật đấy.”

Trong trí nhớ của Đỗ Trạch, Trương Trác rất ít khi tức giận, nhưng tới khi tức giận thì vẻ mặt rất nghiêm túc, thoát nhìn rất đẹp trai. Anh cảm thấy đó là kiểu đẹp trai mang khí phách đàn ông, hiện giờ bề ngoài được mài giũa càng ngày càng đậm đà như một ly cà phê chất lượng cao, mùi hương rất hấp dẫn, Đỗ Trạch nhìn mà sửng sờ.

Lão Trương đột nhiên cao giọng mắng: “Mày đừng nói vớ vẩn!”

“Có phải vớ vẩn hay không thì mày tự biết. Mày cho Tống Hiểu Hiểu mười vạn phí bịt miệng, hiện giờ tao có hàng trăm cách khiến cô ta mở miệng, mười vạn tính là gì chứ.”

Lão Trương cúi đầu, liếc mắt chỉ có thể thấy ống quần của Trương Trác. Năm đó hắn ra tay rất ác với Tống Hiểu Hiểu, phía trước chảy máu, sợ bị tố cáo ảnh hưởng tới tương lai nên mới đi giải quyết riêng. Sau đó, Tống Hiểu Hiểu lại đi vu oan cho Trương Trác, hắn chẳng cảm thấy biết ơn chút nào, cũng chính vì thế hắn mới biết được Tống Hiểu Hiểu có ý với Trương Trác. Nhưng Trương Trác không có hứng thú gì với cô ta, lí do thoái thác của Tống Hiểu Hiểu hoàn toàn ngược lại, là do cô ta quấy rầy Trương Trác không buông chứ không phải Trương Trác quần lấy cô ta.

“Tao không có gì để nói hết.” Nếu không thể trốn tránh, thì hắn cứ thừa nhận thôi. “Tống Hiểu Hiểu làm vậy với mày, không liên quan tới tao.”

“Năm đó chúng ta ở cùng ký túc xá, mày vẫn là Xá Trường, quan hệ không tệ lắm, vậy mà đối xử với tao như vậy sao?”

Lão Trương điếc không sợ súng(*): “Đối với tương lai phía trước, anh em tính là gì chứ? Tao không thể vì mày mà đánh cược cả đời được.”

(*) : Heo chết không sợ nước sôi, đồng nghĩa với câu ‘Điếc không sợ súng’.

Vợ lão Trương nghe mà không hiểu mô tê gì hết, nhưng vẫn nắm được tin tức cốt lõi: “Anh đang nói thời đại học...”

“Sao nào? Tao dùng tiền giao dịch với cô ta mà.” Đến nay, hắn vẫn không thể thừa nhận hành vi năm đó của mình, cũng vẫn không muốn thừa nhận cách xưng hô kia.

“Trương Bác Uyên!”

“Em còn ồn ào gì nữa? Mau về nhà đi.”

“Ngày đó mày đi làm những gì?” Giọng nói của Trương Trác rất bình thản, không nghe ra hỉ nộ ái ố gì trong đó, nhưng lại khiến người khác không thể không chú ý.

Lão Trương buồn bực hút một điếu thuốc, nhìn bụng vợ mình lại nhin vài giây nhưng sau đó lại hút. “Chẳng làm gì cả. Chỉ nhìn xem gái hư kia làm gì, cuối cùng thấy cô ta đang chờ mày. Cô ta nhận nhiều quà như vậy mà còn đá tao, tao chơi cô ta một lần đã coi như khách sáo lắm rồi. Kết quả cũng không trong sạch gì, ôi, đúng là ngu chết đi được.”

Vợ lão Trương sau khi nghe thấy những lời này thì âm thầm lui về sau từng bước, hành động rất nhẹ nhàng; nhưng Trương Trác vẫn nhìn thấy, hắn nói: “Mày để ý vậy sao?”

“Phí lời, nếu không phải Tống Hiểu Hiểu nói với tao rằng cô ta còn zin thì sao tao có thể tốn công tốn sức theo đuổi cô ta vậy chứ?”

Trương Trác cười khê vài tiếng, đến gần lão Trương, cúi đầu nhìn hắn: “Lão Trương, mày giỏi thật đấy.”

Giây tiếp theo, lão Trương từ trên giường ngã xuống đất, sau đó một tiếng thét chói tai của phụ nữ vang lên. Đỗ Trạch còn chưa thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì thì đã bị người phụ nữ đi ra đụng ngã, anh mím môi đứng lên. Trương Trác đang túm lấy lão Trương chuẩn bị tấn cho một trận, anh vội vàng bỏ nhào tới ôm lưng Trương Trác can ngăn: “Không, không được đánh.”

Nhưng sự khuyên can của anh cũng chỉ như gãi ngứa, hoàn toàn vô dụng đối với Trương Trác. Lão Trương hùng hổ nhổ một phát xuống nền nhà. “Con mẹ nó, lúc đó không phải Đỗ Trạch cũng giống tao sao?”

Hắn rống xong câu này, tay Đỗ Trạch như bị điện giật mà buông ra, cánh tay Trương Trác động thẳng vào cằm lão Trương, một cái răng rơi ra. “Mày thì là cái thá gì chứ?”

“Tao chẳng là cái thá gì hết nhưng giẫm nát mày dưới lòng bàn chân không hiểu sao lại vui như vậy. Bởi vậy mày mới mất đi danh dự, mất đi tư cách trao đổi sinh viên, trong lòng tao vui lắm.”

Trương Trác giờ nắm đấm định đánh, Đỗ Trạch mau chóng ôm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói: “Thật sự... Thật sự không thể đánh được.”

“Tránh ra!” Trương Trác vung tay lên, Đỗ Trạch nện mông xuống đất; không biết mông đau hay cả người đều đau mà nước mắt ngân ngấn ở khóe mắt nhin mãi mới nín được, anh ôm chân Trương Trác gào to: “Xin lỗi cậu. Cậu đừng đánh nữa mà!”

Trương Trác siết chặt nắm đấm, đôi mắt nhìn chằm chằm lão Trương, nhưng cuối cùng không đánh hắn.

Bác sĩ tới phòng bệnh, lần này ba mẹ lão Trương cũng có mặt. Con trai bị đánh thảm như vậy sao không giận cho được chứ? Ba Trương đi tới định đánh nhưng Trương Trác tránh rất dễ, ông ta suýt nữa hụt chân ngã xuống đất.

Mẹ Trương cảm thấy đã gặp Trương Trác ở đâu đó rồi, đột nhiên bừng tỉnh, bà dò hỏi: “Cháu là... Trương Trác?” Có lẽ cũng không cần hỏi lại làm gì, bà đã nhớ ra tất cả rồi.

Trương Trác đứng ở một bên: “Gọi cảnh sát tới đi.”

Mẹ Trương vội vàng lắc đầu, sợ hãi nắm lấy cánh tay chồng: “Đừng gọi.” Nếu gọi cảnh sát tới, con trai bà sẽ tiêu mất.

“Cô không gọi thì cháu gọi.”

“Không được!”

Trương Trác sửa sang lại quần áo xộc xệch, một tay ôm eo Đỗ Trạch đi về phía trước: “Hoặc là gọi cảnh sát tới nói chuyện, hoặc giải quyết riêng, hiện giờ tôi không rảnh rồi đôi co với các người.”

Đỗ Trạch cố gắng theo kịp bước chân của Trương Trác, giọng nói run run: “Trương Trác...”

“Hóng chuyện vui lắm sao?” Trương Trác không để ý mà siết chặt tay, mặt mũi Đỗ Trạch nhăn nhó, nhìn có vẻ rất đau đớn. “Đau.”

Trương Trác đẩy mạnh anh ra, lạnh nhạt nói: “Tự đi đi, không ai hầu cậu đâu.”

Đỗ Trạch bèn khập khiễng đi tới chỗ bác sĩ Triệu. Triệu Hoàng vừa mắng đuổi hai người Đào Gia Vũ xong, chưa nghỉ ngơi được mấy phút đã thấy Trương Trác tới, cậu thanh niên khập khiễng đi trước hắn, mặt mũi sưng vù như đầu heo ngẩng lên.

“Sao lại đánh đấm thành ra thế này rồi?”

Trương Trác tựa vào cạnh bàn. “Đa non, nhìn có vẻ nghiêm trọng đấy.”

Trong lòng Đỗ Trạch càng cảm thấy khó chịu.

Sau khi thương lượng, ba mẹ Trương quyết định giải quyết riêng, chẳng bao lâu sau đã liên lạc với Trương Trác. Đỗ Trạch nhìn đau xót thuốc, bị Triệu Hoàng cười nhạo một lúc lâu: “Sợ đau vậy sao?”

“Sợ.” Đỗ Trạch trả lời rất thành thật. “Cậu nhẹ chút thôi.” Ánh mắt vẫn liếc nhìn Trương Trác. Triệu Hoàng xúc thuốc rất nhẹ nhàng, Đỗ Trạch bỗng cảm thấy bác sĩ bình thường ai nấy đều rất dịu dàng. Anh nghĩ sao nói vậy luôn.

“Bác sĩ Triệu, cậu dịu dàng thật đấy.”

Triệu Hoàng cười nói: “Nãy giờ cậu cứ nhìn Trương Trác.”

“Ừm, cậu ấy tức giận.”

Trương Trác không trao đổi toàn bộ sự việc với Đỗ Trạch, việc này khiến Đỗ Trạch bị tổn thương, bởi vì anh không biết có phải Trương Trác lại chán ghét rồi không, vì sao anh lại nói “lại” nhỉ?

Rõ ràng dạo này ở cạnh nhau vui lắm mà, hiện giờ lại nhớ tới cái ngày gặp lại nhau. Đỗ Trạch là người thích sự ấm áp, anh cảm thấy rất sợ hãi khi Trương Trác lạnh lùng như vậy, hơn nữa anh không biết nên ăn nói thế nào.

Bầu không khí rất không được tự nhiên, khi bước vào thang máy, Đỗ Trạch mở miệng hỏi: “Bọn họ nói sao?”

“Cậu để ý vậy hả?” Nhìn đôi mắt Đỗ Trạch – ánh mắt chờ mong. Trương Trác né tránh, bấm lầu 6. “Giải quyết riêng.”

Đỗ Trạch huých nhẹ hắn. “Về nhà uống canh gì đây?”

“Đừng có lấy cái này ra đối phó với tôi.” Quay lại chỉ vào mũi Đỗ Trạch, trong lòng Trương Trác có một ngọn lửa không tên đang cháy hừng hực.

“Ding!”

Đỗ Trạch im lặng theo Trương Trác đi ra ngoài, có lẽ bây giờ Trương Trác đang không vui, mình mà lại gần thì chỉ có chết, nhưng anh thật sự không hiểu cho nên theo hắn vào cửa bèn hỏi luôn: “Không phải cậu đang suy nghĩ chuyện năm xưa đấy chứ?” Nói chung là rất luyện tiếu Trương Trác, nhưng Đỗ Trạch vẫn tự chuẩn bị để rời đi.

“Đổi lại là cậu, cậu có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì không?”

“Tớ...”

Trương Trác sẵn tới nắm lấy vai Đỗ Trạch, đẩy anh vào góc tường, gương mặt anh sưng vù lại còn xúc thuốc nước vàng khè, mùi rất gay mũi, hắn cười lạnh: “Cậu rộng lượng nên sẽ coi như không có gì, còn tôi không làm được như vậy.”

Đỗ Trạch vuốt ngực bình tĩnh lại, vì sao anh lại bị cà lăm chứ?

“Mẹ cậu bảo vệ cậu như bảo vệ Công chúa Hạt đậu vậy, muốn khóc sao? Về nhà ôm mẹ khóc đi, đồ ẻo lả!”

Đỗ Trạch ghét nhất ba chữ ‘đồ ẻo lả’ này. Trương Trác nói xong bèn đứng thẳng dậy nhìn anh; tuy rằng đôi mắt nhạt nhòa không thấy rõ về mặt người kia, Đỗ Trạch lại âm ỨC nói: “Cậu từng nói không nói ẻo lả nữa mà.”

Trương Trác quay người đi, buồn bực cởi áo khoác, ném số thuốc Triệu Hoàng kê cho anh xuống đất, hần nói: “Đi ra.”

“Trương...” Đỗ Trạch nhe răng, anh cúi xuống nhặt túi nylon lên, đau đớn trên người lại bắt đầu tra tấn anh. “Trương Trác, khi đó... khi đó tớ nằm viện.” Anh không thể nói do mẹ mình sai được, việc mẹ Đỗ làm có hơi quá đáng, nhưng đó là mẹ anh, luôn bảo vệ che chở cho anh, Đỗ Trạch chưa từng nghĩ đến việc sẽ dùng cách thức như hôm nay mà nói ra. “Trước giờ tớ chưa từng có ý nghĩ sẽ không giúp cậu.”

22. Chương 22: Con Ra Tay Trước

“Mấy hôm đó, ba tớ đi bàn công việc làm ăn không biết tình hình trong nhà, mẹ tịch thu di động của tớ, bởi vì tớ chống đối lại mẹ, mẹ nói từ nhỏ tới lớn tớ chưa từng cãi lại bà. Tớ nói cậu không phải người như vậy, nhưng mẹ không tin. Mẹ khóa nhốt tớ trong phòng, còn mời giáo viên tới dạy tại nhà, mấy hôm đó tớ không ăn không uống nên đến tới bị viêm dạ dày. Tớ không trốn cậu, mấy hôm đó tớ ở trong bệnh viện, lúc mẹ tớ và cậu nói chuyện thì tớ đang ở bệnh viện, mẹ nói mặc kệ tớ có ăn hay không thì vẫn phải truyền dinh dưỡng. Mẹ xin bệnh viện cho nghỉ phép dài ngày ngồi canh tớ, tới lúc tớ xuất ngoại cũng kè kè bên cạnh. Sau đó, ba tớ gọi điện hỏi tình hình của cậu, ba nói cậu đã không còn học ở trường nữa rồi.”

Đỗ Trạch nhú mày, cảm thấy trên mặt nóng rất rất đau, đau muốn chảy nước mắt, trong miệng vẫn còn mùi của thuốc nước, toàn thân anh run rẩy. “Tất cả những việc này đều trở thành lý do bào chữa của tớ, tớ cũng biết tớ sai, mẹ tớ lại càng sai. Tới lúc mọi sự đã rồi, tớ không tìm thấy cậu, sau đó mẹ tớ về nước, tớ bèn hỏi bạn học, nhưng bọn họ không thêm để ý tới tớ chứ đừng nói tới việc nói chuyện của cậu. Không ai biết cậu đang ở đâu, còn lão Trương thì tình cờ gặp lại rồi mới liên lạc qua lại với nhau thôi.”

“Mẹ cậu nói một câu rất đúng, không giúp tôi là quyền của cậu.”

“Trương Trác, không phải tớ không muốn giúp cậu.” Đỗ Trạch ôm túi thuốc không biết nên nói sao cho phải, lúc đó Trương Trác tuyệt vọng tới mức nào, anh không dám nghĩ tới nữa. “Mẹ tớ sai, thái độ của tớ cũng có vấn đề. Có đôi lúc tớ nghĩ, nếu tớ kiên cường hơn thì có phải chuyện kia sẽ không xảy ra hay không.”

Tâm trạng Trương Trác bỗng bình tĩnh hơn, nhưng trong đầu vẫn nhớ tới hình ảnh lúc ấy mẹ Đỗ nhìn hần như nhìn rác rưởi. Hần quay người lại nhìn về phía Đỗ Trạch rất hiếm khi khóc âm lên kia, trong lòng rất hiểu, Đỗ Trạch quỳnh tới độ khóc lên, mồm miệng không lạnh lẽo mang đến nhiều phiền toái hơn so với tưởng tượng.

“Tôi cần cậu cậy mạnh sao?”

Đỗ Trạch không hiểu hần nói cái gì, sau đó lại hiểu hần đang nói tới việc đánh nhau với lão Trương hôm nay, anh nhỏ giọng: “Không nghĩ gì nhiều, tớ rất tức giận nên mới lao vào đánh nhau thôi.”

Đỗ Trạch cúi đầu, Trương Trác liền thấy đỉnh đầu của anh, cảm xúc xoay vần trong đôi mắt. Có thể ra tay được với lão Trương, đối với Đỗ Trạch là chuyện không tưởng; có lẽ bề ngoài yếu mềm của anh đã khiến người ta mất cảnh giác, cũng có thể là bản thân chưa từng có ý nghĩ như vậy trong đầu.

Đúng vậy, hần nuôi Đỗ Trạch giỏi lắm, khi đó trong mắt Đỗ Trạch dường như chỉ có một mình hần, mà hần cũng chỉ có một bảo bối mình ưng ý nhất và cũng là bảo bối độc nhất vô nhị.

Nhưng mà sự thật tới quá nhanh như lốc xoáy, Trương Trác cảm thấy rất rõ ràng rằng trong lòng mình không phục, trên đời này không có ai tận tâm tận lực trả giá mà không cần báo đáp; nếu có, ắt hẳn người

đó phải có tấm lòng như Phật Như Lai. Đương nhiên, Trương Trác không phải người như thế, không thể nào gia nhập Phật môn được.

“Thôi được rồi, khóc xấu quá.” Hấn giúp Đỗ Trạch lau gương mặt tèm lem nước mắt và thuốc nước, dĩ nhiên lúc này đôi mắt đã sưng đỏ lên rồi. “Ngồi xuống, để tôi xúc thuốc lại cho cậu.”

“Trương Trác...” Đỗ Trạch hỉ mũi nhưng không dám khóc nữa, lớn như vậy rồi, thật mất mặt quá đi. Nhưng Trương Trác đột nhiên quan tâm khiến anh cảm thấy được thương mà vừa mừng vừa lo.

Trương Trác cởi áo khoác giúp Đỗ Trạch rồi bật hệ thống sưởi, trên tấm lưng trắng nõn của Đỗ Trạch loang lổ những vùng bầm xanh tím, nhìn rất nhức mắt. Hấn hỏi: “Bị người ta đánh thành thế này, về nhà không sợ bị mẹ cậu mắng hả?” Nếu mẹ Đỗ mà thấy sẽ lăn đùng ra ngất xỉu mất.

“Tớ không nghĩ nhiều được như vậy, lúc đó rất tức giận.” Đỗ Trạch ôm áo khoác vào lòng, miệng vết thương được xúc thuốc vừa đau vừa xót, anh vùi mặt vào áo khoác. “Mắng thì mắng đi, tớ không hối hận đâu.”

Đỗ Trạch có thể ra tay, Trương Trác cảm thấy đúng là ngoài dự đoán, nhưng cảm giác ngoài dự đoán này đã bị thời gian che khuất, tới khi nhớ lại thì đã không còn cảm xúc như hiện tại nữa. Nghe Đào Gia Vũ nói lúc đó Đỗ Trạch đánh rất tàn nhẫn, nhìn đầu lão Trương bị băng bó cũng đoán được chỗ đó phải khâu ít nhất mười mũi.

“Trương Trác, xin lỗi cậu.”

“Không cần phải nói xin lỗi.” Trương Trác ngắt lời Đỗ Trạch, đứng lên đi tìm áo ngủ mới cho anh; không thân chẳng quen, việc này không thể gượng ép được.

“Không còn sớm nữa, mau ngủ đi.”

Đỗ Trạch nằm trên giường không muốn ngủ, chăn mềm chiếu gối đều là mùi của Trương Trác, mấy năm qua rồi vẫn không thay đổi. Anh khịt mũi một cái, cảm giác hốc mắt lại ướt tiếp, sau đó cất tiếng với giọng mũi nghèn nghèn: “Trương Trác.”

Trương Trác quay lưng về phía anh. “Nói.”

“Không có gì.” Lời gần thốt lên lại không muốn nói nữa. “Ngày mai tớ muốn nấu canh sườn heo, cậu uống không?” Thử sờ cánh tay Trương Trác dò ý, anh nóng lòng muốn biết phản ứng của người kia.

Khi Trương Trác thấy một bàn tay đang sờ cánh tay mình, hấn quay lại nắm bàn tay kia trong tay mình, một bàn tay thon dài gầy gầy, được chăm sóc cẩn thận nên không có cảm giác thô ráp. Hấn nhớ trước kia Đỗ Trạch còn có thói quen dùng kem dưỡng tay, nói là không bôi sẽ khô, không quen cho lắm.

“Cậu có biết thế này có ý gì không?” Ngón tay từ từ vuốt ve lòng bàn tay của chàng thanh niên ấy, hấn hỏi.

Đỗ Trạch nhỏ giọng: “Cậu tức giận cũng phải thôi. Tớ không thể giải thích rõ ràng, cũng không có gì để giải thích, nhưng... nhưng tớ không muốn thấy cậu tức giận.”

“Tôi tức giận mà cậu để ý vậy sao?” Trương Trác nói.

“Ừm.” Đỗ Trạch đi ngủ có thói quen trùm kín chăn, đột nhiên bị Trương Trác ôm vào lòng. Lời chưa nói ra khỏi miệng đã bị ôm vào lòng, vải bông mềm mại, thoải mái cọ lên hai má bôi đầy thuốc nước, Đỗ Trạch ngẩn đầu. “Trương Trác...”

“Đau không?”

Đỗ Trạch cảm thấy tóc gáy đều dựng ngược hết lên, anh gật đầu: “Đau!”

Trương Trác ừ một tiếng, tay nâng gáy Đỗ Trạch lên như muốn để anh nghe được tiếng tim đập của mình, hấn vuốt ve vành tai người kia. “Lúc đó lòng tôi càng đau hơn.”

Lúc này Đỗ Trạch vẫn chưa hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói đó. Giọng Trương Trác rất thản nhiên, anh lại càng tự trách mình hơn, sớm gặp lại thì đã không xảy ra những chuyện thế này rồi. Đỗ Trạch ôm lấy Trương Trác rồi vùi đầu vào ngực hấn, tiếng nức nở rất nhỏ cùng với cả vai hơn run rẩy, anh cố gắng nhin xuống nhưng nhin không được. “Xin lỗi cậu.”

Trương Trác không tính được bản thân có bao nhiêu nhiệt tình, chỉ ôm Đỗ Trạch rồi gác cằm lên mái tóc anh, nhìn sao trời mờ lung ngoài cửa sổ, vỗ nhẹ lên lưng chàng thanh niên ấy: “Mai còn phải dậy nấu canh, đừng khóc nữa.”

Cảm xúc hỗn loạn của Đỗ Trạch dần dần ổn định lại trong sự ấm áp vô bờ của Trương Trác, chắc là khóc xong mệt quá nên cứ thế ngủ thiếp đi.

Màn hình di động sáng lên trong bóng đêm yên tĩnh, Trương Trác nhìn hai chữ “Mama” trên màn hình, giờ tay cầm di động của Đỗ Trạch tắt đi rồi tắt nguồn luôn. Hắn cúi đầu ngửi mùi sữa bò vương vãn trên người Đỗ Trạch rồi ôm chặt lấy anh, ngay cả hơi thở cũng kiềm chế vài phần.

Hôm sau, Đỗ Trạch không thể dậy sớm như đã nói, không biết là do khóc mệt quá hay ngủ ấm quá, tóm lại là lúc sáng Trương Trác thức dậy thì anh vẫn còn nằm trong lòng không cho hắn xuống giường, cảm giác giống như quay lại quãng thời gian đại học kia, rất khiến người ta nhớ nhung.

“Alo, mẹ ạ.”

“Tối hôm qua, tối hôm qua con ngủ sớm, chắc là điện thoại hết pin nên tự tắt nguồn ạ. Mấy hôm nữa con về. À... Vậy cũng được ạ.” Đỗ Trạch cúp máy, nhìn thấy pin còn 20%, chợt thấy đau đầu mà nói thảm một câu: “Có phải do pin biến chất nên giờ chứng không nhỉ?” Quay người lại nhìn thấy Trương Trác đang đọc sách trong phòng khách, anh luống cuống ngồi cạnh hắn.

“Sao vậy?” Trương Trác nhìn anh một cái.

“Mẹ bảo tớ về sớm một chút.”

Trương Trác cười nhạo nói: “Sợ rồi hả?”

Đỗ Trạch vội vàng nói: “Tớ không sợ. Năm nay ông nội qua nhà tớ, đứa cháu ông thương nhất là tớ đây phải về sớm chút. Tớ... Tớ báo với cậu một tiếng.”

“Đã nghĩ xem phải nói với mẹ về gương mặt này như thế nào chưa?” Trương Trác lật sang trang tiếp theo.

“Cứ ăn ngay nói thật thôi, chuyện này chẳng có gì phải giấu giếm cả.”

Đỗ Trạch có sợ không?

Nói không sợ là giả, dù sao ba Đỗ cũng không có ở nhà, mẹ Đỗ chính là người lớn nhất nhà. Năm đó bà ép anh vào viện nằm không thêm nhân nhượng, cứng mềm bà đều không chịu. Thật ra nếu căn cứ vào những việc xảy ra sau đó, Đỗ Trạch luôn ngờ rằng mẹ anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi nhưng không chịu xuống nước, lại càng không chịu thừa nhận bản thân đã sai, cho nên mới đưa ra một lý do không thể bắt bẻ.

Tuy rất sợ tình hình nóng nảy của mẹ Đỗ nhưng trong lòng Đỗ Trạch lại cảm thấy rất sảng khoái, giống như thở ra một hơi thở nhưng cũng là thở ra một hơi khí bẩn chất chứa từ rất lâu trong lòng. Không hối hận khi đánh nhau với lão Trương, anh chỉ hối hận đã không đánh cho hắn thêm vài cú nữa.

Đỗ Trạch ngẩng đầu ưỡn ngực hiên ngang trở về nhà, Đỗ Kiến Bình đi đón con thấy dáng vẻ này của anh liền sợ hãi, ngay cả xe cũng chưa nổ máy được; mặt mũi con trai chỗ tím chỗ xanh, từ lúc nào mà con ông lại phải chịu tội thế này?

“Sao vậy con? Tắt nhất tới nơi rồi mà sao còn bị thương thế này?”

“Ba à, con đánh nhau với người ta thôi mà.”

Ba Đỗ quay đầu lại: “Có chuyện gì sao?”

Quan hệ của Đỗ Trạch và ba rất tốt đẹp, trên đường về nói dăm ba câu giải thích sơ qua. Ba Đỗ cảm thấy đàn ông con trai đánh nhau không phải chuyện lớn, ngược lại khi thấy Đỗ Trạch có thể đánh nhau thì trong lòng ông cảm thấy rất vui vẻ. “Con suy nghĩ xem về nhà nên ăn nói thế nào với mẹ đi.”

“Ba, lần này con không sai.”

“Ba không nói con sai, nhưng con cũng biết tính mẹ con rồi đấy.”

Quả nhiên, mẹ Đỗ thấy con trai mang vết thương về nhà bèn nổi giận, gặng hỏi chuyện gì xảy ra. Đỗ Trạch im lặng đặt vali xuống, nhìn ông nội đang ngồi trên sofa xem TV, nói: “Đánh nhau với người ta, không sao ạ.”

Ba Đỗ cũng cười nói: “Chỉ bị thương nhẹ thôi mà, không sao không sao.”

“Sao mà không sao được chứ? Anh nhìn mặt con đi, ở nhà vợ chồng mình còn không đánh con, vậy mà ra ngoài lại bị người ta đánh. Con mau nói cho mẹ biết xem ai đánh con!”

“Có người bắt nạt một người bạn lâu năm của con, con nhìn ngứa mắt quá nên mới dạy cho nó một bài học thôi mà.” Trên đường về, ba Đỗ đã mách nước cho nên Đỗ Trạch không nói tên của Trương Trác ra. “Mẹ, con không sao thật mà.”

“Tiểu Trạch, qua đây với ông nội nào.”

Vẫn là ông nội mở miệng giải vây cho Đỗ Trạch, Đỗ Trạch ngồi dựa vào ông, gọi: “Ông nội.”

Thẩm Chi Ngang rất đau lòng khi thấy cháu trai như vậy, nhưng dù sao đây cũng là việc riêng của nó, ông vội xua tay: “Tuổi trẻ xốc nổi, Thực Vân, con đừng nổi nóng.”

“Ba à, nếu Đỗ Trạch bị đồng nghiệp đánh chứng tỏ quan hệ trong công ty có vấn đề. Hôm nay có thể đánh nó, vậy ngày mai cũng có thể gây khó dễ cho nó. Ba cũng hiểu tính của Tiểu Trạch nhà chúng ta mà...”

Bình thường Đỗ Trạch không chen ngang khi người lớn đang nói chuyện, chứ đừng nói tới việc bác bỏ lời họ nói. Anh quay lại nhìn về phía mẹ Đỗ, khẳng định: “Mẹ, do con ra tay trước. Con cầm chai rượu đập lên đầu nó, phải khâu mấy mũi.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Hãy cho tiểu thụ thụ một cơ hội. A-men!

Sẽ từ từ viết cho rõ ràng, thụ thụ lớn rồi nên sẽ không giống như hồi còn nhỏ, cũng không phải mượn chuyện của Trương Trác để kiếm cớ chống lại mẹ ruột.

Có nhiều bậc phụ huynh biết mình sai nhưng sẽ không bao giờ nhận sai với con cái, nếu con cái nói thẳng với họ, họ sẽ nói: “Con dám cãi lại sao? Con thử cãi nữa xem?” Tiếp theo sẽ được thưởng một bạt tai, họ luôn tự cho là mình đúng, luôn kiêu ngạo cho rằng mình lớn nhất thế gian này.

Tôi từng thấy một cậu bé rất rất rất đáng yêu khi đang đi siêu thị mua đồ, cậu nhóc cầm một lọ đồ uống (có vẻ như là Yakult) cố gắng giơ lên nói muốn mua, nhưng mẹ cậu bé tức giận nói không muốn mua. Sau đó, cậu bé thử nín áo mẹ nói nhỏ rằng mình muốn uống, bởi vì cậu bé rất đáng yêu, tôi đứng chờ bạn nên thấy, rốt cuộc... Mẹ cậu bé giáng một cái tát trời đánh xuống mặt cậu, tiếng tát rất lớn, lúc ấy nhân viên thu ngân khựng lại. Mẹ cậu bé quát âm lên – Mẹ nói mẹ không mua, mày để lại chỗ cũ cho mẹ.

Tính ra thì ba Đỗ với mẹ Đỗ không giống chị kia, tôi cảm thấy người Đài Loan rất dịu dàng, cho nên trong chuyện của thụ thụ, ông không quyết liệt như vợ.

23. Chương 23: Bà À, Ba Đẹp Trai Quá!

Đỗ Trạch nói xong, trừ ba Đỗ ra, tất cả những ai có mặt đều hết sức khiếp sợ, Thẩm Chi Ngang bật cười vỗ tay cháu trai. “Thật hiếm thấy nha Tiểu Trạch!” Nghe giọng có vẻ như không có ý trách móc gì.

Đánh nhau với người ta, trong lòng Đỗ Trạch cảm thấy thích thích, nhưng sắc mặt mẹ Đỗ rất khó coi. Sắp Tết rồi, đáng lẽ phải vui vui vẻ vẻ nhưng vết thương trên mặt con trai cứ đập bôm bốp vào mắt bà, lúc ăn cơm không khỏi dạy dỗ Đỗ Trạch một chặp.

“Tết đến có rất nhiều người tới chúc Tết, con cảm thấy như vậy đẹp lắm sao?”

“Lần này chỉ bị thương ngoài da mà thôi, nếu lỡ lần sau gặp phải kẻ khỏe mạnh, cơ bắp cuộn cuộn có thể một chớp mắt đánh cho nhập viện thì phải làm sao hả?” Nhưng điểm mấu chốt là: “Bạn bè gì có thể khiến con ra tay đánh nhau, trai hay gái hả?”

Ba Đỗ gấp đồ ăn cho bà: “Em ăn đi. Con có cách nghĩ của con, đánh thì cũng đánh rồi, chẳng lẽ bị em mắng mỗ lại có thể quay ngược thời gian sao?”

“Con bị bọn chúng đánh bầm dập như vậy. Lão Đỗ, anh không xót con sao?”

Ba Đỗ cười tủm tỉm gấp chân gà cho Đỗ Trạch, rồi gấp đồ ăn cho ba mình, nói: “Ba ăn nhiều một chút đi.” Sau đó nhìn vợ. “Tất nhiên anh cũng đau lòng, nhưng con cũng lớn rồi. Chỉ là đánh nhau thôi mà, chỉ cần không làm việc xấu, không bắt nạt người khác là được; người ta không chọc tới Tiểu Trạch thì sao con nó có thể ra tay đánh người chứ? Hồi anh hơn mười tuổi toàn đánh nhau với người ta đó. Ba, ba còn nhớ chứ?”

Vì thế, trọng tâm câu chuyện bỗng chuyển tới chuyện hồi xưa của ba Đỗ. Ông nội cười ha hả, nói: “Tiểu Trạch à, trước đây ba con vì tranh chỗ ngồi trong lớp mà cũng đánh nhau với người ta đó, đánh tới mức mặt mũi bầm dập hết cả, về nhà liền ôm ông khóc nức nở.”

“Ba, đó giờ Tiểu Trạch chưa từng đánh nhau, đây là lần đầu tiên đó.”

Ông nội xoa tay: “Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Tiểu Trạch cũng nói rõ ràng rồi mà, con cũng đừng nghiêm khắc quá, da của mấy đứa thanh niên dày lắm.”

Càng như vậy mẹ Đỗ càng tò mò về gốc gác của người bạn kia. Đỗ Trạch đang ăn cơm cũng cảm thấy rất áp lực, nhưng trên mặt không tỏ vẻ mình không vui, cuối cùng bị tra hỏi chán chê bèn cảm thấy oan ức lắm, cũng không biết nóng nảy thế nào mà ăn một phát hết sạch chén cơm, đặt đôi đũa ngay ngắn trên miệng chén rồi nói: “Con ăn no rồi.”

Ông nội thấy đáng vẻ giận dữ của cháu trai, ý vị sâu xa nói với con dâu: “Con trai mà, lại lớn như vậy rồi, không phải nó không hiểu chuyện.”

Ba mẹ nói chuyện, con cái không được nói chen vào, mẹ Đỗ có vẻ không nhin được: “Con đang lo nó bị mấy người không tốt dạy hư.”

Ba Đỗ nói: “Không phải em muốn tới bệnh viện sao? Chén đũa để anh dọn, em mau đi làm đi.”

Chờ đến khi mẹ Đỗ đã ra khỏi nhà, ông nội mới gấp báo lại, bĩu môi nhìn lên lầu: “Con lên nói với con trai con đi, tức giận nén trong lòng không tốt đâu.”

Ba Đỗ “Aiz” một tiếng, ông cũng đang có ý này, nhưng ông cũng tiện tay làm ít đồ ăn khuya mang lên cho Đỗ Trạch, con trai từ nhỏ đã ăn được uống được, tối nay lại không ăn được bao nhiêu. Bậc làm cha là ông không phải không nhận ra, một năm không gặp Đỗ Trạch được mấy lần, về nhà rồi sao lại có thể ăn ít được chứ?

Lúc ông lên lầu, Đỗ Trạch đang ngồi dưới thăm xem anime, quay qua thấy ba Đỗ, nói: “Ba.” Ngẩng đầu thấy đồ ăn lại hơi thèm thèm.

“Ăn đi, ba còn không hiểu con sao?” Đỗ Kiến Bình cũng ngồi xuống. “Mẹ con tới bệnh viện rồi, chắc là chiều ba mươi mới nghỉ lễ.”

Đỗ Trạch cắn miếng thịt kho tàu mềm nhừ, vị ngọt từ đầu lưỡi thấm vào ngực.

“Ba, con cảm thấy thật bức bối.”

“Mẹ con luôn rất để ý đến những chuyện liên quan đến con.”

“Nhưng con đã trưởng thành rồi.”

Ba Đỗ đưa tay sờ đầu con trai: “Cho dù con lớn thế nào nhưng trong mắt ba mẹ vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.”

Bàn tay ba ấm áp vô cùng, Đỗ Trạch nhún vai: “Đứa trẻ trong mắt mẹ chắc chắn khác xa so với đứa trẻ trong mắt ba.”

“Ba à, con chẳng thể làm nổi việc gì trước mặt mẹ cả, ngay cả kết bạn cũng bị hạn chế.” Hồi nhỏ đi học đã chẳng thể nô đùa vui vẻ, ngay cả chỗ ngồi cũng bị mẹ bắt tay với giáo viên sắp xếp cho ngồi cạnh học sinh giỏi. “Có phải hiện giờ con rất bất hiểu không? Bây giờ còn mang tâm lý căm ghét với mẹ.”

“Bình thường thôi mà, ba cũng thường như vậy lắm.”

Đỗ Trạch ngó người, anh quay đầu qua: “Ba...”

“Mẹ con vốn mạnh mẽ, nhưng nếu ba đã chọn yêu bà ấy, thậm chí kết hôn rồi xây dựng gia đình, từ giờ phút ba mẹ tuyên thệ lời thề kia, những điều ba chấp nhận không chỉ là tính tốt của mẹ con. Không ai hoàn hảo hết, mục đích của mẹ con là tốt nhưng cách thức không đúng. Bây giờ ba chỉ hối hận một việc thôi.”

Đỗ Trạch dừng người nghe tiếp: “Chuyện gì ạ?”

“Lúc con còn nhỏ không thể ở nhà cùng con, ba nghĩ, nếu lúc đó mình ở nhà, tính nết của con trai ba có phải sẽ không như bây giờ không?”

“Ba, ba cũng cảm thấy con...” Đỗ Trạch cúi đầu, cảm thấy nuốt không trôi nữa.

“Ba không cảm thấy con có chỗ nào không tốt, ba chỉ lo con lăn lộn ngoài đời sẽ bị người ta bắt nạt thôi. Con nói năng không tiện, lại không thích trao đổi với người khác, con người luôn luôn bắt nạt kẻ yếu. Nhưng lần này khi ba biết con đánh nhau, ba cảm thấy ba không cần lo lắng nhiều lắm gì. Con trai ba nhìn thì yếu đuối, nhưng lúc cần cứng rắn vẫn cứng rắn được.”

Đỗ Trạch không biết có nên hỏi hay không, do dự nói: “Ba, thường ngày mẹ con vẫn như thế, ba nhịn được sao?”

“Con nói ly hôn hả?” Ba Trạch ôm vai con trai. “Tiểu Trạch à, Tết đến là ba năm mươi tuổi rồi. Cho dù là bốn mươi tuổi muốn ly hôn chẳng nữa, một người đàn ông mang theo đứa con, khi tái hôn còn phải lo lắng nhiều thứ lắm. Ba chưa từng có suy nghĩ muốn ly hôn, nền tảng của hôn nhân đương nhiên là yêu thương lẫn nhau rồi, mà từ lúc con xuất hiện, tình yêu và tình thân đã cùng tồn tại song song, một tiếng vợ kia đã biến thành người nhà rồi. Con cũng biết lúc trước mẹ con muốn sinh em nhưng ba không thể sinh con được nữa, mẹ con kỳ vọng cao ở con cũng từ điều này mà ra. Cho nên là do ba không tốt, nếu có thể sinh thêm đứa nữa thì mẹ con đã không bỏ bụng con như vậy.”

“Ba, ba đừng nói vậy.”

“Bây giờ giữa ba và mẹ có còn tình yêu hay không cũng khó nói, dường như phần lớn là thói quen. Nhưng nếu con hỏi ba còn yêu mẹ không, ba sẽ nói rằng còn. Ba biết con không thích kiểu người giống mẹ, thật ra ba cũng không hi vọng con quen một người con gái mạnh mẽ, chỉ cần con chân thành nghĩ tới cả đời thì ba đều ủng hộ con.”

Đỗ Trạch có đôi chút buồn bực: “Ba, thật ra không hẳn do yêu cầu của mẹ, con vốn cũng muốn tới Bắc Kinh. Theo kế hoạch thì trước tiên sẽ ở lại, sau khi tích đủ kinh nghiệm ở công ty hiện tại thì sẽ chuyển sang chỗ khác, không ngờ rằng sau đó lại cạnh tranh dữ quá. Con muốn tới Bắc Kinh là bởi vì... bởi vì Bắc Kinh cách nhà mình rất xa.”

“Vậy thì ba thương quá, tới lúc già muốn gặp con trai cũng không gặp được.” Ba Đỗ nói đùa.

Đỗ Trạch gầy cơ. “Ba...”

“Thôi, không nói chuyện này nữa. Con nói ba nghe xem, Trương Trác sao rồi?”

“Bây giờ Trương Trác thành công lắm, giỏi hơn con gấp mấy trăm lần.” Sự hâm mộ trong mắt biểu hiện hết ra ngoài. Ba Đỗ mỉm cười. “Năm đó, ba tới gặp ba mẹ nó.”

“Ồ, ba gặp ba mẹ cậu ấy làm gì ạ?”

Ba Đỗ nói: “Những điều mẹ con nói và làm có hơi quá đáng, ba gặp bọn họ để giải thích. Ba mẹ Trương Trác đều là tầng lớp trí thức có bằng cấp hẳn hoi, dạy dỗ đứa con sẽ không tệ như vậy. Bọn họ đều nói chuyện rất tử tế, tuy rằng lúc ấy rất bất đắc dĩ nhưng cũng không tỏ vẻ khó chịu với ba.”

Đỗ Trạch ngắm Đỗ Kiến Bình, Tết đến là năm mươi tuổi rồi nhưng hiện tại nhìn cũng chỉ như người bốn mươi thôi, mặc áo len xám nhìn rất trẻ trung, anh gục đầu lên vai ba, nhỏ giọng: “Ba thật đẹp trai!”

“Hửm?” Ba Đỗ cười. “Con mới biết hả? Hồi còn trẻ cũng có mấy cô xinh đẹp theo đuổi ba đó. Thôi được rồi, mau ăn cơm đi.” Sờ đầu con trai, cảm thấy vẫn giống như trước đây, nhưng chỉ chớp mắt một cái, Đỗ Trạch đã hai mươi mấy tuổi rồi.

“Ồ Bắc Kinh nhớ kết bạn nhiều nhiều chút, ngoài xã hội quan hệ xã giao rất quan trọng.”

Tinh thần Đỗ Trạch khá tốt, nghe ba Đỗ nói xong vội vàng gật đầu răm rắp. “Con biết rồi.” Đột nhiên chẳng còn gò bó gì nữa, trong miệng anh còn nhét đầy cơm cười với ba Đỗ, vừa ăn vừa nhìn di động, kéo tới tin nhắn phân bua của lão Trương gửi trong nhóm bạn học, bị dọa cho đứng hình luôn.

Tổng Hiểu Hiểu cũng có trong nhóm nhưng cô ta chưa bao giờ nói chuyện, có người nói cô ta đã lập gia đình, cũng có người nói công việc hiện tại của cô ta không thuận lợi lắm, dù sao cũng không ai nói chắc chắn. Nhưng hiện giờ, cô ta nói trong nhóm rằng người năm đó cường bức mình không phải là Trương Trác, do cô ta cố ý giả họa cho Trương Trác, cũng bởi tuổi trẻ chưa hiểu chuyện cùng với tâm lý u tối do bị hắt từ chối quấy phá, hơn nữa sự việc càng lúc càng lớn không thể kết thúc được, cô chỉ có thể cắn răng tiếp tục nói đó là Trương Trác.

Có hình ảnh, có từ ngữ, xem sơ qua thì số lượng từ ngữ không ít, bởi vì toàn bộ thành viên ít nói cho nên nhóm bỗng nhiên sôi động hẳn lên sau một thời gian im lặng. Không nói lời nào, mỗi câu đều là biểu tượng cảm xúc, cũng có người nói: “Cô cũng thật quá đáng, danh dự của Trương Trác người ta đã bị cô hủy hoại sạch sẽ rồi.”

Tổng Hiểu Hiểu chỉ nói ba chữ: “Tôi xin lỗi.” rồi rời khỏi nhóm.

Lão Trương thừa nhận năm đó mình và Tổng Hiểu Hiểu từng yêu đương.

Nói chuyện không nhiều nhưng nhớ lại chuyện năm xưa, sự sôi nổi trong nhóm không ngừng tăng cao. Đỗ Trạch gõ một đoạn tin định gửi đi nhưng tới phút chót lại xóa đi, sau đó rời khỏi nhóm, thu dọn chén đĩa xuống lầu chơi cờ với ông nội.

Ban đêm thật sự không ngủ nổi, Đỗ Trạch lăn qua lộn lại trên giường, quyết định gọi điện cho Trương Trác. Bởi vì nhắn tin chưa chắc hẳn đã trả lời, nên gọi điện so ra có lý hơn.

Thật may, Trương Trác không cho anh vào danh sách đen.

“Tôi thấy trong nhóm đang nói chuyện phiếm.”

“Ừm, lão Trương không dám tới cục cảnh sát.”

Chắc chắn không dám rồi, nếu đi rồi sao có thể léo nhéo phân bua đơn giản như vậy được.

Trong lúc Đỗ Trạch đang nói chuyện cùng Trương Trác, Đào Gia Vũ đang ở trong nhóm mắng lão Trương xối xả. Lúc Trương Trác và Trương Bác Uyên nói chuyện, hẳn cũng có mặt, giờ thì hay rồi, Trương Bác Uyên căn bản quá sợ hãi, không dám thừa nhận mình chính là kẻ kia.

Có ý gây ầm ĩ như vậy, mọi người lại biết được một chuyện, kẻ kia chính là Trương Bác Uyên.

Việc này ồn ào tới mức ngay cả chủ nhiệm năm đó cũng biết, ai cũng biết chủ nhiệm rất quý Trương Trác, lúc ấy còn đưa ra ý kiến muốn hủy bỏ bằng tốt nghiệp của Trương Bác Uyên, nhưng rốt cuộc có thực hiện hay không thì Đỗ Trạch không biết.

Bởi vì bây giờ là Giao thừa rồi, mà năm nay anh ăn Tết cũng không được yên ổn.

Đêm 30, Đỗ Trạch gửi tin nhắn chúc Tết cho Trương Trác, ngoài tin nhắn đó, anh còn nhắn qua Wechat nhưng Trương Trác chưa trả lời một tin nào hết. Đào Gia Vũ mang theo vết thương về nhà ăn bữa cơm Tất niên rồi quay trở lại Bắc Kinh luôn, biết nhóc cả lăm buồn nên mới mách nước cho anh: “Trương Trác thích mềm mỏng, cậu cứ bắm dính cậu ta nhiều nhiều vào.” Mấy ngày nay, cảm xúc của Trương Trác rất không tốt, cũng có liên quan đến anh; nhưng những suy nghĩ này của Trương Trác không phải mới có ngày một ngày hai. Nếu có thể, hẳn rất hi vọng có thể cởi sạch nhóc cả lăm rồi đóng gói gửi cho Trương Trác.

“Vết thương trên mặt cậu sao rồi?”

Đào Gia Vũ cầm trứng gà lặn mặt, nghe vậy bèn nhổ một ngụm nước bọt dính máu vào thùng rác, gượng cười nói: “Chẳng sao cả, lại đánh nhau với bọn ngu.”

Đỗ Trạch sững sốt: “Với lão Trương?”

“Không phải nó, là một đám côn đồ. Mẹ nó, chính là lũ bỏ đi, là cặn bã đáng bỏ vào thùng rác của xã hội.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Lén lút cầu cất giữ.

24. Chương 24: Không Còn Tư Cách Nữa

Người Trung Quốc đều có chung một suy nghĩ, đó là tới Tết âm lịch, ít được chuyện nào hay chuyện ấy. Đỗ Trạch nghĩ bình thường Đào Gia Vũ cười hì hì nhưng cũng không phải người thích đánh đấm, anh nói: “Giờ cậu đang ở nhà à? Tổ vác gương mặt sưng húp về nhà bị mẹ tổ mắng xối đầu luôn rồi.”

“Đáng đời! Giờ tớ đang ở nhà của tớ. Có việc rồi, cúp máy trước nha.”

Đỗ Trạch biết gia đình Đào Gia Vũ không yên ổn, nhưng việc riêng nhà người ta anh không thể nhiều chuyện được.

Đào Gia Vũ gọi điện cho Trương Trác, giờ phút chuyển giao này nhà nhà người người đều đang xem tiết mục đêm Giao thừa, lúc này chắc chắn Trương Trác đang ở cùng ba mẹ, điện thoại vừa thông y hỏi luôn: “Sao rồi? Trước khi về còn lên lớp dạy cho nhóc cả lăm một bài rồi hả? Cậu không trả lời tin nhắn của người ta, cậu ấy còn hỏi tôi về chuyện của cậu kia kìa.”

Giọng nói của Trương Trác rất bình thản. “Cậu lo cho tốt chuyện của mình đi.”

“Tôi chẳng có việc gì sất, có gì mà phải lo chứ. Đúng rồi, cậu cứ vậy mà tha cho lão Trương hả?” Đào Gia Vũ sờ gương mặt bầm xanh bầm tím, chợt một cái cũng đau méo cả miệng. “Vậy là tôi đây chịu đau vô ích rồi sao? Thằng khốn kia đúng là cái loại biết người biết mặt mà chẳng biết lòng, ai nghĩ tới chính là nó chứ.”

“Tôi muốn tiền, còn muốn để nó giải thích với tất cả mọi người. Bây giờ vợ nó cũng biết chuyện này rồi, bên phía Tống Hiểu Hiểu chắc là chịu không nổi đâu.” Giải quyết riêng không phải là nói chuyện tiền bạc sao, vậy thì cứ nói thôi. “Hôm nay Đỗ Trạch sao vậy?”

“Hô hô. Có giỏi thì tự mình hỏi cậu ấy đi. Lo lắng chứ gì? Tôi đoán cậu lại hung dữ với cậu ấy rồi.”

“Đâu có hung dữ với cậu ấy, mấy nay tôi có việc. Cậu theo dõi công ty bên kia nhiều chút đi. Bộ phận Đỗ Trạch làm việc có một người tên Từ Tịnh, cậu xem năng lực thế nào, nếu là đi cửa sau thì hạ cô ta xuống dưới tập luyện thêm. Công ty không làm việc thiện cứu tế.”

Đào Gia Vũ nghe rằng: “Từ Tịnh, ai vậy?” Lúc này y nghe được tiếng bước chân vọng từ cầu thang tới, ho khan hai tiếng, hạ giọng: “Cúp cúp.” Sau đó nuốt luôn quả trứng gà trên mặt bàn, kết quả khi nhìn về phía cầu thang thì nghẹn không thở được.

Đào Gia Vũ giơ tay chỉ vào Diệp Tuấn, tay kia vỗ ngực: “Quần áo, quần áo.” Đôi chân trần thon dài của Diệp Tuấn lộ ra ngoài, đây là lần đầu tiên y biết thì ra áo sơ mi của mình mặc trên cơ thể người khác lại có thể quyến rũ như vậy, a đêch, không đúng không đúng. Đào Gia Vũ dời ánh mắt khỏi cặp đùi của người kia, trong cổ họng toàn là mùi trứng gà.

“Bị bệnh mấy ngày rồi không thay quần áo, tôi thấy cái áo sơ mi này hơi cũ bị bỏ dưới giỏ đựng quần áo nên mới...” Tự tiện mặc quần áo của chủ nhà là không phải phép, Diệp Tuấn cũng đã đứng trong phòng tắm

suy nghĩ rất lâu. Đào Gia Vũ sẽ không thay quần áo cho anh, cho nên mấy nay bị bệnh nằm trên giường, quần áo đã bốc mùi lắm rồi. “Để tôi lên thay ra.” Nói xong định quay gót về phòng.

“Đổi cái gì mà đổi, anh không có quần áo nên lại mặc váy chứ gì.” Nói năng không suy nghĩ, nhưng Đào Gia Vũ không có ý khinh thường người ta, khó khăn lắm trứng gà mới trôi xuống nơi nó cần ở, y thở dài. “Có áo ngủ mới dày dặn đây, đi theo tôi.”

Đào Gia Vũ không dám nói mình là chính nhân quân tử, nhưng ngoại trừ lần say rượu bị cồn kích thích đó ra thì khả năng tự chủ của y luôn khá mạnh. Nhưng bây giờ mắt y cứ dán chặt vào đùi của người ta, y thấy rất khó hiểu, chẳng lẽ do đã từng ngủ với Diệp Tuân sao?

Tự dưng y thấy hơi buồn bực, nhìn dép dưới chân Diệp Tuân, dép trong nhà đều là màu xám, nhưng xỏ dưới chân Diệp Tuân lại khiến làn da càng trắng hơn, là kiểu trắng giống như lâu ngày không tiếp xúc với ánh mặt trời, lộ ra mắt cá chân gầy mảnh, nhìn lên trên một chút là bàn chân gầy gầy rất cân đối. Cuối cùng là người kia không biết để tay ở đâu cho hợp, Đào Gia Vũ dời mắt, tìm một bộ áo quần áo ngủ mới, quay qua nhìn thì thấy vỏ chăn trên giường đã bị đổi rồi.

Sức khỏe của Diệp Tuân vừa khá hơn, giọng nói nửa trống nửa mái khàn khàn. “Trên vỏ chăn có mùi, tôi tự ý thay cho cậu.”

“Không sao. Thay xong rồi thì đi ra đây thôi.”

Lúc đi ra, tóc Diệp Tuân đã dài tới mức buộc thành tóc đuôi ngựa, mấy sợi tóc ngắn tự do rơi xuống hai má. Đào Gia Vũ vuốt mặt định nói chuyện.

“Hôm đó, cảm ơn Đào thiếu.”

Đào Gia Vũ cười một tiếng, ngồi ngửa ra sofa nói: “Không phải cảm ơn, tôi còn cảm thấy đánh hơi nhẹ.”

Ngày đó ở bệnh viện truyền nước xong cũng không nghĩ tới việc sẽ mang Diệp Tuân đi cùng, không biết sao lúc truyền nước xong thì em trai của anh tới, mở miệng gọi anh trai, xoa hai bàn tay vào nhau nhìn y hết mấy đứa du côn, đôi mắt nhìn người ta như nhìn chăm chăm con mồi, rất ghê tởm.

“Anh à, thật may là anh ở đây. Em định mượn anh ít tiền.”

“Bao nhiêu?” Đào Gia Vũ chỉ đùa thôi, ai dè em trai Diệp Tuân mở miệng ra là năm mươi vạn.

“Sau này anh chính là anh rể của em, chúng ta là người một nhà rồi.”

Đào Gia Vũ cảm thấy cơn giận trong lòng không biết trút đi đâu, lập tức đẩy người kia ngã sấp mặt xuống đất, y đè Diệp Tường xuống đất đánh cho mặt mũi cậu ta đỏ bừng. “Mẹ nó, mày là cộng hành nào nhỉ, người một nhà với tao sao?”

Sau đó, Diệp Tuân ốm yếu đi từ trong bệnh viện ra, thấy bọn họ đánh nhau bèn chạy lại khuyên can. Rất nhiều người đứng xung quanh xem, Diệp Tuân quýnh hết cả lên, nhưng khi nhìn thấy Diệp Tường thì câu đầu tiên anh nói là: “Em bán nhà rồi, giờ chúng ta ở đâu đây?”

Có đôi lúc, áp lực mà sự chênh lệch về giàu nghèo mang tới là một trời một vực, ví dụ như Diệp Tường bỏ dậy tuy rằng hung dữ nhưng không dám đánh nhau nữa, cậu ta nói: “Đó là nhà của tôi, không phải của anh. Tôi muốn bán thế nào thì bán.”

Diệp Tuân tát cậu ta một cái, sau đó Diệp Tường cũng tát lại anh một cái, hơn nữa còn tát rất nặng.

Đào Gia Vũ giả vờ như vô tình nhìn mặt Diệp Tuân, vẫn còn dấu tay mờ mờ trên mặt. “Anh...”

“Đào thiếu, cậu có thể cho tôi ở nhờ vài ngày không?”

Đào Gia Vũ sững sốt: “Ờ?”

“Nó bán nhà rồi, cũng cầm hết tiền của tôi, tôi không còn liên quan gì tới nó nữa.” Sau đó Diệp Tuân muốn chứng tỏ bản thân ngay tức khắc. “Tôi ngủ sofa là được rồi, sẽ không đụng đến bất cứ thứ gì đâu. Chỉ cần... chỉ cần đợi tới Chủ nhật là được.”

Đào Gia Vũ cũng đã thăm dò sơ sơ tình hình hiện giờ của Diệp Tuân, nhưng y bỗng nghĩ tới một việc. “Tiền tôi đưa cho anh nó cũng cuồn luôn rồi sao?”

Diệp Tuân không đáp lại coi như ngầm thừa nhận. Đào Gia Vũ thăm chử thề một câu, cầm di động nhìn tư liệu mà mấy ngày trước quản lý của Dinh thự Hách gửi tới cho y. Diệp Tuân làm việc ở đó nhưng con người không tồi, ngoại trừ việc không đi khách thì thường xuyên vướng phải mấy vụ phiền phức nho nhỏ, từ đó tới giờ chưa từng gây sự hay cãi nhau với ai.

Đột nhiên bị người ta nhìn chăm chăm với ánh mắt “cậu là người tốt”, Đào Gia Vũ cảm thấy hơi mất tự nhiên. Y hỏi: “Anh có chỗ nào không khỏe không?”

Diệp Tuân không ngờ rằng y sẽ hỏi chuyện này, hai tay cọ nhẹ lên đầu gối, anh gật đầu rất khẽ khàng. “Không đau lắm, thuốc rất hiệu quả.”

Không khí trở nên vô cùng gượng gạo, Đào Gia Vũ che miệng nhìn về phía ngoài cửa sổ, vì sao lại hỏi cái này chứ, y là heo sao?

“Anh có biết nấu cơm không?”

“Biết. Tôi sẽ nấu ba bữa hân hoan cho cậu.”

Đào Gia Vũ cào tóc. “Anh cũng chú ý vệ sinh một chút, phòng khách chưa dọn, ngày mai kiên trì quét dọn vệ sinh, hai ngày này anh ngủ tạm ở sofa đi.”

“Cảm ơn.”

“Chủ nhật anh đi làm?” Đào Gia Vũ lại hỏi.

Diệp Tuân cười. “Có ký túc xá cho nhân viên, tôi còn kiêm thêm chức giáo viên dạy võ đạo.”

“Anh học võ đạo sao?” Đào Gia Vũ giật mình, sau đó hiểu ra khí chất khác thường trên người Diệp Tuân từ đầu mà có. Người học nhảy luôn luôn phải thẳng người, dáng dấp cơ thể cao thẳng, gương mặt, tinh thần hay khí chất đều theo đó mà tăng lên, ngay cả giờ tay nhắc chân cũng là thói quen hình thành theo năm tháng, tự nhiên và sinh động như nước chảy mây trôi, không thể nào so sánh cùng những người giả tạo. “Anh học trường nào?”

“Kinh Vũ(*).”

(*) Học viện múa Bắc Kinh

“...” Học ở một trường võ đạo bậc nhất, nhưng như thế này cũng sa sút quá rồi.

Có thể giá trị nhan sắc mới là chân lý, trước khi lên lầu, Đào Gia Vũ đề nghị: “Dạy thêm cho mấy đứa nhóc thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Tôi có một người bạn chuyên phụ trách mảng biên tập võ đạo rất nổi tiếng, nếu anh nhảy đẹp thì tới đó cho hắn xem thử coi sao.”

Cái gì mà rất nổi tiếng chứ, Đào Gia Vũ ngẫm lại, người ta là ông chủ nổi tiếng cơ mà, nói xong bèn cảm thấy bản thân đang xen vào việc của người khác, dù sao người này cũng làm ở Dinh thự Hách rồi...

Người ta học cái xấu rất dễ dàng, có biết bao người vì tiền tài mà chà đạp bản thân rơi xuống đáy vực? Tống Hiểu Hiểu không phải là một ví dụ sao, đi làm gái còn không phải vì tiền, chẳng lẽ vì thích?

“Tôi đã không thể đứng trên sân khấu nữa rồi.” Diệp Tuân cúi đầu, vài sợi tóc trên trán rủ xuống. “Đùi phải của tôi từng bị gãy, dạy mấy đứa nhóc còn được chứ nếu đứng trên sân khấu thì tôi đã mất tư cách rồi.”

Đào Gia Vũ nhíu mày. “Lại do Diệp Tường sao?”

Khóe miệng Diệp Tuân kéo nhẹ lên, nói như thở dài: “Thời gian qua đã lâu, tôi quên rồi.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Diệp Tuân chỉ là bị dồn nén đến suy sụp thôi. Tin tôi đi, luôn tuân thủ nguyên tắc ngọt ngào, anh ấy sẽ lại được tỏa sáng chói lóa thôi.

Không muốn ngược anh ấy nữa, cho dù là trai giả gái nhưng dù sao cũng là đàn ông, anh ấy cũng có sự kiêu ngạo của mình.

25. Chương 25: Cậu Là Đồ Lừa Đảo

Đào Gia Vũ xót tiền, hơn nữa còn cảm thấy Diệp Tuân rất vô dụng, nói thế nào cũng là kẻ làm anh, vậy mà lại bị đứa em trai bắt nạt, chẳng lẽ mặc vấy vào là yếu ớt như đàn bà vậy sao? Người lớn nói lý mà không nghe thì cứ dùng nắm đấm, đấm một phát không nghe thì đấm hai phát, đánh tới khi nó nghe lời thì thôi.

Tại sao cứ ông ọo như đàn bà con gái vậy chứ? Nhưng y không có tư cách soi mói sở thích của người khác, vả lại bản thân mình còn bị đôi mắt lừa gạt cơ mà. Trong nhà có thêm người nhưng không cảm giác rõ ràng cho lắm, hôm sau Đào Gia Vũ vẫn theo kế hoạch cùng bạn bè đi tới quán bar nổi tiếng chơi bời, không hề nghĩ tới người trong nhà không chỉ có một mình y, cho dù là Tết âm lịch nhưng cũng có một vài nơi không nghỉ lễ.

“Sao vậy? Mặt mũi cậu bị thương không phải là bị người nhà đánh đây chứ?” Bên cạnh có một người nói.

Đào Gia Vũ quay lại liếc một cái, người này có gặp vài lần rồi nhưng không quen, chắc là vừa mới gia nhập nhóm bọn họ.

Người cùng đẳng cấp ở cạnh nhau mới vui vẻ, người trong nhóm hầu hết là bạn bè chơi với nhau từ lâu, tình cảm không thể mang ra cân đo đong đếm, nhưng nếu có ai xảy ra chuyện gì thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, bọn họ sẽ không từ chối. Cái gọi là vật hợp theo loài chính là lý lẽ này. Y thấy Diệp Tường chương mắt là vì cậu ta còn chưa đủ tư cách xách giày cho y, trước bị nói năng không suy nghĩ, sau cũng đánh trả một trận, xem ra thì không thiệt thòi thời giờ.

“Không, tôi cùng người khác giỡn chơi thôi.” Đào Gia Vũ cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó lại bị mọi người hỏi thăm chuyện của Trương Trắc. Những người đang có mặt tại đây đều biết ít nhiều chuyện xảy ra gần đây, y cũng không giấu giếm gì nữa. “Không phải chỉ là chuyện không hay ho kia thôi sao? Giải quyết xong rồi.”

“Nghe nói trong nhà tên họ Trương kia nháo nhào đòi ly hôn, người phụ nữ kia tìm tới tận cửa ý kiến ý cò nói cho ra lẽ, đúng là không biết xấu hổ.”

“Tết năm nay chắc không yên rồi, sợ là đủ cho nó chết ngập trong nước miếng.”

“Nhưng việc này cuối cùng cũng giải quyết xong rồi. Tôi lo lắng bao nhiêu năm nay, muốn giải oan cho Trương Trắc một lần, không ngờ lại bị người khác giành mất.” Nhớ tới gương mặt thờ ơ phờ phạc rồi đáng vẻ đau lòng đến rơi nước mắt của Đỗ Trạch, Đào Gia Vũ cười ra tiếng. “Thời điểm năm cũ qua năm mới đã xảy ra không ít chuyện thú vị.”

Có hơn có kém, Đào Gia Vũ tự dưng cũng nghĩ tới chuyện của Diệp Tuân, nghĩ kỹ thì y cũng thật rộng lượng, Diệp Tuân và y quen biết không được mấy ngày mà đã yên tâm để anh ở trong nhà mình. Đào Gia Vũ nhướng mày, ngồi ở một góc sáng sửa mở di động ra, trong nhà có lắp camera, thật ra lúc ấy nuôi thú cưng nên muốn khi đi làm sẽ có thể biết được nó đang làm gì, nhưng trong lúc y đi làm, vật nhỏ ấy đã ngã từ trên ban công xuống, chết lâu rồi.

Di động kết nối với thiết bị trong nhà, chất lượng hình ảnh rất rõ nét. Diệp Tuân ngồi bó gối trên sofa, không mở TV, chỉ ngồi như vậy thôi. Nếu như không thấy màn hình di động lóe sáng trên bàn, Đào Gia Vũ còn tưởng đoạn video bị đứng hình.

Từ một góc khác, y thấy cơm nước trên bàn ăn, nhìn có vẻ ngon. Diệp Tuân ngồi tầm hai mươi phút rồi mới rời sofa đi về phía bàn ăn, sau đó ăn nhanh mấy miếng rồi trở lại trên sofa, lúc này đổi thành nằm. Phạm vi

hoạt động chỉ có mấy mét vuông như vậy, ngày mừng một anh không xem TV cũng không lên Weibo xem mấy tiết mục giải trí, cứ ngồi thu lu trên sofa như vậy.

Thỉnh thoảng Diệp Tuân sẽ xoa bóp đùi phải, Đào Gia Vũ quay lại gọi một người bạn, tên Nhậm Viễn, là một người đàn ông rất thẳng thắn: “Không phải cậu có người quen đang giảng dạy ở Kinh vũ sao?”

“Đúng rồi, sao vậy?”

Đào Gia Vũ tính tuổi tác của Diệp Tuân, chắc chắn chuyện chân cẳng xảy ra trong hai năm đổ lại đây thôi; hơn nữa nghe cách nói chuyện và biểu cảm của Diệp Tuân, chuyện đó chắc chắn rất lớn. “Muốn nghe ngóng về một người, nhiều chuyện chút thôi.”

“Ồi, hiếm thấy nha. Cậu nói đi, tôi chắc chắn sẽ giúp.”

“Tôi có một người bạn của một người bạn không học hành tới nơi tới chốn, hình như là có nỗi khổ riêng. Tôi chỉ muốn xem xem có thể điều tra rõ ràng, thu được chứng cứ hay không thôi. Người đó tên Diệp Tuân.”

Nhậm Viễn nghe thành Diệp Tầm(*), nghĩ rằng tên cô gái này thật cá tính, thuận miệng nói: “Vài ngày nữa sẽ cho cậu biết.” Đồng thời bắn cho y một ánh mắt rất sâu xa, gì mà bạn của bạn chứ, cứ nói thẳng cho rồi.

(*) /yèxún/: Diệp Tuân – /yèxín/ hoặc /yèxún/: Diệp Tầm

Đào Gia Vũ nói cảm ơn rồi quay trở lại tiệc tùng, buổi tối say khướt trở về thấy một bàn đồ ăn nóng hổi, y dựa vào bàn ăn vài miếng: “Ừm, ăn ngon lắm!”

“Cảm ơn!” Diệp Tuân vén tóc ra sau, gương mặt đỏ ửng vì được người khác khen. “Đầu năm siêu thị chưa mở cửa, tôi dùng đồ ăn trong tủ lạnh để nấu.”

“Không sao. Cứ dùng đi, dùng đi, không quan trọng.” Đào Gia Vũ say rượu nên bắt đầu nói năng lung tung nhưng trí óc vẫn còn, cảm giác ăn nhờ ở đậu rất khó chịu, dù nói thế nào thì hôm nay Diệp Tuân cũng đã nấu nướng, không ăn vài miếng chẳng khác nào không chừa mặt mũi cho người ta, tuy rằng thứ gọi là mặt mũi này là do người khác cho. Nhưng Đào Gia Vũ tự nhận là người đào hoa, bốn chữ lạnh lùng vô tình không liên quan gì đến y.

Cơ mà mấy món kia rất hợp với cái dạ dày rộng tuếch sau khi uống rượu của y, nói chung là do trước khi uống đã không ăn nhiều lắm.

Mơ màng được người ta nâng lên giường, mơ màng bị người ta cởi quần áo, Đào Gia Vũ cảm thấy bản thân lơ mơ được một bàn tay đặt lên trán, y sờ lên, phát hiện cảm xúc thật tốt, không thấy ghét.

Đào Gia Vũ hé mắt muốn nhìn xem đây là ai thì lại bị một mái tóc dài quét qua nửa mặt, có một mùi hương rất thân quen. “Ai vậy?”

Nhưng mí mắt cứ như bị dính keo không sao mở lên được, người toàn mùi rượu và trong bầu không khí đột nhiên xuất hiện một thứ mùi thanh khiết, y nghiêng mặt ngủ say như chết.

Nhưng trước khi ngủ đã có một ý nghĩ mơ hồ cho nên sự tò mò ấy cứ thế theo y lên vào giấc mơ.

Hôm sau, Đào Gia Vũ sờ quần, mặt thối tới mức có thể hun chết người khác, y đã mộng tỉnh. Vào toilet soi gương cả buổi, mặt Đào Gia Vũ đen như đất nồi, tiểu thái tử(*) cũng đỏ hết cả lên.

(*) chỗ này ám chỉ cái JJ của mấy anh.

Trương Trác hỏi chuyện Đào Gia Vũ, nào hay y đang trong toilet tự cấp tự túc, cảm thấy cạn lời với y. “Cậu gớm vừa vừa thôi.”

“Tối hôm qua tôi mơ một giấc mơ ngoài ý muốn, còn không phải do bắn không hết sao? Hồi hộp chết đi được. Ai muốn cậu gọi video call cho tôi chứ.” Nói xong rửa tay đi ra ngoài, Đào Gia Vũ hỏi. “Có chuyện gì?”

“Cậu hỏi Đỗ Trạch xem mừng mấy trở lại. Tôi không gọi cho cậu ấy được.”

Đào Gia Vũ huyết sáo: “Nhóc cà lăm kiêu ngạo ghê, vậy mà không nhận điện thoại cơ đấy.” Y cầm di động hươ hươ trước mặt Trương Trác rồi gọi cho Đỗ Trạch. “Tu tu” chuông vang thật lâu mới có người bắt máy, Đào Gia Vũ thừa dịp nường mầy khoe mẽ, cao giọng nói: “Anh đây nhớ cậu rồi, lúc nào cậu quay lại vậy?”

“Tớ, tớ chắc là mừng năm sẽ trở lại.” Giọng Đỗ Trạch rất nhỏ, Đào Gia Vũ mở loa ngoài rồi bấm tăng âm lượng lên. “Sớm thế!”

“Ừm...” Đỗ Trạch day mũi, việc đầu tiên mẹ Đỗ làm khi nghỉ lễ là gặp anh nói chuyện, nói tận hai tiếng liền, mà trong suốt hai tiếng này anh rất không vui vẻ gì. “Chỉ là muốn trở lại thôi, dù sao thì mừng bốn cũng không ai tới nhà tớ chúc Tết cả.”

Đào Gia Vũ nhìn Trương Trác trong khung video call, “ờ” nói: “Cũng đúng, gia thế nhà cậu như vậy, người tới chúc Tết chắc là nhiều lắm.”

“Dù sao thì nhiều... nhiều tôi cũng không đi ra ngoài.” Bộ dạng bây giờ của anh cũng không thể ra khỏi cửa. Ngoại trừ họ hàng thân thích ra, còn có bạn làm ăn của ba Đỗ, rồi các họa sỹ và các nhà thư pháp quen biết ông nội, bận rộn rất lâu. Khi mọi người tụ họp khó tránh khỏi sẽ nói tới con cháu, anh mà mang gương mặt xanh tím này ra ngoài không biết sẽ bị người ta đánh giá ra sao nữa.

“Đúng rồi, Trương Trác vừa nói nhà cậu ta có việc, mà tớ đang ở ngoài, cũng không tiện lắm. Nếu cậu trở lại thì hỏi xem cậu ta xảy ra chuyện gì nha.”

Đỗ Trạch đang lo Trương Trác không thèm để ý tới mình, giờ có cơ hội bèn vội vàng chấp nhận. Nhưng khi cúp máy lại thấy hai cuộc gọi nhớ đều là Trương Trác, anh nhanh chóng bấm gọi lại, dùng giọng nói hết sức vui vẻ nói: “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!” Trương Trác không muốn rề rà tại cái chủ đề này chút nào, dù sao bây giờ cũng không phải lúc để buồn chuyện này. “Mấy chậu hoa ngoài ban công chưa mang vào nhà, nếu cậu về sớm thì mang bọn nó vào đi, mới trồng không được bao lâu, để chết cồng thì tiếc lắm.”

“Được. Mừng bốn tớ về.”

Vì việc này mà Đỗ Trạch đã ghi chú lại, anh có một cuốn sổ tay nhỏ khổ giấy A6 chuyên ghi chép mấy ý tưởng bất chợt lóe lên trong đầu, sổ nhỏ nên rất tiện mang theo. Anh cẩn thận làm một phiếu đánh dấu vào ngày mừng bốn, lật đến tờ cuối cùng nhìn tấm ảnh lưu niệm(*) chụp chung của hai người. Năm đó chụp hình lưu niệm đã không còn phổ biến nữa, khi bọn họ đi ngang qua một cửa tiệm, Trương Trác kéo anh vào nói chụp làm kỷ niệm.

(*) : ở Hongkong và Macao gọi là hình dán, là một hình thức chụp hình rất phổ biến ở Trung Quốc và Nhật Bản, đa số là tự chụp (theo Baidu). Ở Việt Nam chắc là kiểu chụp hình lấy liền, bé bé có thêm mấy cái icon để bỏ vô bóp, vài năm trước còn chứ giờ chắc hết rồi.

Đỗ Trạch mang lòng tham nhỏ nhỏ chọn tấm hình chụp đẹp nhất, giờ nhìn lại thấy cũng không phải là ý tồi.

Ba Đỗ tiễn con trai tới sân bay, con cái lớn rồi nên không giữ nữa, ở trong nhà cũng không vui, chỉ bằng để nó đi cho rồi. Ông ôm vai Đỗ Trạch. “Mấy hôm nữa mẹ con sẽ ổn thôi, không sao đâu.”

“Ba yên tâm, con sẽ không giận đâu.” Mâu thuẫn năm nay của anh và mẹ Đỗ là về việc kết bạn. Mẹ Đỗ cảm thấy nên kết bạn với những người có ích lợi, Đỗ Trạch lại muốn những người bạn có thể tâm sự được, có thể nghe anh nói chuyện chầm chậm, hơn nữa còn không chê những người bạn khác của anh.

Mẹ Đỗ đưa ra ví dụ: “Kết bạn chú ý một chút, đừng giống như trước đây, chơi với một nghi phạm cường hiếp.”

“Trương Trác không phải nghi phạm cường hiếp!” Anh mở di động đưa cho mẹ Đỗ xem bản sao cuộc nói chuyện kia, nhưng ánh mắt mẹ Đỗ nhìn anh rất lạnh. “Không có lửa sao có khói? Đừng ở cạnh người như vậy, tuổi trẻ không lo dốc sức vì tương lai mà đi trêu ghẹo con gái, nếu nó không làm thì sao có lời đồn được. Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

Đỗ Trạch luống cuống đỏ cả mặt. “Không đúng. Không đúng!” Vì nóng nảy cho nên nói hết mấy lời từ tận đáy lòng ra. “Con lớn vậy rồi mà mẹ còn quản con. Trước đây, có bạn nữ tặng con một cuốn vở rất đẹp,

ngày hôm sau mẹ đã nói với giáo viên đổi chỗ ngồi cho con. Mẹ luôn bó buộc phạm vi kết bạn của con, lúc học đại học con không có bạn, không có người bạn nào hết! Giờ con đã đi làm rồi, vì sao còn muốn quy định ra phạm vi và giới hạn nữa ă? Trương Trác không hề dạy dư con, cũng không nói khó nghe như mẹ, người khác đều chế nhạo con nói lắp, nhưng con nhớ rõ cậu ấy không như vậy.”

“Con cũng không thích phụ nữ giỏi giang, không thích làm bạn bè với họ. Con chỉ là một người bình thường muốn làm công việc thiết kế thôi, mẹ đừng có cảm thấy người khác không xứng với con nữa, thường thì lần nào cũng là con trèo cao đó.”

“Loạn rồi loạn rồi. Mẹ là mẹ con, con là con trai mẹ, mẹ sẽ quản con tới lúc chết, có phải bây giờ thấy mẹ nhiều chuyện phải không?”

Đỗ Trạch không ngờ rằng Xuân đến Tết về lại bức bối khó chịu như vậy, ông nội khuyên can rất có tác dụng nhưng hai mẹ con lập tức chiến tranh lạnh với nhau.

Ba Đỗ khuyên cả hai người, bây giờ tiền con trai tới đây, rút một tấm thẻ đưa cho nó. “Cầm lấy, ba cho riêng con đó.”

“Không cần, lương của con đủ tiêu đủ xài mà.” Đỗ Trạch không muốn cầm tiền của người nhà.

“Tiền ba cho giống tiền lương hả?” Lần này ba Đỗ nhét thẳng vào bóp tiền của con trai. “Cho con để mua đồ ăn ngon. Ba biết ông nội lì xì lại cho con một bao đồ chơi, tại sao nhận của ông mà không nhận của ba hả?”

“Ba, có phải con vô dụng lắm không, không thể trở thành người mà mẹ mong muốn.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, con trai của ba rất tài giỏi, mới vừa tốt nghiệp đã được bao nhiêu công ty lớn tranh nhau. Về tới nhà thì gọi điện cho ba, mẹ con cũng nhớ con lắm đó.”

Sau khi về nhà, việc đầu tiên là báo bình an, sau đó Đỗ Trạch quét dọn nhà cửa, mang quần áo ra ngoài phơi nắng, nhưng lại cảm thấy trong lòng thiếu thiếu cái gì đó.

Đêm nằm trên giường chợt tỉnh giấc, anh vừa lạnh vừa sợ tối, quyết định ngày mai lại đi xem hoa của Trương Trác ra sao rồi.

Hoa cỏ trên ban công đều bị mùa Đông của Bắc Kinh đông chết.

Đỗ Trạch mặc đồ ngủ ngồi xổm dưới đất nhìn cả nửa buổi, giữa đường còn hắt xì. Chết hết rồi, chết kiểu này oan ức vô cùng, anh không biết nên giải thích việc này với Trương Trác như thế nào, một chậu cũng chẳng còn, đều chết hết cả.

Đào Gia Vũ sau khi biết chuyện đã rất buồn rầu thông báo với anh: “Không sao đâu, giải thích là được.”

Nhưng rốt cuộc, khi Trương Trác trở về biết chuyện, quay người lại nhìn anh: “Cậu phải đền.”

Đỗ Trạch nhìn chậu hoa rườm rà tỉ mỉ, hai tay đút túi quần, ấp úng: “Cậu mua ở đâu, tớ đi mua cho cậu.”

“Quà bạn tôi tặng, khắp thế gian chỉ có một chậu.”

Lòng Đỗ Trạch xót xa, cãi cùn. “Hình như lúc tớ về nó đã chết rồi, không trách tớ được.”

“Cậu đền.”

“Vậy cậu muốn đền thế nào?”

“Bưng chậu sen đá của cậu lên đền cho tôi.”

Đỗ Trạch nghe xong bèn lùi mạnh về sau hai bước: “Cậu... Cậu ngang ngược không nói lý lẽ, không được không được, đó là con trai tớ.”

Trương Trác chỉ vào ban công: “Chỗ kia có con trai và con gái tôi, đều chết rồi.”

“Không được, không được!”

Trương Trác giả vờ đau khổ, than thở nói: “Thôi bỏ đi, cậu đi đi.” Sau đó ngồi xổm xuống ban công nhìn đám thi thể.

Đỗ Trạch xoắn xuýt, một mặt tiếc nuối mấy đứa con, một mặt áy náy với Trương Trác. Trải qua đấu tranh tâm lý, rốt cuộc hạ quyết tâm, anh lại lùi về sau: “Cậu đừng buồn mà, nếu cậu thích, tớ đưa cho cậu là được chứ gì.”

“Cậu rất thích bọn nó?”

“Nuôi lâu rồi...”

Trương Trác bình tĩnh đứng dậy. “Vây thỉnh thoảng cậu có thể đến thăm bọn nó, ví dụ như bảo dưỡng định kỳ hay gì gì đó, tiện thể dạy tôi luôn.”

Cái này có gì mà phải dạy chứ? Nhưng Đỗ Trạch vẫn nhận lời: “Cậu nói lời phải giữ lời.”

Trương Trác cười rất chân thành. “Không thành vấn đề.”

Đỗ Trạch nhìn thấy hần cười, lòng càng tiếc nuối. Có phải Trương Trác đã nhòm ngó con của anh từ lâu rồi không? Nhất định là như vậy, xấu xa thành tính luôn rồi.

Sau đó, Trương Trác nghe nói Đỗ Trạch khóc tang mấy ngày trong group bạn bè, tất nhiên là nghe Đào Gia Vũ nói rồi.

“Từ lúc nào mà cậu có bạn bè là chuyên gia về hoa cỏ vậy, sao tôi không biết nhỉ?” Cuộc họp chấm dứt, Đào Gia Vũ không thể nén nổi tò mò nữa. “Cũng không phải do nhóc cà lăm giết bọn nó, cậu thật quá đáng!”

Trương Trác bị y cố ý nhái giọng của Đỗ Trạch làm cho buồn nôn. “Cậu biết tôi không có là được rồi.”

“Ý cậu là?” Đào Gia Vũ vỗ đùi. “Ác thật!”

Trương Trác tự rót trà cho mình. “Hiểu mà không nói là hiểu.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Tội lỗi quá! Hôm qua có việc riêng nên không thể đăng chương mới. Tôi gặp một người đã hung hăng còn không chịu nghe giải thích, suýt nữa bị đánh, ồn ào rất lâu. Buổi tối không tiện dùng máy tính gõ chữ nên dùng di động, hôm nay muốn cho bản thân nghỉ xả hơi một hôm, mai sẽ có chương mới ORZ

Tôi xem phần bình luận trước, có một thiên thần nhỏ nói rằng đất diễn của cp phụ hơi nhiều, bởi vì tôi cực cực thích đôi này cho nên lúc viết không chú ý lắm. Khi vào nội dung chính của truyện, tôi sẽ chú ý nhiều hơn, thật đó.

26. Chương 26: Muốn Em Đền

Đỗ Trạch nhìn ban công trống hươ trống hoác, trong lòng quay cuồng tiếc nuối không dứt. Sen đá anh ngắm mỗi ngày đều đưa đi hết rồi, mà Trương Trác mang tất cả đi thật, ngay cả ánh mắt khách sáo cũng không có.

Trời lạnh căm căm, anh cảm thấy không nhìn thấy mấy đứa con thì tâm trạng của mình xấu hẳn đi, dù sao anh cũng đã chăm sóc rất lâu rồi.

Anh thay quần áo, cảm thấy rất chán nản, lấy quà lúc trước ba tặng cho mình ra, đây là một bộ ghép hình hai vạn miếng, khi Đỗ Trạch nhận được bèn cảm ơn ba sau đó nhét luôn xuống gầm giường.

Ba Đỗ thật có khiếu hài hước, hai vạn miếng, Đỗ Trạch nghĩ thôi cũng thấy đau đầu rồi.

Nhưng hiện giờ nhìn xuống rồi lấy ra ghép. Nhìn bốn góc xếp hình to đùng, anh hí hục xếp hai tiếng liền mới được một khoảng bằng lòng bàn tay, cuối cùng tức giận đỏ cả mắt, Đỗ Trạch gom hết lại đi lên lầu gõ cửa nhà Trương Trác.

Trương Trác đeo mắt kính mở cửa, nghĩ rằng Đỗ Trạch đến đưa canh dinh dưỡng cho mình, ai ngờ trong lòng ôm bốn gói to.

“Tớ ở nhà không có gì làm, qua nhà cậu chơi ghép hình.” Đỗ Trạch nói xong, tự đi tới chỗ mấy cái cây trong phòng khách, những chậu sen đá đều được dọn tới đây rồi, có thể thấy Trương Trác vừa phun nước xong, trên mỗi lá cây đều lấp lánh ánh nước.

“Sao cậu phải tự ngược vậy?” Trương Trác đóng cửa hỏi.

Đỗ Trạch ngồi xổm dưới đất không quay đầu lại. “Ba tớ tặng, có thể chơi cho bớt buồn.”

“Tôi thấy cậu hình như buồn lắm rồi đó.”

Đỗ Trạch giả vờ như không nghe thấy, ngồi xổm dưới đất buồn chán gảy lá cây. Trương Trác đã quen với việc trong nhà có thêm một người, bình thường Đỗ Trạch nếu không ồn ào thì cũng là làm việc riêng của mình, nên hắn đi tới thư phòng. “Ngày mai phải đi làm rồi, sao không hưởng thụ một ngày cuối cùng?” Nhưng mà đi ngang qua Đỗ Trạch, ông quần đột nhiên bị kéo lại.

Đỗ Trạch cúi đầu, rồi bỗng giơ tay túm lấy ống quần của người đàn ông ấy, sau đó ngẩng đầu lên gọi một tiếng: “Trương Trác.”

Giọng nói ẩn chứa sự mềm mại, Trương Trác thoát nhú mày, sau đó cau có ngồi xổm xuống cùng Đỗ Trạch, trong lòng nghĩ đã lớn tổng ngồng rồi mà còn cún con thế này. “Cậu muốn làm gì?”

Đỗ Trạch nghe giọng Trương Trác, ngỡ rằng tâm trạng của hắn không được tốt. “Trương Trác...”

Thời đại học, việc mà Trương Trác không thể chịu nổi nhất là Đỗ Trạch ở cạnh gọi to tên mình, giống như có một cộng lông đang gãi trong lòng, lực nhẹ nhưng rất ngứa, cả người nổi hết da gà da vịt lên, nhưng không phải ghét bỏ mà là thoải mái.

“Nói mau.”

Đỗ Trạch quay đầu: “Cậu giận rồi, tớ không muốn nói nữa.”

“Hừm?” Trương Trác dùng mũi hừ một cái, giơ tay nhéo má phải của Đỗ Trạch. “Cho cậu nói mà cậu còn không chịu nói.”

Động tác của hắn xảy ra đột ngột, Đỗ Trạch không chịu được bèn ngã ngồi xuống đất, cũng may quanh bàn trà có thảm lông nên không bị lạnh mông, anh lập tức nhéo lại Trương Trác: “Cậu quá đáng, quá đáng!”

“Cậu còn chưa thấy lúc tôi quá đáng đâu!” Ngày nào Đỗ Trạch cũng uống sữa, ăn trứng gà, thời gian ngủ nghỉ còn được lên lịch, da sờ trơn láng. Tay Trương Trác càng nhéo càng mạnh, nhìn thấy Đỗ Trạch bị hắn nhéo chảy nước mắt, chớp mũi cũng đỏ ửng lên, hắn mới giơ tay vỗ đùi Đỗ Trạch. “Nói mau.”

Đỗ Trạch bị ép trên thảm lông sờ mặt, xấu hổ hơn nữa là bị Trương Trác cúi xuống nhìn. Anh bị dè không nhúc nhích được, gạt tay Trương Trác ra, cuống tới mức không nói thành lời, cuối cùng giọng nói nghẹn ngào nên cũng quên cả giấy ra, hai mắt cứ thế trề lên nhìn chằm chằm Trương Trác.

Dường như Trương Trác nhớ tới việc Đỗ Trạch nói lắp, nhìn hai má anh đều đỏ ửng, hắn cúi người giơ một tay kéo tai Đỗ Trạch suy xét, mắt kiên nhẫn nói: “Da ngứa hả?”

“Tớ chỉ không thích đáng về tức giận của cậu thôi! Có thể đừng tức giận không?” Đỗ Trạch hét lớn. “Nói xong rồi!” Cuối cùng còn ép ra một giọt nước mắt, hoàn toàn là do cảm xúc rất kích động gây ra.

Trương Trác do dự vài giây: “Tôi tức giận lúc nào?”

“Có lúc nào mà cậu không tức giận?” Đỗ Trạch đẩy đẩy ‘ngọn núi lớn’ trên người mình, cuối cùng nản lòng nói: “Có thể yên ổn ở cạnh nhau không? Nếu cậu tức giận cảm thấy tớ có lỗi thì cậu phải nói ra.”

“Nếu là chuyện năm xưa, là lỗi của tớ, nếu cậu ghét tớ thì sau này tớ không tới nữa là được.”

Trương Trác trở mình nằm dưới sàn, vừa nghe thấy giọng Đỗ Trạch đã lại muốn nhéo anh nữa rồi: “Tính tôi sẵn vậy rồi.”

“A!” Đỗ Trạch a một tiếng rất to, xoay người thăm sờ mặt, nghĩ rằng sau này lại tới để ăn đòn rồi. Nhưng khi anh bị Trương Trác ôm, phản ứng đầu tiên là dịch sát vào lòng hắn, đợi tới khi dịch xong mới nhớ ra đây là thói quen, tựa như vô số buổi tối lạnh căm căm năm đó nằm không có thảm điện, Trương Trác cũng ôm anh ủ ấm như vậy.

“Cậu làm gì vậy?” Thật ra hai tên đàn ông ôm nhau không hay cho lắm.

Trương Trác từ đằng sau buông lỏng eo Đỗ Trạch ra, vẫn duy trì một khoảng cách thân mật mà không quá trốn. Hơi thở của hắn phả lên phần cổ lộ ra bên ngoài của người kia, sau đó nhìn thấy những sợi lông tơ mỏng nhỏ màu trắng. “Đừng nhắc tới chuyện kia.”

“Cậu luôn hung dữ...” Đỗ Trạch còn chưa nói hết câu, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng rút khăn giấy; Trương Trác nhòm người dậy, ấy thế mà có một chuyện lạ xảy ra – lau ‘nước mắt’ giúp anh. “Tôi luôn hung dữ với cậu như vậy, mà cậu còn tới?”

“Bởi vì tớ còn nhớ những điểm tốt của cậu.” Đỗ Trạch nghĩ ngợi. “Nhưng bắt đầu từ ngày mai tớ sẽ không tới đây nữa.”

Đuôi lông mày của Trương Trác khẽ nhếch lên, tay phải chống đầu, tay trái vươn qua nhéo gò má ửng đỏ của Đỗ Trạch: “Ăn cơm trưa chưa?”

“... Ăn rồi.” Chuyển đề tài quá nhanh, Đỗ Trạch hé miệng không biết Trương Trác sẽ giở trò gì.

“Vào phòng ngủ trưa thôi.”

“Không muốn. Trên giường của cậu không có thảm điện, ở Bắc Kinh vậy mà cậu không dùng thảm điện.” Đỗ Trạch không thể tưởng tượng nổi, mỗi tối hạnh phúc rúc vào chăn, nhưng đợi mình chỉ có tấm chăn trên cái giường lạnh như băng, cảm giác này giống như là đưa giường nhưng không đưa chăn, rất đầy dọa con người ta đó.

“Cậu tưởng rằng ai cũng giống cậu, không có thảm điện là không sống nổi sao?”

Đỗ Trạch quay đầu đi. “Tớ không có thảm điện sẽ không sống nổi đó, cậu làm gì được tớ?”

Đương nhiên Trương Trác chẳng làm gì rồi, hiếm khi thấy Đỗ Trạch oán trách hắn, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị, vì thế hắn gầy vành tai Đỗ Trạch. “Chẳng sao hết, tôi sẽ ủ chăn cho cậu.”

Đỗ Trạch kinh ngạc quay đầu lại, Trương Trác thuận thế kéo anh đứng lên, dùng giọng điệu như đồ trẻ con nói: “Ăn trưa xong phải đi ngủ, đây không phải là thói quen của cậu sao?”

Đỗ Trạch không đến nỗi không biết xấu hổ mà nói mình rất thích cảm giác được người khác ôm ngủ. Bởi vì đường đường là một tên đàn ông hơn hai mươi tuổi mà còn sợ lạnh, việc này hình như hơi đáng sợ; sau này lỡ có người yêu thì phải làm sao đây, chẳng lẽ để bạn gái ôm anh sao?

Không không không, hình ảnh quá đẹp thật sự không hợp tí nào.

“Cậu có theo quy tắc đâu.”

Trương Trác duỗi eo: “Cậu chắc chắn không ngủ hả? Tôi còn định mở hệ thống sưởi ấm cho cậu đó, giờ nghĩ lại thôi khỏi đi, ra ngoài nhớ đóng cửa đấy.”

Đỗ Trạch đấu tranh nội tâm tận một phút, đứng lên đuổi theo Trương Trác, cẩn thận hỏi: “Không giận hả?”

“Hừm?”

Đỗ Trạch ngăn người. “Đều lớn thế này rồi mà.” Có lẽ là bị cái eo của Trương Trác lây nhiễm, anh ngáp một cái rõ to, ngáp xong còn chảy cả nước mắt, giờ nhìn thấy giường càng cảm thấy thân thương biết bao.

Trước đây, hai người rất thân thiết, cho nên Đỗ Trạch leo lên giường Trương Trác cũng không cảm thấy gì, thậm chí còn theo thói quen hình thành từ lâu mà nhường vị trí bên trái cho hắn, không lâu sau, bên trái lún xuống một vùng lớn, giường mềm mại lắm, còn mềm hơn cả bông. Đỗ Trạch cảm thấy cơ thể mình trượt ra sau rồi dấn sát vào người Trương Trác, anh rụt người vào trong chăn. “Nửa tiếng thôi đó, tớ không mang đi động theo.”

Trương Trác vỗ vai anh. “Ngủ đi.”

Đỗ Trạch ồ một tiếng, vừa nhìn đã biết ngủ không đủ giấc, hơn nữa hôm đó Đào Gia Vũ gọi điện, hẳn nghe được giọng Đỗ Trạch liền nhận ra gần đây chất lượng giấc ngủ của Đỗ Trạch rất kém. Trương Trác không buồn ngủ, nhắm mắt nghỉ ngơi hai mươi phút. Lúc này Đỗ Trạch xoay lại kề sát hẳn, một hơi khí nóng thoát ra khỏi kẽ hở, chỉ thấy người đang ngủ say bĩu môi, gian nan giơ tay che lại kẽ hở, miệng còn lẩm bẩm hai tiếng, nghe có vẻ hài lòng.

Trương Trác há miệng không phát ra tiếng, nói Đỗ Trạch ngủ y như heo cũng không hề là nói quá, kiên trì ngủ say, đánh mất luôn đồng hồ sinh học.

Trương Trác chậm chậm kéo chăn xuống, lộ ra gương mặt đỏ lên do nóng, không thể biết được là do hẳn nhéo đỏ hay đỏ do hơi ấm. Môi Đỗ Trạch khê nhếch giống như chu miệng lên, gương mặt toát ra sự sạch sẽ và lạnh lợi y như một sinh viên ngoan. Hắn nhìn Đỗ Trạch vài lần, một bàn tay luồn qua cổ người ta. “Đỗ Trạch?”

Không đáp lại.

“Đỗ Trạch, dậy thôi.”

Đỗ Trạch không nhúc nhích, hơi thở vừa dài vừa khỏe, ngủ thật sâu.

Trước kia, Trương Trác chưa từng làm việc này, nhưng hiện giờ không nhịn được, hẳn lại không nghĩ đến việc gọi rống lên dọa Đỗ Trạch, nên chỉ có thể dùng mảnh khóe khác thường thế này.

Đào Gia Vũ hỏi hẳn: “Cậu thật kiên nhẫn, tôi gấp gấp đến đỡ mồ hôi thay cậu rồi đó.”

“Sợ gì chứ, một đời rất dài, nắm trong tay nhanh quá sẽ không vui.”

“Nhóc cả lăm thẳng đuột một cây, cậu không nói thì sao cậu ấy hiểu được.”

Đúng vậy, thỉnh thoảng Đỗ Trạch nghĩ tới chuyện bạn gái, bạn gái cũng chỉ tồn tại trong những lúc thỉnh thoảng suy nghĩ ấy mà thôi. Trong lĩnh vực tình cảm, anh không để ý và cũng không hiểu, điểm số về phương diện này là một con số âm, TRƯỢT.

Chân của Trương từ từ chen vào giữa hai chân Đỗ Trạch, vuốt mặt anh rồi thở dài một tiếng, cảm thấy trong lòng có nơi nào đó nóng bừng bừng. Anh vuốt ve môi Đỗ Trạch, đầu tiên là chạm vài cái rồi sau đó mới dần dần hôn mút vào, lúc chạm vào đầu lưỡi làm dấy lên một luồng lửa lớn, Trương Trác suýt chút nữa không kiềm chế được.

“Có phải rất áy náy không?”

“Không sao, muốn em đền cho tôi.”

Cùng lúc, hôn càng sâu hơn, tay Trương Trác xoa vài vòng trên mông Đỗ Trạch, Đỗ Trạch nức nở một tiếng nhưng không mở mắt ra. Trương Trác không sợ chút nào, từ từ hôn từ trán tới môi, cắn môi dưới hơi mạnh rồi kéo ra, rất dâm mỹ.

Tiểu thái tử phần chấn góc đầu dậy, Trương Trác hài lòng nhìn thành quả của bản thân rồi đi vào toilet.

Đỗ Trạch tới giờ mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy môi vừa khô vừa nóng, không những vậy, trên người anh còn có mùi của Trương Trác.

“Cậu tỉnh rồi.” Trương Trác đứng ngoài cửa, tay cầm muống.

Đỗ Trạch híp mắt, ngủ trưa ngon tới mức ngơ luôn rồi. “Ừm, tỉnh rồi...”

“Sao cậu ngủ mà còn thích ôm tôi vậy, suýt nữa tôi bị cậu đè chết đó.”

“A?”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Đỗ Trạch: Lúc trước ba tố khen tố ngủ rất ngoan, nói khi tố ngủ ra sao, khi thức dậy là thế nào... Thật đó...

27. Chương 27: Chị Đẹp Gái Sao?

Có lẽ do biểu cảm của Trương Trác rất chân thật, Đỗ Trạch ngáp một cái, hơi nhồm dầy trơ mắt nhìn hắn: “Tớ... Tớ không như vậy.”

“Ai cơ? Cái gì?”

Đỗ Trạch rúc đầu vào chăn theo bản năng, giơ tay xoa tai, ánh mắt dán vào nơi đang trên chăn, nhẹ giọng nói: “Tớ xin lỗi mà.”

Đợi tới lúc đầu của Đỗ Trạch sắp vùi hẳn vào chăn, Trương Trác đứng ngoài cửa nói với giọng rất bình thản, nhưng trong mắt lại ẩn chứa ý cười: “Dậy đi, đúng lúc tôi đang chuẩn bị cơm tối.”

“Tớ ngủ lâu như vậy sao?” Đỗ Trạch xem giờ rồi mau chóng xuống giường, vừa rời chăn nên không thích ứng kịp, nhưng mở hệ thống sưởi nên rất nhanh sẽ không còn thấy lạnh nữa. Trương Trác cầm chảo và xẻng đứng xào rau trong bếp, anh vuốt cái đầu ngủ thành ngơ lơ đãng của mình rồi đứng dựa vào cửa, ánh mắt mê mang trống rỗng nhìn chằm chằm bàn tay đang đảo đảo xào xào những miếng gà thái hạt lựu. Trương Trác quay lại nhìn anh, gương mặt không rõ vui giận, nói: “Hơn hai tiếng. Còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Hình như hơi hơi. Lần sau không thể ngủ quá lâu, ngủ lâu thì đến tối không thể ngủ nổi nữa.” Đỗ Trạch nói xong bèn ngồi xuống.

Trương Trác quay đầu nhìn thoáng qua, giơ tay ra hiệu cho anh. “Lại đây.”

“Làm gì?” Đỗ Trạch tưởng hắn lại muốn sai mình làm osin, trên mặt bày ra biểu cảm rất không bằng lòng, nhưng đôi chân lại rất thành thật.

Trương Trác sờ trán Đỗ Trạch, quay đầu đi, nói: “Canh trứng và rong biển, hôm nay không có canh đại bổ.”

Dù sao không phải anh nấu là được, Đỗ Trạch giơ hai tay lên tỏ vẻ không thành vấn đề. Dường như nhớ tới thời gian học đại học của hai người, anh ngẩng đầu gác lên vai Trương Trác, chậm chậm nói: “Tớ nhớ rằng phòng ký túc xá của bọn mình có một cái nồi nhỏ.”

Nồi nhỏ chuyên dùng để nấu đồ ăn khuya, bởi vì Đỗ Trạch luôn than đói. Anh có đói đâu, rõ ràng là cảm thấy đồ ăn trong căn tin không ngon, muốn nấu ăn riêng(*), người này không ở cùng thì không biết, ở lâu sẽ phát hiện ra tính cậu ấm của anh. Trương Trác nhớ Đỗ Trạch còn lên mua một cái nồi nướng; rốt cuộc, lần đầu tiên bọn họ túm tụm trong ký túc xá nấu nướng liên hoan thì bị đi kiểm tra phòng bắt tại trận, hắn có xin xỏ bao nhiêu cũng chẳng vô ích, cả nồi và đồ ăn trong nồi đều bị tịch thu. Đũa của Đỗ Trạch còn đang gắp một cục cá viên lớn, thấy vậy bèn nhét luôn vào miệng, bị bỏng rơi cả nước mắt nhưng cũng không thấy anh nhả ra.

(*) /kāi xiǎozào/: Đây là một kiểu ăn tập thể có tiêu chuẩn cao nhất, tiêu chuẩn ăn phân thành ba cấp là tiểu tảo, trung tảo và đại tảo – đại tảo là thấp nhất; tiêu chuẩn cao ở đây có thể là điều kiện hoặc đối xử cao hơn so với người bình thường. (theo Baidu)

Sau đó trời trở lạnh, Đỗ Trạch có tấm chăn dày cộm còn chưa thấy đủ nên mua thêm thảm điện, thích thú cắm vào ổ điện, hoàn toàn quên ký túc xá hạn chế điện áp, lúc cắm vào ổ lập tức mất điện. Lão Vương đang cày game ở giường bên cạnh tức giận giậm chân: “Thật chẳng ngờ cậu còn cắm thảm điện cơ đấy!”

Lúc Trương Trác đi xuống, mang theo cả Đỗ Trạch với gương mặt viết rõ ba chữ ‘tớ oan quá’, đi quản lý ký túc xá vừa thấy bọn họ bèn nói: “Sao LẠI là mấy đứa?”

Về cái nồi nhỏ, là do Trương Trác mua mang tới, cuối tuần có thể nấu cháo. Trương Trác chưa từng cảm thấy mình già mồm cãi láo, nhưng ngay lúc này, hắn đang có một cảm giác ‘rất hạnh phúc’.

Ngày mai, một người bạn của Đào Gia Vũ khai trương tiệm đồ ăn Nhật, cậu ta mời chúng ta đi theo ủng hộ. Cậu đi không?”

Đỗ Trạch cọ bả vai của Trương Trác, than thở: “Đi chứ, đương nhiên là muốn đi ăn rồi, ăn kiểu này không tốn tiền đâu á.”

“Cậu cứ ăn thả ga, Đào Gia Vũ sẽ thanh toán.” Trương Trác xúc món gà Cung Bảo đã xào xong ra đĩa rồi đưa cho Đỗ Trạch. “Đừng ở đây vướng tay vướng chân tôi nữa.”

“Sao tớ lại vướng được chứ!”

“Vào toilet rửa mặt đi, mặt mũi ỉu xiu như bánh đa gặp nước ấy, nhìn là hết hứng ăn.”

Tự dưng lại bị giận, Đỗ Trạch đi vài bước rồi quay lại, Trương Trác nói: “Sắp ăn cơm rồi, có phải muốn ăn đánh không?”

“Vừa rồi vẫn còn yên lành lắm mà.” Đỗ Trạch quay lại phòng ngủ đi rửa mặt. Khi anh thuận thực lấy khăn lau nước trên mặt bèn nhìn thấy bên cạnh đặt bàn chải đánh răng mới, vừa mới lấy ra, hơn nữa bên trên còn quét kem đánh răng. Anh nhớ tới một chuyện, hiện giờ anh không ở nhà mình nhưng lại hành động tự nhiên như đang ở nhà mình vậy. Anh cố thử tỏ ra khách sáo một chút, nhưng cuối cùng đứng cả nửa buổi rồi thất bại, lúc đi ra ngoài bèn nói: “Cám ơn!”

Trương Trác cười không rõ ý: “Có gì mà cám ơn chứ? Ngày mai đi làm có muốn chuẩn bị cái gì không?”

“Không có gì phải chuẩn bị cả, tớ muốn tạo một trang web mua bán.”

“Tạo web?”

Đỗ Trạch gật đầu: “Không phải lúc trước có nói muốn chuyển qua thiết kế mặt bằng sao? Nhân tiện luyện tập luôn. Tớ cảm thấy chắc sẽ không vướng víu rắc rối như bên Giáp(*) trong hợp đồng.”

(*) /jiǎfāng/: Giáp () là một Can trong 10 Thiên Can (Canh, Tân, Nhâm, Quý, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ) – Theo Wikipedia. Cụm từ ‘bên Giáp’ ý chỉ một bên nào đó, một người nào đó bất kỳ, không chỉ cụ thể là ai. Ý của bạn Đỗ là bạn tự làm thì sẽ không bị các quy tắc của hợp đồng nào ràng buộc cả.

“Sao đột nhiên nghĩ tới việc này?”

“Bởi vì muốn học thêm mấy thứ linh tinh, bây giờ tớ còn trẻ nên nếu muốn học thì cứ học thôi.”

Trương Trác hỏi lại một câu: “Có kế hoạch cụ thể không?”

Đỗ Trạch cắn đũa lắc đầu: “Còn chưa bắt đầu mà, cứ từ từ.”

“Vậy ăn xong cậu mang laptop với mấy thứ cần thiết lên đây.”

Trương Trác nói rất nghiêm túc, Đỗ Trạch ngẫm nghĩ, chức vị của hai người khác nhau, hẳn nhất định có thể giúp được mình. Vì thế ăn cơm xong, anh bèn mang laptop và bản ghi chép tới, lúc đi thang máy gặp phải bà hàng xóm, là một bà lão thích cười.

“Tiểu Trạch chuyển nhà hả con?”

Đỗ Trạch bê sổ sách và máy tính, nói: “Không ạ, con tới nhà bạn giải quyết chút chuyện. Bà à, tạm biệt bà nha.”

Trương Trác không có gì làm nên ngồi bên cạnh đọc sách, sau đó leo lên giường trước để Đỗ Trạch có thể nghỉ ngơi sớm một chút. Thật ra, Đỗ Trạch không muốn hành động nhanh như vậy, dù sao tạo web cũng chỉ mới là ý tưởng thôi, anh cũng cần phải tổng hợp lại các kiến thức nghiệp dư của mình để cân nhắc xem kế hoạch này có được hay không. Khi nghe Trương Trác khẳng định lại giống như có thêm động lực, sau khi gõ bàn phím mấy tiếng liền, tay như muốn rụng ra nhưng Đỗ Trạch cảm thấy rất hài lòng.

“Không còn sớm nữa, mau đánh răng đi. Chăn nóng lắm rồi này.”

Đỗ Trạch “Aiz” một tiếng, nhanh tay nhanh mắt đánh răng rồi thay áo ngủ, áo ngủ mềm mềm cọ lên da thật thoải mái; khi anh chui vào chăn, sự ấm áp ập tới đến ngay cả ngón chân cũng cong hết lại. “Ấm quá đi.”

Trương Trác cười như không. “Trong tủ lạnh có trứng gà, ngày mai cậu muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

“Vậy cậu ăn trứng chiên hay trứng chần nước sôi?”

“Như trước kia, vẫn còn nhớ hả?” Trương Trác nói.

Tai Đỗ Trạch mềm nhũn, nửa gương mặt giấu trong chăn, nói: “Nhớ.” Anh nhớ những lời Trương Trác nói, đợi một lúc lâu mới dịch sát lại, nhỏ giọng nói tiếp: “Giống như trước đây á.”

Rất nhiều lúc, Trương Trác đều phải nén giận, bởi vì khi đối mặt với Đỗ Trạch thì cho dù là lửa giận bốc lên tận trời cũng không có chỗ trút. Mà những lúc không tức giận, đa số những lần nghe nói Đỗ Trạch nói chuyện đều muốn cười, cho dù nghe bao nhiêu lần nữa cũng đều vậy cả.

Hắn nhướn mày hạ giọng, giọng nói trầm ấm rất dần ông chui vào tai Đỗ Trạch: “Cậu dịch vào sát như vậy, có phải muốn ôm tôi ngủ không?”

Quả nhiên, Đỗ Trạch vội vàng dịch về bên phải, nhưng chính tư thế nằm nghiêng làm cho vành tai đỏ ửng càng dễ bị người ta nhìn thấy.

Mình không ngủ xấu mà, ba ngủ cùng mình lâu như vậy rồi mà có chưa từng nói mình ôm người bên cạnh.

Đỗ Trạch cảm thấy lớn như vậy rồi còn ôm người khác ngủ rất là ngược, có lẽ dạo này anh mệt mỏi, thiếu ngủ nên mới như vậy, chân anh còn quặp chân Trương Trác nữa chứ, tư thế rất quái lạ và mập mờ.

Sáng sớm, Đỗ Trạch đắm chìm trong suy nghĩ miên man, thế nên đi làm trễ, trưởng phòng nói nội dung gì anh cũng chẳng nhớ nổi.

Bởi vì Đào Gia Vũ muốn mời bọn họ ăn đồ Nhật, nên lúc sáng Trương Trác nói buổi tối khi anh tan tầm sẽ tới đón. Đỗ Trạch suy nghĩ có nên xin lỗi Trương Trác hay không, sáng nay anh đã vớ bở từ người ta, chuyện đầu tiên Trương Trác làm khi thức dậy là cử động cánh tay nhưng rõ ràng đã cứng đờ rất lâu.

Ngày đầu tiên đi làm của năm mới mà xin phép về sớm có vẻ không ổn cho lắm, nhưng nhìn vào sự cố gắng làm việc năm trước của Đỗ Trạch thì nghĩ vật thể này rất dễ xin. Thật ra không chỉ vì lý do này, bởi vì mọi người nhận ra, nhân viên thực tập năm ngoái đã biến mất khỏi văn phòng, cô ta đã tới lần hai, sẽ không xuất hiện ở lần này nữa.

“Alo, tớ tan làm rồi.” Đã quá giờ hẹn nửa tiếng, Đỗ Trạch thử gọi cho Đào Gia Vũ nhưng cũng tắt máy, cho nên anh không biết tiệm đồ ăn Nhật kia ở chỗ nào, nghĩ rằng mình là bạn của Đào Gia Vũ nên anh còn mua quà đây này.

Trương Trác bảo anh đứng ở trạm chờ, đừng đi đâu hết. “Chúng ta đi tìm Đào Gia Vũ đã, thẳng ranh đó không khiến người ta bớt lo được.”

Trong trí nhớ của Đỗ Trạch, Trương Trác chưa từng gọi Đào Gia Vũ là ‘thẳng ranh’, bây giờ gọi vậy chứng tỏ người kia đã gây ra chuyện gì rồi.

Chờ tới lúc lên xe, Đỗ Trạch quan sát sắc mặt người kia, hỏi: “Đào Gia Vũ sao vậy?”

“Chọc giận lam nhan(*), xen vào việc của người ta.”

(*) /chōngguān yīnù wéi lán yán/: Nội dung nôm na là chọc giận lam nhan, mà hai từ ‘lam nhan’ trong đây là cách xưng hô của người nữ đối với tri kỷ của mình (là người nam), hoặc là xưng hô của người nam đối với tri kỷ của mình (cũng là người nam) – Tham khảo từ Baidu.

Mới đầu, Đỗ Trạch còn chưa phản ứng lại, cười nói: “Là chị đẹp gái lần trước sao?” Nghĩ lại rồi cười. “Cái gì mà lam nhan chứ...”

Trương Trác nhướn mi cười khê, hỏi ngược lại: “Chị đẹp gái?”

“... Ừ?”

“Người ta là anh đẹp gái.”

Ừ—

Mắt Đỗ Trạch nhìn thẳng về đằng trước, nghe được tiếng nuốt nước miếng của chính mình.

28. Chương 28: Làm Làm Làm Làm Gì?

Đỗ Trạch xin thề, trước nay anh chưa từng gặp... người như Diệp Tuân. Nhưng hiện giờ, Diệp Tuân không khiến anh kinh ngạc lắm, quan trọng là lúc trước, Đào Gia Vũ và Diệp Tuân đã quan hệ, mà Đào Gia Vũ là đàn ông đấy!

Thời đi học, Đỗ Trạch từng gặp ‘các đồng chí’(*) rồi nhưng chỉ dám đứng nhìn từ xa, bạn bè xung quanh anh đều là trai thẳng đuồn đuột, bình thường nói chuyện cũng chỉ nói về các em gái mỏng to ngực nở. Bấy giờ bỗng nhiên nhận ra, Đào Gia Vũ có khả năng là ‘đồng chí’. Anh ngồi tại chỗ liếm môi, giọng nói run rẩy: “Đàn ông, Đào Gia Vũ, ơ?”

(*) đồng chí = gay

Trương Trác thấy anh kinh ngạc như vậy thì ý cười trong mắt dần dần tắt ngúm: “Đừng nghĩ nhiều. Lần đó là ngoài ý muốn.”

“Không không không... Cậu đừng hiểu lầm. Tớ... Tớ chỉ cảm thấy rất bất ngờ thôi.” Đỗ Trạch vuốt ngực nói: “Tớ không kỳ thị bọn họ, chỉ là... chỉ là quanh tớ chưa từng xảy ra chuyện này.”

Trương Trác cười khởi động xe nhưng không trả lời, sắp tới nơi mới nói: “Hôm nay chúng ta về nhà ăn cơm.”

“Ừm ừm. Được.” Anh đoán tối nay không được ăn món Nhật rồi.

Trương Trác dẫn Đỗ Trạch tới trung tâm huấn luyện võ đạo nào đó. Đỗ Trạch ngẩng đầu nhìn bảng tên rất quen, hình như rất có tiếng ở Bắc Kinh, thỉnh thoảng còn thấy mục quảng cáo trên tàu điện ngầm. Cách đó không xa có một nhóm người đứng túm tụm một chỗ, không biết có chuyện gì xảy ra. Anh nhón chân nhìn, nhìn thấy Đào Gia Vũ mặc đồ Tây: “Trương Trác, cậu ấy mặc đồ Tây mà không thấy lạnh sao?” Thật sự là chỉ nhìn thôi mà anh đã cảm thấy lạnh thay y rồi á.

“Bớt nói lại.” Trương Trác chen vào trong đám người kia, vừa vặn bắt được nắm đấm của một người đàn ông trung niên, giọng nói lạnh lùng: “Có gì từ từ nói.”

“Cậu bảo sao tôi có thể từ từ nói chuyện đây? Nếu con gái cậu bị quấy rối, cậu có còn bình tĩnh nổi không?”

Trương Trác ăn ngay nói thật: “Không thể bình tĩnh. Nhưng trước hết, tôi sẽ xác định lại tính chân thực của nó.”

Người đàn ông nghe vậy thì tức giận: “Ý cậu là con gái tôi nói dối sao?”

Đỗ Trạch đeo túi đứng ngoài nhìn, nghe những người xung quanh đứng tám và thông qua cuộc nói chuyện của Trương Trác cùng người đàn ông kia, anh cũng biết sơ sơ rồi.

Con gái của người đàn ông đó học múa dân tộc ở trung tâm huấn luyện võ đạo Tinh Huy, bình thường trung tâm huấn luyện đều có lớp, đêm trước Tết còn huấn luyện ba lượt, mà Diệp Tuân còn có ca trực. Con gái của người đàn ông kia tên Nhữ Nhữ, vốn dĩ định về nhà ăn Tết niên vui vui vẻ vẻ, nhưng trong lúc người lớn trong nhà nói chuyện phiếm xem TV, đúng lúc đó, trên TV chiếu một vài hình ảnh cấm trẻ em, Nhữ Nhữ chỉ vào TV nói: “Vì sao con không được xem?”

“Là bởi vì Nhữ Nhữ còn nhỏ, chưa xem được.”

“Nhưng mà thầy giáo cũng sờ bụng con với tư thế này nè.”

Vài năm gần đây, việc nhi đồng bị xâm phạm xảy ra liên tiếp, ai nấy đều hận không thể lôi những kẻ này ra băm thây xẻ thịt hoặc là thiến sống luôn. Mà hiện nay, trong tình hình quan hệ thầy trò nhạy cảm như thế, ba mẹ Nhữ Nhữ nghe cô bé nói vậy thì giống như trời sập tới nơi rồi, con nít nhỏ như vậy, sao có thể nói dối được chứ.

Trung tâm huấn luyện đóng cửa nghỉ Tết, cho nên bọn họ tạm thời chịu đựng sự tức giận ngút trời, dự định qua năm sẽ giải quyết cho ra lẽ.

Nhưng mà, vào ngày đầu tiên trung tâm huấn luyện mở cửa trở lại, bọn họ tìm tới muốn nói ra ngô ra khoai. Thầy dạy võ đạo không chỉ có một người, thật ra bọn họ cũng không biết là người nào, nhưng nghe con gái miêu tả thì thầy giáo tóc dài. Đàn ông mà nuôi tóc dài sao?

Ấn tượng đầu tiên gây ảnh hưởng rất lớn.

Người phụ trách của trung tâm huấn luyện bảo Diệp Tuân mấy hôm nay đừng tới, hần và Diệp Tuân coi như người quen cũ, Diệp Tuân là người thế nào, chẳng lẽ hần còn không hiểu sao?

Nào ngờ ba mẹ của đứa trẻ không sợ chuyện âm ỉ, chỉ sợ tình thương không đủ lớn. Buổi chiều, Diệp Tuân hình như nghe đồng nghiệp kể nên mới tới trung tâm huấn luyện, mà lý do Đào Gia Vũ cũng tới là vì hóng chuyện; hần muốn khai xuân, ai dè tính tình nóng nảy suýt chút nữa đánh nhau với người ta.

Trương Trắc đứng trước Đào Gia Vũ và Diệp Tuân, đối mặt với phụ huynh của đứa trẻ đang thẹn quá hóa giận, bao gồm cả thân thích của họ, nói: “Trước tiên đừng lộn xộn, trong mỗi phòng học đều có camera theo dõi, mở ra xem sẽ rõ.”

“Chúng tôi xem video theo dõi rồi. Trong video, tên biến thái kia đang sờ phía dưới của con gái tôi!” Mẹ Nhữ Nhữ xông lên muốn tát Diệp Tuân, Diệp Tuân né rồi đứng ra. “Nhữ Nhữ, em ra đây!”

Đỗ Trạch thấy Diệp Tuân hơi xa lạ, từ lần gặp trước, ấn tượng của anh về Diệp Tuân là dịu dàng, ít nói. Cho dù là người bán thân nhưng anh chưa từng có tâm lý kỳ thị người ta, nói chung là bởi vì người ta đẹp và có khí chất, hiện giờ người bỗng uy nghiêm hần ra, hai hàng lông mày được cắt tỉa gọn gàng, màu sắc đậm nhạt vừa phải, khiến người khác cảm thấy nghiêm khắc một cách khó hiểu.

Cô bé tên Nhữ Nhữ khóc thút thít bước ra từ phía sau mẹ mình, yếu ớt gọi một tiếng: “Thầy Diệp.”

“Có phải hôm đó em đau bụng, có phải thầy ôm em giúp em xoa bụng không?”

Cô bé gật đầu, nói tiếp: “Nhưng mẹ nói, thầy đụng vào quần trong của em là sai.”

Diệp Tuân hoa mắt, suýt nữa đứng không vững. “Quần áo học nhảy của em nhỏ, thầy đã nói với em không chỉ một lần thôi đâu. Hôm đó, thầy giúp em sửa lại nếp gấp bị bó lại trên đùi, thầy có đụng vào quần trong của em sao?”

Có lẽ Diệp Tuân không còn dịu dàng như trước nữa, cho nên cô bé mở miệng là khóc bù lu bù loa cả lên.

Đứa trẻ vừa khóc, ba mẹ lại đau lòng, chỉ tay vào Diệp Tuân mắng biến thái: “Đàn ông con trai mà để tóc dài, mi xem mi còn tỉa lông mày, tay trái còn sơn móng tay, biến thái quá mà! Hôm nay mấy người không nói cho rõ ràng thì tôi sẽ làm ồn lên, cho đến khi trung tâm này của các người không còn một học trò nào nữa thì thôi!”

Người phụ trách sốt ruột đỡ trán: “Diệp Tuân làm việc ở đây bao nhiêu năm rồi nhưng chưa từng ai nói cậu ấy có hành vi xấu xa gì. Video theo dõi tôi cũng đã xem, con cái gặp chuyện không may, ba mẹ lo lắng là lẽ đương nhiên, nhưng cũng không nên nghĩ theo chiều hướng xấu. Diệp Tuân đã giải thích rồi, và con gái của hai người cũng không phủ nhận.”

“Con gái tôi bao nhiêu tuổi hả? Hần ta dữ dần như vậy, con bé sao dám nói gì! Sờ mót là sờ mót, tôi muốn hần ta quỳ xuống xin lỗi, mấy người phải đuổi việc hần cho tôi.” Người mẹ chưa nói xong, Đỗ Trạch đứng nhìn, định lấy kẹo que ăn, nhưng chợt thấy người đàn ông bên cạnh người phụ nữ đưa mắt với cô ta, mục tiêu là Diệp Tuân, anh không thêm suy nghĩ gì, vọt lên luôn.

“Làm làm làm gì hả?” Cầm cây kẹo trong tay chỉ người ta, Đỗ Trạch nuốt nước miếng, cố gắng ổn định tâm trạng nói chuyện nhẹ nhàng: “Không được đánh nhau.”

Câu này của Đỗ Trạch giống như trò cười, người ta đang tức giận sao mà nghe lọt được.

Mấy người đàn ông muốn lao vào đánh Diệp Tuân, Đào Gia Vũ sắm vai người đàn ông lịch thiệp đương nhiên sẽ che chở cho anh. Nực cười, nói gì thì nói, Diệp Tuân cũng là người y từng ngủ cùng, một kẻ biến thái quấy rối bé gái sao? Trò đùa xuyên quốc gia từng quốc tế gì thế này? Chẳng giống như Diệp Tuân tự quấy rối bản thân sao?

“Tôi muốn nói lý lẽ với mấy người nên mới không đánh nhau, đừng khinh người quá nha!”

Mẹ Nhữ Nhữ gào lên: “Ai khinh ai đây? Mọi người nói thử coi, con gái tôi mới có bốn tuổi, vậy mà tên biến thái này cũng ra tay được.”

Diệp Tuân che đầu: “Tôi nói tôi không làm!”

“Đánh hấn cho tôi!”

Không biết là ai đâm Đào Gia Vũ một phát, Trương Trác lập tức đi tới. Đào Gia Vũ bị đánh, bỗng sững sốt, giơ tay quệt khóe miệng, nói: “Vốn dĩ tôi không muốn đánh nhau, nhưng đám râu ria các người dám đánh tôi?” Giơ chân đạp một phát, y cởi áo khoác ném mạnh xuống đất, không thèm để ý Trương Trác đang can ngăn: “Con mẹ nó, bây giờ nói cái gì với mấy người thì mấy người cũng không thèm tin!”

Đỗ Trạch cảm thấy Diệp Tuân rất oan, không ai có thể chỉ dựa vào bề ngoài của một người mà đánh giá con người họ được, rất không công bằng.

“Tôi nói này, đứa bé nhà chị trông như thế này, mọi người nói xem, sẽ khiến cho thầy Diệp quấy rối nó sao?” Đỗ Trạch nói rất lớn, chắc chắn ai cũng nghe thấy được, nói xong nhét cây kẹo vào miệng. Trương Trác đứng đối diện che miệng lại, không biết nên khen anh hay đánh anh đây? Nói ra mấy câu thế này, ba mẹ đứa trẻ chắc chắn tức giận xì khói.

Con cái nhà mình đều là thiên thần bảo bối, nói như vậy có phải hơi quá đáng rồi hay không?

Nhưng Đỗ Trạch cho rằng không quá đáng, ăn ngay nói thật mà thôi. Da Nhữ Nhữ đen nhẻm, mũi xẹp lại mất một mí, cho dù Diệp Tuân có thích con gái cũng không thể thích kiểu thế này được. Người ta nói hoa tươi xứng với cỏ xanh, nhưng thế này thì hơi kệt cớm rồi.

Hơn nữa, mọi người lại không quen biết nhau mà vút hết mặt mũi đi đánh nhau thế này, vậy tôi đây sao nề mặt mấy người được.

“Tôi không phải họ hàng của mấy người nên không cần phải nề mặt mà khen, những điều tôi nói đều là sự thật. Nhiều người đứng đây thế này, mắt cũng chẳng mù, thầy Diệp đứng kia, đứa trẻ cũng ở đây, không phải mọi người nhìn sơ là biết sao? Đứa bé uất ức, nhưng nếu chứng minh được hôm nay các người vu khống thầy Diệp, các người chữ hạ thấp danh dự của người khác, phải làm sao bây giờ, muốn kiện không? Chị cảm thấy tôi nói chuyện khó nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Thụ sắp cảm nhận được cái gì gọi là rung động, thời thiếu niên bị mẹ quản chặt quá nên không yêu đương lần nào, tất nhiên không hiểu cái gì là thích, vẫn chưa hiểu thấu. Sẽ có người cầm búa tới gõ cho anh hiểu ra, mọi người đoán xem là ai nè? Mọi người thảo luận về chương này đi, sẽ phát bao đỏ cho mọi người á.

29. Chương 29: Trong Lòng Cậu Hiếu Rõ

Nói chung là không có người làm cha làm mẹ nào có thể chấp nhận việc người khác nói con mình xấu xí, tuy rằng Đỗ Trạch chưa nói ra chữ ‘xấu’ kia, nhưng ẩn ý không thể rõ hơn được nữa.

Con gái của chị xấu xí, xấu đến mức người khác không thèm quấy rối.

Mẹ đứa trẻ lập tức đánh về phía Đỗ Trạch. “Chẳng lẽ do con tôi sai sao? Con tôi mới bốn tuổi thôi!”

“Bốn tuổi thì nên biết thế nào là đúng là sai.” Đỗ Trạch lùi về sau từng bước, không để cho người phụ nữ kia đánh trúng mình. “Con của chị còn không đẹp bằng một người đàn ông.”

Trương Trác đi tới nắm cánh tay anh. “Đừng nói nữa.”

“Vì sao không nói chứ?” Đỗ Trạch tỏ ra vô cùng ngây thơ, giọng nói không giống như đang tức giận người khác. “Tớ ăn ngay nói thật cơ mà, vậy cũng không được sao?”

Lúc này, người phụ trách trung tâm huấn luyện cười gượng hòa giải, hần ngồi xổm dưới đất hỏi bé gái: “Con có thể nói lại tình hình hôm đó một lần nữa được không?”

“Con không muốn nói nữa, mọi người đều hỏi con, con đã nói rất nhiều lần rồi.” Nói xong chạy ra trốn sau lưng ba, mẹ đưa trẻ tủi thân, ngồi bệt dưới đất khóc um sùm: “Đời này chưa gặp ai như mấy người, nếu con cái mấy người gặp chuyện như vậy, mấy người sẽ làm thế nào hả?”

Người đứng xem chỉ trỏ, Diệp Tuân nhớ ra mấy năm trước cũng vậy, anh bị người ta chỉ trỏ rồi nói là biến thái, lúc ấy không ai nói lý giúp anh, trong đôi mắt mỗi người đều là ghê tởm và khinh bỉ, nhìn anh đầy coi thường và chán ghét. Anh là cận bã của xã hội, là biến thái, thích mặc đồ nữ, là tên đại biến thái.

“Báo cảnh sát bắt lại, loại người không đức độ thế này sao có thể làm giáo viên được chứ!”

“Tôi sẽ không để con mình học ở đây nữa, có giáo viên như vậy dạy ở đây, tôi không yên tâm.”

Người phụ trách lúng túng: “Hiện giờ việc này chưa biết thật giả thế nào, tôi có thể cam đoan với mọi người rằng con người thầy Diệp thật sự không có vấn đề gì, cậu ấy sẽ không bao giờ đi quấy rối mấy đứa nhỏ.” Hần và Diệp Tuân là do bạn bè giới thiệu mà quen, lúc ấy bọn họ vì lý do đi xem mắt mà gặp gỡ, chẳng ngờ kết quả là hai người không có cảm giác gì với nhau. Thỉnh thoảng, hần biết được chuyện của Diệp Tuân, có lòng tốt muốn giúp nên giới thiệu trung tâm huấn luyện của mình cho anh. Người ta thích đàn ông, sao có thể ức hiếp các bé gái chứ. “Tôi...”

“Tôi thật sự không quấy rối ai hết.” Diệp Tuân đang im lặng đột nhiên lên tiếng, nhún vai vén tóc ra sau, lộ ra khoe mắt và chóp mũi đỏ ửng, nhưng vẻ mặt bình tĩnh không hề e ngại, anh nhìn về phía ba mẹ đứa trẻ.

“Tôi thích đàn ông, không thích phụ nữ.”

Lời vừa thốt ra giống như ‘Bùm’ một tiếng vào nước, mẹ Nhữ Nhữ hét lên: “A!”

Nhưng Diệp Tuân vẫn nói tiếp: “Cho nên tôi không làm ra việc mà chị nói. Tôi không hề ức hiếp con chị, chị cũng nói đứa bé còn nhỏ, và bởi vì nó còn nhỏ nên lời nào cũng có thể tin sao? Tôi thích đàn ông là thật, không thích phụ nữ cũng là thật.”

”Ha... Thật ghê tởm!”

Đào Gia Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Tuân, trên mặt đã trúng mấy đấm nhìn hơi thê thảm, máu nhuộm đỏ môi nhìn thật ma mị. Những lời này không nên nói ra, nói ra rồi thì hết cách ở lại nơi này nữa, mà trung tâm huấn luyện dường như là quân bài cuối cùng anh chưa lật.

Diệp Tuân nhận được ánh mắt của Đào Gia Vũ, hơi ngẩng đầu, tiếp tục đối diện với mọi người: “Những gì nên nói tôi đều nói cả rồi. Nếu muốn báo cảnh sát thì cứ việc báo, trả lại trong sạch cho tôi, tôi cũng sẽ dựa vào pháp luật bảo vệ danh dự của bản thân. Mở miệng là có thể bịa đặt, muốn bác bỏ tin đồn phải chạy gãy chân, câu này chắc mọi người đều nghe rồi nhỉ.”

Tập hợp mọi người tới âm ỉ một trận, cuối cùng đều là trò cười cả thôi.

Tuy rằng trong lòng vẫn nghĩ con gái mình bị sàm sỡ nhưng ba mẹ đứa trẻ đều muốn thỏa hiệp, nhưng một khi lùi lại giống như thừa nhận bản thân đã sai, tự vả vào mặt mình trước nhiều người như vậy, bọn họ có còn cần mặt mũi nữa không?

“Trong trường mà cũng có đồng tính cơ đấy, tôi không yên tâm để con mình ở đây cho một kẻ tính cách vụn vẹo như vậy đâu bảo!”

Đào Gia Vũ cảm thấy cánh tay dần dần bị siết chặt lại, bên tai trái vang lên những tiếng nghẹn ngào nhỏ, y không quay qua, yên lặng đứng phía trước Diệp Tuân. “Các người nào loạn đủ chưa? Bấy giờ còn chưa hiểu hả? Con gái của các người cần bản không hề bị quấy rối, mau xin lỗi cho tôi!”

Có một câu rất đúng, con nít xét đúng – sai, người lớn xét lợi – hại.

Nhưng hôm nay Đào Gia Vũ nóng tính nên quyết không bỏ qua, gọi điện thoại cho bạn bè làm luật sư và cảnh sát, giao video theo dõi cho cảnh sát để bọn họ tự xử lý, ai thích thì tới Cục Cảnh sát ngồi. Hiện trường hỗn loạn, từ lúc Đỗ Trạch lên tiếng cũng bị cuốn vào chuyện này; khác với Trương Trác và Đào Gia Vũ đánh người đàn ông kia, anh đi cùng Diệp Tuân. Diệp Tuân vẫn luôn luôn im lặng không đánh nhau,

ánh mắt Đỗ Trạch vẫn dính trên người anh, tuyệt vọng trên người của người kia cũng dần ảm đạm theo sắc trời.

Ba của đứa trẻ cầm viên gạch định đánh Diệp Tuân, Đỗ Trạch vung tay lên đỡ, từ khuỷu tay vang lên một tiếng, anh giơ chân lên đạp một phát vào vị trí quan trọng nhất trên cơ thể người đàn ông kia.

Xét về đánh đấm, anh không giỏi, nhưng anh hiểu bốn chữ – binh bất yếm trá(*).

(*) /bìnbùyànzhà/: binh bất yếm trá – trong chiến tranh, quân sự không thể không có âm mưu.

Nội quy số một trong trường Minh Đại: Ai đánh trước thì người đó gặp rắc rối. Câu này áp dụng ở nơi nào cũng đều có tác dụng.

Ban đầu, cảnh sát là do Đào Gia Vũ gọi tới, rốt cuộc bốn người đều bị áp giải tới đồn cảnh sát, bao gồm cả nhà cô bé Nhữ Nhữ kia.

Lần đầu tiên Đỗ Trạch kéo bè kết phái đánh nhau, Tết âm lịch vừa chấm dứt, vết thương trên mặt cũng vừa khỏi, giờ lại thêm những vết thương mới. Lúc này, anh đang ngồi xổm trong một góc sáng sửa xoa mặt. Đào Gia Vũ liếm mép, “Hừ” một tiếng: “Đồ thiếu đòn!”

Mặt Trương Trác cũng bị thương: “Cậu ngâm miệng lại cho tôi, việc bé xé ra to rồi đấy!”

“Dù sao thì chúng ta đâu có sai.” Đỗ Trạch nói lí nhí, ngay tức khắc bị Đào Gia Vũ trêu chọc.

“Mau mau mau, để anh đây xem nào. Sao mồm miệng nhóc cả lăm nhà chúng ta bỗng lưu loát vậy, còn mở miệng cãi lại nữa.” Đào Gia Vũ đứng dậy muốn nhéo mặt Đỗ Trạch. Đỗ Trạch không cho y nhéo mặt nên cố gắng trốn sau lưng Trương Trác, nghĩ thầm y lấy đầu ra hơi sức mà cọt nhả vậy.

“Đủ rồi.” Cuối cùng vẫn luôn là Trương Trác lên tiếng cản tay Đào Gia Vũ, vung tay lên, “chát” một tiếng giòn vang. Nhưng hôm nay, Đỗ Trạch cũng khiến Trương Trác hơi bất ngờ, thời đại học Đỗ Trạch chưa bao giờ nhiều chuyện, bởi vì sợ gây rắc rối.

Hiện giờ thì đúng là gặp rắc rối thật rồi...

Trong khoảng thời gian ngắn, hai lần phải tới đồn cảnh sát, cảnh sát đến nói chuyện với bọn họ “chao ôi” một tiếng, nói: “Sao lại là các cậu nữa?”

Đỗ Trạch nổi giận gục đầu vào lưng Trương Trác. “Câu này quen ghê á!”

Đâu có phải chỉ quen thôi đâu, trong đầu Trương Trác dường như nhớ ngay tới gương mặt dịu dàng của dì quản lý ký túc xá.

“Cậu nặng quá, bỏ đầu ra.”

Đỗ Trạch thành thật dịch đầu ra, sau đó lết sang một bên, đưa lưng về phía Trương Trác, “Hừ” một tiếng rất nhỏ. Đào Gia Vũ ngược mặt lên, cười xấu xa bĩu môi với Trương Trác, dùng mắt ám chỉ: Dễ đi!

Trương Trác không thèm để ý tới y, phía bọn họ nên có một người đại diện để thương lượng với ba mẹ đứa trẻ, gần đây Đào Gia Vũ gặp nạn đào hoa, rất dễ nổi nóng, cho nên chỉ có thể là hắn đi thôi.

“Trương Trác, chúng ta không thể chịu oan được, bọn họ là ai, chúng ta phải thấu hiểu tâm trạng của họ sao? Cho nên, nên làm thế nào thì làm thế ấy, sự trong sạch nhất định phải giữ.”

Đào Gia Vũ tức giận nói, không chú ý đằng sau có người cay mắt.

Trương Trác đi rồi, Đào Gia Vũ lấy một viên chocolate trong túi đưa Đỗ Trạch. “Nè, anh đây cho cậu ăn đó.”

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm Diệp Tuân, nói năng cộc cằn: “Tớ không cần.”

“Hơ, giận thật đấy à? Vì sao Trương Trác có thể nhéo mặt cậu chứ?”

“Cậu tránh ra đi.”

Đào Gia Vũ dường như nhận ra điều gì đó, dù sao y cũng sâu sắc, có một số việc nhìn liếc một cái là hiểu.

Đào Gia Vũ sửa lại, giờ tay chọt Đỗ Trạch. “Sao cậu còn nóng hơn tớ vậy? Chỉ sờ cậu một chút thôi mà.”

“Cậu đừng chọt vai tớ nữa.”

“Tớ chọt đó, thì sao?”

“Cậu đừng chọt vai tớ nữa mà!”

Diệp Tuân giờ tay cầm ngón tay Diệp Tuân, nhẹ giọng: “Vai của cậu ấy bị đánh, đừng chọt nữa.”

“Ồ, vậy hả?” Đào Gia Vũ ngượng ngừng rút tay lại, ngồi xổm xuống đất, mấy giây sau nghĩ lại, sao mình lại nghe lời Diệp Tuân chứ, hừm! Liếc thấy tay Diệp Tuân đặt trên vai Đỗ Trạch, Đào Gia Vũ la oai oái: “Anh ta chọt vai cậu kia.”

Nào ngờ Đỗ Trạch không thèm để ý tới y, ngược lại còn nhìn chằm chằm Diệp Tuân, nhìn mãi một lúc lâu mới nói: “Lần trước chúng ta từng gặp nhau.”

Đào Gia Vũ: “...” Tên nhóc này đang bắt chuyện hả, đúng là đang bắt chuyện kia!

“Từng gặp rồi, anh còn nhớ em mà.”

Đỗ Trạch xoa nhẹ đôi mắt, nhìn miệng vết thương rớm máu của Diệp Tuân, anh lục tung túi cả nửa buổi mới tìm được một miếng băng y tế, cẩn thận xé ra đưa cho Diệp Tuân, thấy anh không nhận bèn tự tay dán luôn cho người ta. “Em tên là Đỗ Trạch.”

Diệp Tuân sờ trán, cười cười: “Diệp Tuân. Cảm ơn em hôm nay đã nói đỡ giúp anh.”

Đôi mắt Đỗ Trạch dán lên mái tóc dài của Diệp Tuân, đen tuyền mà mượt bóng, tóc dài hơi xoắn nhìn đẹp dịu dàng. Anh và Diệp Tuân nhìn nhau một cái. “Không... Không có gì. Anh không sai.”

Cách đó không xa, mũi Đào Gia Vũ thở sắp lệch luôn rồi. Trương Trác đứng bên cạnh cũng đang nhìn về phía này.

“Trương Trác, cậu xem cậu ấy làm gì kia, đang bắt chuyện với Diệp Tuân đó.”

Trương Trác liếc y. “Cậu ghen hả?”

“Tôi ghen á?” Đào Gia Vũ không dám tin, tự giễu: “Thôi dẹp đi, hừ. Sao cậu lại phản ứng thế này? Tôi nhớ thời đại học cậu có thể này đâu?”

“Thời đại học tôi thế nào?”

Đào Gia Vũ trừng mắt nhìn hai người đang quên đau mà cười đùa kia. “Trong lòng cậu hiểu mà.”

“Trong lòng tôi chẳng hiểu gì hết.”

—

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Không nhận được một chút bình luận lì xì nào cả, tôi sửa lại.

30. Chương 30: Trêu Cậu, Chọc Giận Cậu

Đào Gia Vũ thời đại học chính là thành phần trốn học cúp tiết trong lời các thầy cô, nhưng không cách nào bắt được y, mỗi lần thi thố đều không vắng mặt, lúc nên động não cũng sẽ động não. Mỗi lần thi đều có người tìm y hỏi đáp án, bình thường lúc có đáp án sẽ có vài người như y, Đỗ Trạch chính là một trong số đó, hơn nữa còn là người hoàn thành bài thi với tốc độ nhanh nhất. Nhưng anh rất được các bạn nữ yêu mến, cho nên bình thường đều là các bạn nữ xúm lại hỏi anh đáp án bài thi.

Trước kia, Đào Gia Vũ không chú ý tới tâm sự của Trương Trác, sau đó biết được thì quan tâm hẳn nhiều hơn.

Ấn tượng sâu sắc nhất là lần thi Mao Khái(*) đó. Lớp bọn họ thi đầu tiên, cho nên không thể dò đáp án với các bạn bè lớp khác, đề bài dày chi chít đau cả não, hoặc là có thể làm nên cấm đầu cấm cổ viết những vấn đề quan trọng cho kịp thời gian, hoặc là ngồi chờ đáp án.

(*) /máo gài/: Mao Khái, viết tắt của ‘Đại cương Tư tưởng Mao Trạch Đông’ (/máo zédōng sīxiǎng gài lùn/)

Lúc đó, dáng vẻ bé ngoan của Đỗ Trạch rất được các bạn nữ yêu thích, trong lòng Đào Gia Vũ ghen tị lắm, bị kích thích cho nên tăng tốc tìm đáp án, cuối cùng vẫn bị tên nhóc cà lăm đi trước một bước. Đáp án của Đỗ Trạch, tỷ lệ chính xác cao, hơn nữa chữ viết rất đẹp, không giống những người khác viết như chó cào, cho nên không ít người muốn giành lấy để chép lại, sau đó có người đề nghị chụp lại rồi chép sau, nhưng lúc ấy giáo viên lại tịch thu hết di động của bọn họ.

Đào Gia Vũ nghĩ mãi không ra, vì sao Mao Khái lại phải thi nghiêm túc như vậy.

Đỗ Trạch được các bạn nữ cưng như cưng trứng, hứng như hứng hoa, Đào Gia Vũ ghen tị chết đi được, nhưng y mau chóng phát hiện ra người đàn ông phía sau Đỗ Trạch.

Trương Trác lạnh nhạt nhìn chằm chằm phía trước, mau chóng gơ tay cầm bài thi trải phẳng phiu trên mặt bàn, sau đó bình tĩnh lấy bút ra viết, rồi nhìn lướt qua đám người đang không biết nên nói thế nào kia. “Sao vậy?”

Đỗ Trạch đỏ mặt nhìn hẩn một hồi lâu: “Sao cậu lại chép bài thi của tớ?”

Trương Trác chẳng hề sợ hãi: “Đột nhiên tôi không muốn viết lách gì cả, cậu nhìn đi, tới giờ tôi còn để giấy trắng đây này.” Mở bài thi của mình ra, trang giấy trắng trơn, ngay cả một nét chữ cũng chẳng có.

“Vậy cậu mau viết đi, mau viết đi, sắp hết giờ rồi.”

“A, Đỗ Trạch, còn đáp án của bọn tớ thì sao?”

Đỗ Trạch cũng bối rối, vì đầu cả buổi vẫn không biết nói gì, chỉ nghe Trương Trác nói: “Đào Gia Vũ, mang bài thi của cậu ra đây.”

“Vâng!” Y cung kính dâng bài thi cho hẩn, không ngờ rằng Trương Trác lại vút cho người khác. “Tự chép đi, tỷ lệ đúng cao đấy.”

Đào Gia Vũ mất hết cảm giác, tôi trêu chọc gì cậu rồi.

Mà Đỗ Trạch không biết là bị chuốc thuốc mê gì, Trương Trác nộp giấy trắng, anh tỏ vẻ sốt ruột còn hơn cả người ta, hai tay nắm lại, đứng bên cạnh nói nhỏ: “Viết mau, viết mau.” Kết quả, Trương Trác càng viết càng chậm, bỗng ôm lấy cổ Đỗ Trạch.

“Từ nay về sau, bài thi để tôi chép trước.”

Đỗ Trạch kiên quyết lắc đầu, nói: “Làm vậy không tốt đối với cậu.”

“Sao lại không tốt được, tôi cảm thấy rất tốt.” Giọng Trương Trác thật lạnh nhạt. “Thì ra trong lòng cậu, đám con gái quan trọng hơn.”

Trong lúc Đào Gia Vũ đang bị mùi giấm ghen của hẩn làm cho sắp nôn ra, Đỗ Trạch rồi rít hết cả lên: “Không phải đâu, cậu quan trọng hơn.”

Hơ, còn ghen được nữa không đây?

“Vậy về sau, bất kể bài tập gì cũng phải đưa tôi chép trước.”

Đỗ Trạch thỏa hiệp rất mau lẹ: “Vậy được rồi, nhưng chép bài tập không phải hành vi đúng đắn, cậu đừng ‘như vậy’(*) nữa.”

(*) /jiàngzǐ/: đỏ tím – là một từ lóng trên mạng Trung Quốc, có nghĩa là ‘như vậy’ (/zhèyàngzǐ/). Ban đầu, đây là lỗi chính tả, nhưng được nhiều người dùng nên biến thành ngôn ngữ mạng hiện giờ. – Theo Baidu. Thôi thì mình cứ dịch thuần Việt thế này nha.

Năm đó, giọng Đài Loan của Đỗ Trạch rất nặng.

Về sau, rốt cuộc Đào Gia Vũ không thấy ai chép đáp án của Đỗ Trạch nữa, không phải Đỗ Trạch không cho, mà là sau khi anh làm xong, Trương Trác sẽ có đủ loại lý do khiến anh không thể từ chối mà lấy đi. Nhưng hẳn cầm xong cũng chưa từng sao chép, mà nộp luôn cho giáo viên.

Thật là kỳ lạ, lần nào Trương Trác cũng có thể đỡ được Đỗ Trạch, đỡ tới khi y thấy Đỗ Trạch có thể thuận theo tự nhiên tựa vào vai Trương Trác ngủ khò. Đào Gia Vũ còn tưởng rằng bọn họ đã đến bước thứ ba(*) rồi, ai dè vẫn còn ngày thơ tới nỗi y không dám nhìn thẳng luôn.

(*) Bước 1 là nắm tay, bước 2 là ôm hôn, bước 3 là bước cuối cùng – Theo Baidu.

“Trương Trác, cậu và tôi là bạn bè biết bao năm rồi, nói thật đi, cậu có tin tưởng nhóc cả lắm không?”

“Cậu nói xem.” Trương Trác hỏi lại.

Đào Gia Vũ đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhiều chuyện, vỗ một phát vào gáy rồi nhìn ra xa, miệng nói: “Tôi không nói đâu.” Gió lạnh từ ngoài xộc vào miệng khiến cả người lạnh run, y thấy người phụ trách của trung tâm huấn luyện đi từ xa lại đây. “Diệp Tuấn, có người tìm anh.”

Diệp Tuấn chống tường đứng dậy. “Lão Đồng.”

Người đàn ông đó do dự, đi lòng vòng tại chỗ mấy lần mới kéo khóa áo xuống, lấy một bao đỏ ra đưa cho Diệp Tuấn: “Cậu cầm đi.”

Bao lì xì bị nhét vào tay Diệp Tuấn, anh nhân tiện suy nghĩ. Theo đuổi tiền bạc trong một thời gian dài khiến anh có sự cảm ứng đặc biệt với chúng, anh có thể ước lượng được số tiền. Diệp Tuấn cười rồi đẩy trở lại: “Không có công không hưởng lộc, anh cứ nói thẳng đi.”

Nói gì đây?

“Diệp Tuấn, sự việc hôm nay cậu cũng thấy cả rồi đấy, thật ra có do cậu làm hay không đã không còn quan trọng nữa.” Người đàn ông mau chóng giải thích. “Tôi vẫn luôn sát cánh bên cậu, nhưng tôi cũng là người phụ trách của trung tâm huấn luyện này, không thể không lo lắng cho tương lai của nó được...”

Đỗ Trạch nghe vậy thì quay lại nhìn về phía Diệp Tuấn. Diệp Tuấn không nói gì nữa, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười rất không hợp hoàn cảnh, anh không thấy rõ mặt Diệp Tuấn.

“Nói chung là tôi hiểu ý anh rồi.”

Người đàn ông bỗng vui mừng nói: “Những học trò cậu dạy đều rất giỏi, hay là như thế này đi, tôi giới thiệu cho cậu tới trường của bạn tôi nha.” Nói xong định cầm di động gọi, nhưng Diệp Tuấn giơ tay ngăn hẳn lại.

“Cám ơn. Tôi nghĩ, tôi sẽ không bao giờ làm thầy giáo nữa.” Trẻ con ngây thơ vô tội, khó có thể nắm bắt, cho nên trung tâm huấn luyện là cộng rơm cứu mạng cuối cùng của anh, anh có thể dạy vũ đạo ở đây, giống như có thể được trở lại với sân khấu thêm lần nữa.

Ở nơi này, Diệp Tuấn cũng quên đi hết mọi phiền lo và những chuyện đang bóp nghẹt cổ họng khiến anh không thể thở nổi. Nhưng anh đã sai, bây giờ anh lại trở về với điểm bắt đầu, người chẳng có một xu, không đáng giá một đồng.

“Diệp Tuấn...”

“Anh đừng nói nữa, tôi hiểu cả mà.”

“Mẹ nó!” Đào Gia Vũ đứng phía sau chửi một câu, quay lại hỏi Trương Trác. “Rốt cuộc bây giờ nhà kia muốn thế nào?”

Trương Trác thở dài: “Phóng viên địa phương đã biết rồi, cậu nói việc này có thể làm sao đây? Người ta dựa vào trung tâm huấn luyện để kiếm sống, cho dù chứng minh Diệp Tuân vô tội thì sao? Sự ảnh hưởng của câu ‘vào trước là chủ’ đã ăn sâu bén rễ trong đầu rồi.”

“Cứ vậy quên đi sao?”

“Khiến cho bọn họ và phóng viên nói rằng đứa trẻ đã sai.”

Đỗ Trạch đứng cạnh mở miệng: “Không phải bọn họ làm căng lắm sao?”

“Có tiền lót đường, bọn họ sao mà căng nổi?” Nếu không làm theo cách của Trương Trác, tiền mà gia đình đứa bé lấy đi là không thể đếm xuể. “Để luật sư nói chuyện với bọn họ, yên tâm đi.”

Không lâu sau, cảnh sát dẫn bọn họ đi ký tên, nói là có thể về rồi.

Ra khỏi đồn cảnh sát là một chuyện thoải mái, nhưng Đỗ Trạch lại cảm thấy trong lòng có một tảng đá, anh lớn từng này rồi mà chưa từng chịu oan ức như Diệp Tuân.

Xe bị kéo đi nên không thể lái xe về nhà, cuối cùng bốn người đành ngồi tàu điện ngầm nửa tiếng. Đỗ Trạch mua bánh bao thịt mời mọi người ăn tạm, lúc đó định nói mấy câu giảm bớt bầu không khí nặng nề xuống nhưng lời tới miệng lại không muốn nói nữa, bởi vì không biết nên nói từ đâu mới ổn.

Bao đỏ vẫn bị Diệp Tuân nắm lấy, một miếng bánh bao nóng hổi khiến hai hàm cứng ngắc ầm ầm lên, anh chờ đến khi nguội, miếng thịt heo nóng bỏng trong miếng bánh đi từ yết hầu xuống dưới, tựa như tim cũng bị bỏng theo luôn. Anh che ngực cố gắng thở ra, chẳng biết nước mắt ứa nhoe từ lúc nào.

Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ là anh phải bắt đầu lại một lần nữa thôi mà. Đúng, bắt đầu lại một lần nữa.

Nhưng cuộc đời có bao nhiêu lần có thể bắt đầu lại một lần nữa?

Diệp Tuân tưởng rằng bản thân đã đủ kiên cường, sẽ không khóc lóc vì khó chịu thêm một lần nào nữa, nhưng anh cũng hiểu rõ bản thân chẳng thể nào trốn tránh được.

Đào Gia Vũ nghe thấy tiếng ghen ngào cất lên bên cạnh thì xoay người lại, Diệp Tuân khóc tới mức vai cũng run rẩy, đầu cúi xuống nên không thấy rõ mặt, chỉ thấy những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống tay, bánh bao cũng bị bóp méo mó.

Trên tàu điện ngầm có rất nhiều người, bọn họ nhìn anh với các ánh mắt khác nhau.

Đào Gia Vũ chỉ ngồi im, y ở cùng Diệp Tuân mấy ngày, đã biết không ít chuyện, công việc này cần thể diện hơn so với Đinh thực Hách, y cũng biết Diệp Tuân rất quý trọng nó, nhưng hiện tại thì hỏng hết rồi.

Khóc là giải bày, khóc xong thì ổn rồi.

“Anh đừng khóc. Khóc... không đẹp đâu.” Đào Gia Vũ vụng về đưa khăn giấy cho Diệp Tuân. “Đừng khóc.” Thấy có người cầm điện thoại chụp, y ôm Diệp Tuân chỉ vào người nọ. “Chụp cái gì? Không được chụp!”

Y ôm Diệp Tuân vào lòng hoàn toàn vì muốn chăm sóc trái tim yếu đuối của người ta một chút thôi, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, y cảm thấy Diệp Tuân ngay cả chết cũng có thể làm được. Nhưng chẳng bao lâu sau, người trong lòng nắm chặt áo y, bắt đầu khóc lớn tiếng, đó là tiếng khóc tuyệt vọng mặc kệ hết thảy.

Đỗ Trạch không muốn nhận mình là kẻ cảm tính, anh nén cảm xúc đưa bánh bao cho Trương Trác: “Tớ không muốn ăn.”

“Cậu không muốn ăn nên ném cho tôi?”

“Bánh bao chưa cắn miếng nào, đừng lãng phí.” Hai tay nhét vào túi, nửa khuôn mặt đều rứt trong khăn quàng cổ.

“Đỗ Trạch.” Trương Trác cau mày. “Cậu qua đây.”

Đỗ Trạch nhìn hẩn, Trương Trác dùng bả vai ra hiệu. Đỗ Trạch cười rất thành thật, cười rất yếu và rất xấu, sau đó nhẹ nhàng tựa vào vai hẩn.

Trương Trác nhếch môi, cắn một miếng bánh bao đã nguội.

“Ngây thơ.”

31. Chương 31: Ai Nhéo Mặt Cậu

Đỗ Trạch hừ một cái rồi thuận theo gió xuôi theo nước, từng đau khổ nhưng không thể nào so sánh được với Diệp Tuân, thật sự là không đáng nhắc tới.

Người xung quanh đều nghĩ Diệp Tuân là bạn gái của Đào Gia Vũ, không ai nghi ngờ anh là đàn ông. Cho nên Đào Gia Vũ ôm anh vào lòng rồi giơ tay vỗ nhẹ lưng anh, biến thành một người bạn trai tốt trong mắt thiên hạ, nhưng mà vẫn khá kỳ lạ.

Trên tàu điện ngầm, Đào Gia Vũ gọi điện giải thích với bạn mình. Mới ra khỏi đồn cảnh sát nên chẳng có tâm trạng ăn cơm, mãi tới khi xuống khỏi tàu y mới nhìn Đỗ Trạch và Trương Trác. Trương Trác vuốt cằm nhìn ý bảo không sao, lúc dẫn Đỗ Trạch xuống tàu, Đỗ Trạch cũng sắp ngủ luôn rồi. “Đỗ Trạch, về nhà ngủ.”

Đỗ Trạch hắt xì làm đau vết thương trên mặt, chỉ chớp mắt thôi mà nước mắt đã chảy ra rồi. “Lạnh.”

“Về nhà ăn cái gì ấm ấm rồi ngủ tiếp.” Trương Trác nâng mặt Đỗ Trạch, giọng nói cũng nhỏ lại.

Đỗ Trạch ừ một tiếng, mơ mơ màng màng nắm cánh tay Trương Trác đang đi đằng trước. “Hôm nay có thể không tắm không? Hôm qua tớ mới tắm.”

“Hử?”

“Người đau, không muốn đụng nước.”

Trương Trác nhìn anh một cái. “Lăn lộn mấy vòng trên đất, cậu nói không muốn tắm hả? Không tắm thì không cho ngủ trên giường.”

Đỗ Trạch bạnh quai hàm không nói gì, đi theo sau, bỗng nói: “Diệp Tuân ở nhà Đào Gia Vũ à?”

“Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy rất khó chịu.”

“Cậu rất lương thiện.” Trương Trác bấm lần 6, lơ đãng cầm tay Đỗ Trạch miết nhẹ, nhìn vết thương trên mu bàn tay của anh, nói: “Về nhà lấy khăn ướt lau sơ người đi, nếu không sẽ bẩn lắm.”

Nghe thấy phải tắm rửa, Đỗ Trạch thật sự muốn về nhà mình ngủ cho xong, nhưng mắt nhìn nút số 5 còn tay trong túi quần nắm chặt không muốn rút ra. Về nhà sẽ không có ai nấu đồ ăn cho anh, cũng không có ai chỉnh chần cho anh, thậm chí điện sao ấm bằng cơ thể người chứ. Anh chỉ muốn nhàn hạ thôi.

“Trương Trác, hôm nay tớ nói sai rồi.”

Trương Trác mở cửa, nói một câu: “Cậu cũng biết nữa hả? Chỉ bằng câu nói kia của cậu thôi, người ta không đánh vỡ đầu cậu là đã may lắm rồi.”

“Nhưng... Nhưng sự thực là vậy mà. Giả sử Diệp Tuân thật sự gì gì đó cô bé kia, tớ sẽ cảm thấy mất Diệp Tuân thật sự bị mù.” Có người cảm thấy không cam lòng, thật sự nghĩ rằng đó là việc của mình.

Trương Trác không quan tâm, dù sao đánh cũng đánh rồi, bởi vì trước đây Đỗ Trạch không độc miệng như vậy nên nghĩ thấy hơi sợ, nhưng anh độc miệng vài lần thì sẽ không sao nữa.

“Nếu cậu cảm thấy lời mình nói đều là thật, tức là cậu không sai. Có một số người không đáng để người khác kết thân, cậu cũng không cần nể mặt.”

“Trương Trác...” Đỗ Trạch ngồi xuống ghế, nhìn Trương Trác thái rau rất thành thạo, động tác đổ dầu vào chảo rất lưu loát, vừa nấu cơm vừa nói chuyện với anh, giọng nói cũng không còn trách cứ và chán ghét như mấy ngày vừa qua, giống y như trước kia vậy.

Cơm gà xào Cung Bảo, kèm theo chân giò hun khói cắt nhỏ, gà xào Cung Bảo là đồ ăn còn thừa của hôm qua, hôm nay chẳng ai có tâm trạng nấu cơm cả, nhưng Đỗ Trạch cảm thấy bát cơm này còn khiến anh vui vẻ hơn đồ ngoài tiệm.

“Hôm nay cậu thật dịu dàng.” Đỗ Trạch cúi đầu ăn cơm, nhìn chằm chằm từng miếng chân giò hun khói chui vào miệng.

Trương Trác không tài nào hình dung được cảm nhận của mình khi nghe câu này. “Không phải cậu bị ngược đãi đến choáng rồi chứ?”

“Cậu mới bị ngược đãi đến choáng á.” Thấy trong bát Trương Trác có miếng gà rất lớn, Đỗ Trạch tự nhiên lấy đũa gấp, đề phòng bị Trương Trác cướp mất, anh nhét vào miệng ngay tức khắc. “Ngon quá!” Nói xong còn chép miệng, vui như một đứa ngốc.

Trương Trác cụp mắt, tay nắm chặt đôi đũa, hẩn nhẩn mắt lại rồi thở ra một hơi, không biết làm sao kiềm chế được ý nghĩ muốn ôm Đỗ Trạch, hai người gần ngay trong gang tấc. Trương Trác nói thật chậm: “Cậu qua đây chút đi.”

“Cậu định làm gì? Chẳng phải chỉ ăn một miếng thịt của cậu thôi sao?” Đỗ Trạch luống cuống kiểm tra trong bát của mình, tìm được một miếng thịt lớn nhất gấp đưa cho hắn. “Tớ trả cho cậu nè.”

Trương Trác nhìn dáng vẻ đáng thương của Đỗ Trạch, đoán rằng có phải dạo này mình rất hung dữ với Đỗ Trạch hay không. Cho nên khi hắn đi về phía Đỗ Trạch, có thể nhận ra người kia né tránh một cách rất mất tự nhiên, không ngờ sau lưng trống không đột nhiên nặng hằn xuống, Trương Trác ôm lấy tay Đỗ Trạch, kéo anh vào lòng mình.

Đỗ Trạch sợ hãi kêu lên tiếng, nhưng mà ngoài việc bị Trương Trác ôm thì anh không có chỗ nào đau đớn hết.

“Cậu sao vậy?” Một mùi bồ kết thoang thoảng trên chóp mũi, Đỗ Trạch cúi đầu ngửi ngửi, nhẹ giọng nói: “Cậu nói gì đi.”

“Không có gì, ôm cậu chút thôi.” Trương Trác thở dài, cảm thấy bản thân sắp điên rồi.

“À, vậy cậu ôm đi, tớ còn tưởng cậu muốn đánh tớ.” Đỗ Trạch hít mũi, dường như tâm trạng hiện giờ của Trương Trác không tốt, cần an ủi, vì thế anh vỗ vai người kia bắt đầu an ủi nhưng không quen cho lắm, mở miệng vỗ về. “Nhịn không tốt đâu. Ba tớ nói có việc gì cứ nói rõ ràng, nếu không trong lòng mình sẽ rất khó chịu.”

“Ba cậu còn nói gì nữa không?”

Đỗ Trạch thoáng kiêu ngạo. “Ba tớ nói nhiều lắm.” Cảm thấy Trương Trác ôm thật chặt, anh đẩy hắn. “Cậu siết tớ chặt quá.”

Trương Trác hỏi: “Còn có ai từng ôm cậu không? Trừ người nhà ra.”

“Không có ai cả.” Trong câu nói của Đỗ Trạch có chút bất đắc dĩ. “Cậu cho là ai cũng như cậu cần phải ôm một cái mới có thể an ủi hả? Ngây thơ ghê!”

“Cậu học tôi.” Trương Trác ôm siết lấy Đỗ Trạch, vùi đầu vào cổ anh ngửi được mùi sữa thoang thoảng, môi nhẹ nhàng chạm lên.

Đỗ Trạch hồn nhiên không nhận ra, trong lòng thầm nói, có phải hôm nay Trương Trác bị đánh choáng rồi không. “Học cậu đó. Tớ đói lắm, muốn ăn cơm, ăn xong rồi lại để cậu ôm tiếp, được không?”

Trương Trác nhìn anh. “Hôm nay Đào Gia Vũ nhéo mặt cậu, vì sao không cho?”

“Vì sao lại phải cho cậu ấy nhéo chứ? Cậu ấy mà nhéo mạnh sẽ đau lắm, không cho nhéo được đâu.” Vì sao Trương Trác muốn hỏi chuyện này, thật khó hiểu.

“Chẳng phải tôi nhéo cũng mạnh sao?”

Vấn đề này khiến Đỗ Trạch thật khó nghĩ, cắn đũa suy nghĩ một lúc lâu, anh thốt ra một câu: “Bởi vì cậu không giống với cậu ấy, cậu ấy cười nhạo tớ.”

Trương Trác lại hỏi: “Tôi cũng cười nhạo cậu.”

Đỗ Trạch cắn đũa nhìn người đàn ông này, khẳng định hôm nay hẳn không cố ý gây sự, anh quay đầu bưng bát lên, thở phì phì nói một câu: “Vậy sau này cũng không cho cậu nhéo nữa.”

Thôi xong, tức giận rồi.

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Hôm nay nghỉ ngơi, cho nên ngày mai nhập tiếp, tiếp tục đi xếp chữ thôi.

32. Chương 32

Đỗ Trạch ngồi trên giường nghĩ mãi vẫn không hiểu được, bèn mở TV xem ‘Heo nhỏ Bội Kỳ’, nhìn thấy Trương Trác đi vào bèn quay qua ăn cơm. Hôm nay hẳn có tật xấu, cứ thích gây ầm ĩ.

Trương Trác cười cười, cầm chậu đi vào. “Nấu nước cho cậu rồi đó, mau rửa chân đi.”

Đỗ Trạch cắn răng không đáp lời, lúc chân nhúng vào nước lập tức bị nước ầm bao vây, từng cơn tức nhỏ nhỏ trong lòng bỗng tan biến hết.

Trương Trác tắm rửa xong đi ra, Đỗ Trạch vẫn đang ngồi trên giường cầm điện thoại xem Weibo, hẳn gọi một tiếng: “Đỗ Trạch!”

Người trên giường quay đi, tiếp tục chơi game, tuyên bố rõ ràng rằng không quan tâm tới hắn.

Trương Trác đặt chậu nước nóng để rửa mặt xuống đất, nhúng ướt khăn lông muốn luồn vào trong chăn. “Không phải đã nói rõ không lau người sẽ không cho lên giường sao?”

“Cậu tránh ra.”

“Đây là nhà tôi.”

Đúng, anh giận đến ngơ luôn rồi. Đỗ Trạch xốc chăn lên. “Vậy tớ về nhà tớ.”

Sao Trương Trác có thể để anh về chứ? Anh mà về, nơi này sẽ không vui nữa.

“Ai cho cậu về? Nửa đêm rồi cậu còn ầm ĩ gì nữa?”

“Ai muốn ầm ĩ với cậu? Sao cậu lại cứ như vậy chứ?”

Trương Trác đứng lên. “Tôi thế nào?”

Đỗ Trạch ầm ỨC LẮM, một chữ thoát ra khỏi kẽ răng: “Xấu.”

“Được rồi, ngồi trên giường đi.” Trương Trác nói xong muốn nắm vai Đỗ Trạch, ai dè bị ăn một cái tát vào tay, Đỗ Trạch kêu một tiếng: “Cậu đừng đụng vào vai tớ!”

“Vậy tôi đụng tay cậu.”

“Cậu cũng đừng đụng vào tay tớ.” Đỗ Trạch lăn trên giường biến mình thành một con sâu róm, tóc xù như tổ quạ, hai phần ba gương mặt đều rứt vào chăn, chỉ lộ ra đôi mắt ửng đỏ. “Lúc thì rất tốt với tớ, lúc thì xấu xa với tớ. Tớ không phải đồ chơi của cậu.”

Hai tay Trương Trác giữ hông con sâu róm kia, cúi đầu nói nhỏ: “Ai dám coi cậu ấm nhà chúng ta là đồ chơi, hử?”

Mặt giấu trong chăn đỏ hết cả lên, tình huống này rất quen. Trong đầu Đỗ Trạch hiện lên rất nhiều hình ảnh, có hình ảnh anh sống chết không chịu uống thuốc, cũng có lúc Trương Trác nhỏ giọng nói những lời ngọt ngào với anh giống như bây giờ, rồi sau đó, anh đều ngượng ngùng, bởi vì sống hai mươi mấy năm nhưng chưa từng có những hành động hỗn loạn thế này.

Được người khác dỗ dành có cảm giác được che chở, không giống như sự che chở của ba. Ba khiến anh cảm thấy trong lòng ấm áp khôn cùng, Trương Trác lại khiến lòng anh ngứa ngáy, giống như con mèo bị xoa đầu, trong phút chốc không muốn động đậy, toàn thân đều mềm nhũn ra.

Vốn muốn giận lắm nhưng ngay tức khắc không nói lên lời, Đỗ Trạch hầm hừ một lúc. “Không phải cậu ấm, cậu đừng giấu cọt tở nữa.”

“Cậu không phải ấy hả?” Trương Trác cách chăn vỗ cánh tay Đỗ Trạch, cúi đầu cọ trán anh, nhưng vẫn giữ khoảng cách, không đến mức thô lỗ quá. “Vén áo ngủ lên, lau người cho cậu xong còn phải bôi thuốc nữa.”

“Tớ tự làm được.” Đỗ Trạch định ngồi dậy, nhưng lại bị người đàn ông kia nắm lấy cổ tay hỏi lại: “Sau lưng cậu cũng tự làm được hả?”

Đỗ Trạch im lặng lắc đầu: “Không làm được.”

Không phải trước đây chưa từng cởi quần áo trước mặt người ta, nhưng bây giờ thấy hơi ngại. Đỗ Trạch nằm trong chăn cởi quần áo, sống chết không chịu kéo chăn ra. Trương Trác thấp giọng: “Tôi chỉ vén lên một chút thôi, không nhìn cậu. Thật đó!”

“Vây cậu nhanh chút đi, lạnh quá!”

Trương Trác vén chăn lên thấy những vết bầm tím sau lưng Đỗ Trạch, có chỗ nặng có chỗ nhẹ, chắc là dấu vết từ lần trước, còn có vài chỗ tuy rằng nhìn không thấy gì nhưng khi hần chạm vào lại thấy Đỗ Trạch khẽ run, sau đó giọng nghèn nghẹn: “Có thể nhẹ tay chút không?”

Trương Trác lập tức bị cuốn vào việc này, rất lâu chưa từng trải qua tình huống thế này, lực tay cũng nhẹ hơn. Hắn lau phía trước giúp Đỗ Trạch, không cần thận lau luôn trước ngực anh, khăn lông mềm mại chà sát ngứa ngáy khiến cho Đỗ Trạch kêu lên một tiếng: “A!” Hơi thở dồn dập hẳn lên.

Mãi lâu sau mới nhận ra có hơi quá trớn, Đỗ Trạch vòng hai tay ôm vai. “Đừng mà, ngứa lắm.”

Vốn dĩ, trong lòng Trương Trác rất trong sáng, nhưng nhìn phản ứng này của Đỗ Trạch bèn không trong sáng nổi nữa, miệng dỗ dành: “Không sao, không sao.” Bàn tay rất xấu xa, chỉ chọc ghẹo bộ phận nhạy cảm của đàn ông, hết lần này đến lần khác đều nói rất có lý, Đỗ Trạch bị làm cho đỏ mặt mà không thể nói được gì.

“Cậu thấy tôi đối xử với cậu có tốt không? Làm gì có ai lau người giúp cậu, phục vụ cậu thế này chứ.”

Đỗ Trạch cố gắng đến sắp khóc luôn rồi. “Tốt, cậu... A...” Nơi trắng trẻo đột nhiên bị khăn mềm chà sát, anh lập tức cuộn người lại. “Ngứa quá!”

Trương Trác nhú mày: “Tôi có làm gì đâu!” Bàn tay chui vào chăn sờ soạng, hắn ghì chân Đỗ Trạch, nói: “Sắp xong rồi, cậu bị sao vậy?”

Đỗ Trạch chui vào chăn nên đương nhiên không nhìn thấy khóe miệng đang cong lên của Trương Trác, anh còn đang tưởng rằng do mình nhạy cảm, mình chạm vào da mình thì không sao, nhưng người khác chạm vào sẽ chết mất.

“Lưng lau xong rồi, còn lại để tớ tự làm.”

Tay Đỗ Trạch sờ soạng trong chăn muốn lấy khăn mặt, Trương Trác nhìn đầu tóc rối như tổ quạ của anh, bàn tay dưới chăn cứ vậy nhẹ nhàng lướt qua, sâu lông bèn nằm im thín thít.

“Đỗ Trạch?” Hắn đổi giọng hỏi dò.

“Tớ nói để tớ tự lau rồi mà...” Nếu biết sẽ thế này, anh dù lưỡi thế nào cũng tắm rửa. Đỗ Trạch cuộn người lại, chân không dám động đậy, sợ sẽ bị kích thích thêm. Anh cảm thấy chỗ kia rất phấn chấn, máu dồn hết lên não, không cần chạm vào cũng biết nóng cỡ nào.

“Ý cậu là...” Trương Trác cầm khăn mặt lau xuống, đột nhiên chạm vào chỗ kia, Đỗ Trạch giật mình, hấn cũng vén chăn chui vào nằm cùng. Hơi thở nóng bỏng phả vào cổ Đỗ Trạch, có thể thấy rõ những sợi lông tơ nhỏ mịn màu trắng rất, Trương Trác chạm ngoài khăn mặt, từ từ xoa dịu cục cựa của Đỗ Trạch.

“Không được, không được. Trương Trác, a!”

Đỗ Trạch đáng thương hít mũi, đừng nói tới tức giận, dây thần kinh trong đầu căng ra nên ngay cả nói năng cũng rất khó khăn, hai tay run rẩy tự ôm lấy mình nhằm bình tĩnh lại, nhưng sự thoải mái hiếm gặp đã quét sạch bộ não. Anh ưm a một hồi lâu lâu rồi nằm ườn ra giường như một con cá mắc cạn, thò đầu ra khỏi chăn hít thở, phờ ra hai gò má đỏ bừng và đôi mắt ngấn nước, miệng khép mở giống như cá nhỏ thiếu nước, đầu lưỡi hơi vươn ra, vài sợi tóc ẩm ướt dính trên trán, toàn thân mất hết sức lực.

Trương Trác lấy khăn mặt ra, thay một cái mới lau mặt cho Đỗ Trạch, không ngoài dự đoán mà thấy được ánh nhìn thẹn thùng, đôi mắt ngấn nước vì cảm thấy rất ảm ức của anh.

Những người khác đều nghĩ rằng Đỗ Trạch khó tính, sao họ có thể thấy được đáng vẻ lúc này của cậu ấy chứ?

Hắn cười cười, an ủi một cách thành thạo: “Nhìn tôi như vậy làm gì?” Nói giống như việc vừa làm chỉ là việc vặt vãnh, không đáng nhắc tới.

Đỗ Trạch lại cuộn mình vào trong chăn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nói: “Không đúng.”

“Cái gì không đúng? Cậu thấy tôi đối xử với cậu có tốt không?” Trương Trác hỏi.

Đỗ Trạch lại càng không muốn trả lời.

Trương Trác xốc mạnh chăn lên rồi chui vào, thở dài: “Cậu thật là đồ vô lương tâm, nào có ai giúp cậu như tôi chứ. Cứ nói tôi dạy hư cậu ấy, vậy tôi đã đánh cậu hay chửi cậu hả?”

Đỗ Trạch chui vào chăn rồi, ai ngờ bỗng đỏ mặt chui ra, bên trong đều là mùi kia.

“Tớ cũng không biết. Làm gì có ai như vậy... như vậy.”

Trương Trác nín cười. “Vậy cậu nói xem, rốt cuộc tôi tốt hay xấu xa nào?”

Đỗ Trạch cảm thấy quan điểm của bọn họ không giống nhau, nhưng bị Trương Trác bóp méo vấn đề, anh cắn môi dưới, nói: “Cứ cho là... cho là tốt đi.”

“Đều là đàn ông con trai cả, không sao đâu. Do thường ngày cậu không chịu kích thích cậu ả nhỏ kia nên mới thấy khó chịu đó. Hơn nữa, trời biết đất biết cậu biết tôi biết, sẽ không có thêm người nào biết nữa.”

Mặt Đỗ Trạch như đưa đám: “Không tốt!”

“Vậy sao vừa rồi cậu không đẩy tôi ra?”

Đỗ Trạch mím môi không nói, vừa rồi anh thích quá nên quên từ chối...

Trương Trác kéo người đang đỏ mặt vì khó chịu ra khỏi chăn, đắp chăn cẩn thận rồi nhẹ giọng: “Thật sự không sao đâu. Tôi chỉ giúp cậu một việc con con thôi, đừng ngại.”

“Tớ chưa từng... chưa từng như vậy.”

“Cậu đã kiềm chế lâu lắm rồi.”

“Nhưng mà người khác cũng không giúp đỡ như vậy.”

Trương Trác dè dặt, người khác không ăn ngủ cùng một chỗ giống như bọn họ kia mà.

Đỗ Trạch cứ tưởng đêm nay mình không ngủ nổi, ai dè nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch. Ngày hôm sau, anh vẫn tỉnh dậy từ trong lòng Trương Trác giống như trước, hai cái miệng chỉ cách

nhau 2cm, sợ tới mức ù té chạy đi rửa mặt, trong đầu đều là hình ảnh tối hôm qua Trương Trác ôm anh giúp đỡ. Anh che ngực, nhận ra tay không đủ dùng, mặt cũng cần che nữa.

Trương Trác giả vờ như không thấy đáng vẻ thiếu tự nhiên của Đỗ Trạch, xoa xoa mặt anh, biết rõ còn hỏi: “Sốt rồi phải không? Sao mặt đỏ vậy?”

“A, không có, không có.” Mắt Đỗ Trạch nhìn chằm chằm tay Trương Trác, trong lòng thầm nói rằng chính bàn tay này của hắn đã giúp anh.

Lúc ra khỏi nhà, Đỗ Trạch ngồi trên ghế dưới, đều là mùi của Trương Trác, muốn giấu mặt vào trong khăn quàng cổ thì lại nhận ra đây là khăn Trương Trác đưa anh dùng. Lúc trước bọn họ chơi thân với nhau như vậy nhưng chưa hề giúp nhau chuyện kia, rất ngượng, còn bình thường thì anh cũng không tự làm, vẫn là vì ngượng.

Ngước gương mặt mang những vết thương mới cùng vẻ mặt xoắn xuýt bước vào công ty, không ít người chú ý tới Đỗ Trạch.

Chị Phương như gặp ma mà hét ầm lên: “Em đánh nhau đó hả?”

“Ừm, không nghiêm trọng lắm đâu.” Cầm tập tranh vẽ đi tìm Chủ nhiệm, anh không muốn nói nhiều về vết thương của mình.

Giữa trưa lấy lý do ra ngoài mua cafe cho mọi người, Đỗ Trạch mua một ly đắng nhất để nâng cao tinh thần. Đúng lúc anh ngồi xuống thì thấy Diệp Tuân đang ngồi ở một góc sáng sủa, đã là người đẹp thì ở đâu cũng sẽ thu hút sự chú ý. Hôm nay, Diệp Tuân không trang điểm, mặc một cái áo lông màu xanh lam nhạt, nhìn phong cách chắc là unisex, không phân biệt nam nữ. Có một người đẹp buồn rầu ngồi bên cửa sổ suy nghĩ rồi thở dài, đã có vài người đến gần bắt chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt hình như là thất bại rồi.

Cho nên, khi Đỗ Trạch mang mấy ly cafe và bánh ngọt đi qua bị không ít người nói “Nực cười!”, đơn giản là cốc đòi ăn thịt thiên nga ấy mà, cơ thể nhỏ bé như anh mà cũng đòi của người ngồi bên cửa sổ sao?

A, điều khiển những kẻ còn lại trợn tròn mắt vì kinh ngạc là Diệp Tuân để anh ngồi xuống rồi.

Đỗ Trạch nghe thấy câu “Đệch!” đầy khiếp sợ đằng sau thì hơi đắc ý, anh tìm món bánh ngon nhất trong túi đưa qua, cười nói: “Trùng hợp thật, anh cũng ở đây.”

“Anh đi phỏng vấn ở cửa hàng đối diện, nhưng khi bọn họ biết anh là đàn ông bèn đuổi anh ra ngoài.” Diệp Tuân uống một ngụm cafe, giọng nói không rõ vui buồn, giống như chẳng có gì to tát cả.

Vết thương trên mặt Diệp Tuân khá ít, Đỗ Trạch nhìn trán anh, lấy miếng băng y tế trong túi đưa cho anh. Lần này, Diệp Tuân cầm lấy rồi nói cảm ơn, Đỗ Trạch vui vẻ nói: “Không sao, bây giờ anh muốn tìm việc liên sao?”

“Không có việc làm thì không có thu nhập, không có thu nhập thì khác nào một kẻ vô dụng.”

“Bây giờ anh đang ở nhà Đào Gia Vũ thì cứ nghỉ ngơi vài ngày đi, mấy ngày này anh tìm việc không dễ đâu.” Bắc Kinh xảy ra việc thế này, tuy rằng không bị đưa tin, nhưng Diệp Tuân cứ trưng gương mặt này ra ngoài sẽ dễ bị lộ tin lắm.

“Đào thiếu...” Diệp Tuân cúi đầu mỉm cười. “Anh lại có thể ở nhà cậu ấy vài ngày.”

Đỗ Trạch nhỏ giọng: “Thật ra... Thật ra nếu không có chỗ ở thì em có thể cho anh thuê phòng.”

“Em tên Đỗ Trạch nhỉ.” Diệp Tuân nâng tay chống cằm nhìn về phía chàng thanh niên đang rất bối rối kia, ánh mắt quan sát kỹ càng. Người này sạch sẽ, không ông ẹo, chắc chắn không phải người trong giới, nhưng chân anh ở dưới gầm bàn đụng vào chân Đỗ Trạch, trượt nhẹ từ bắp chân lên trên. “Chẳng lẽ em thích anh?”

“Không, không.” Đỗ Trạch chưa từng bị trêu chọc thế này, mông như có kim đâm, không sao ngồi ngay ngắn được, anh luống cuống đứng lên rồi lại ngồi phịch xuống, gãi đầu nói: “Anh là người tốt, là bạn của Đào Gia Vũ thì cũng là bạn của em mà. Cho nên em cũng tin anh.”

Lời này rất ngốc nghếch, nhưng khi anh đối diện với Diệp Tuân thì không hiểu sao cứ nói lắp ba lắp bắp, cho nên cứ giải thích như vậy với người ta thôi.

Diệp Tuân cầm bánh cắn một miếng, bơ dính vào ngón tay, anh vừa nhai vừa nói: “Lúc trước anh làm ở Dinh thự Hách.”

“Em... Em.” Đỗ Trạch ngồi trên ghế, chán nản nói: “Có thể mời anh làm người mẫu cho em không?”

“Người mẫu gì? Có mặc quần áo không?”

Diệp Tuân nói toẹt ra, Đỗ Trạch rụt rè lắc đầu: “Anh rất xinh đẹp, ít nhất cũng phải là thư ký.”

“Anh là đàn ông đó.”

“Vẻ đẹp, không phân biệt giới tính.” Đỗ Trạch nhìn anh. “Có trả tiền công, được không ạ?”

“Xin chào, hết chỗ ngồi rồi. Xin hỏi, tôi có thể ngồi đây không?”

Một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, Đỗ Trạch không hiểu nên ngẩng đầu lên. Thấy người đàn ông nhìn Diệp Tuân, anh bèn đặt tất cả mọi thứ lên sofa, sau đó ngồi xuống cạnh Diệp Tuân, nói: “Không thể ngồi!”

Về mặt người đàn ông kia thay đổi, lúc này Diệp Tuân tựa đầu vào vai Đỗ Trạch, giọng nói khàn khàn: “Xin lỗi nha, có người rồi.”

Việc xảy ra bất thành linh khiến Đỗ Trạch đỏ mặt, nhưng càng ngồi thẳng lưng hơn.

“Bọn họ đang ghen tị với em.”

“Chẳng qua là muốn hẹn hò ấy mà, con người toàn nhìn mặt mũi thôi.”

Đỗ Trạch không nghĩ là chuyện lạ mà gật đầu. “Cho nên bọn họ đều là cóc ghẻ.”

“Trong mắt em, anh rất xinh đẹp, cho nên em cứ thế mà tin anh sao?”

Đỗ Trạch nói: “Em thích anh!”

Có thể nói từ thích một cách đơn thuần như vậy, đủ để biết ‘thích’ của chàng thanh niên này căn bản không phải là ‘thích’ kia. Nhưng Diệp Tuân chưa từng được ‘thích’ đơn giản như vậy, anh đáp lại: “Em rất đáng yêu, anh cũng thích em.”

Đỗ Trạch nghe vậy thì vui lắm, lấy di động xin cách thức liên lạc. Anh và Diệp Tuân thêm nhau thành bạn tốt, sau đó mới nhớ ra mình ra ngoài để mua bánh ngọt cho đồng nghiệp, vì thế vội vàng vẫy tay chào rồi chạy ra ngoài.

Diệp Tuân ngừng cười, mặt không cảm xúc cúi xuống quầy cafe, ngồi xuống là ngồi ba tiếng liền.

Tiệm cafe mở tại đầu đường nơi người người qua lại, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, vui vẻ, không cảm xúc hoặc là giận dữ ngút trời, trăm vẻ đời người, Diệp Tuân cứ thế ngây người ra.

Có một cặp anh em sinh đôi đi ngang qua cửa sổ, người anh cao cao cần thận nắm chặt tay cậu em, Diệp Tuân không nghe thấy cậu ta nói gì, nhưng nhìn thấy nụ cười trên mặt cậu em càng lớn hơn, nét mặt hai người ngây thơ trong sáng, khiến người khác chú ý.

Nhưng nụ cười chợt cứng lại bên miệng Diệp Tuân, bây giờ Diệp Tường không liên lạc với anh, anh cũng không biết thằng em này đang ở đâu, nếu có một ngày cậu ta thua bạc chết ở đầu đường, Diệp Tuân sẽ không bận tâm mà nhận được tin tức vui vẻ về người này.

Đúng vậy, anh đã chán rồi, chán tới mức cảm thấy giết người cũng chẳng sao hết, thế giới này không hề đối xử tốt với anh.

Hơn năm giờ, Đào Gia Vũ gọi tới, Diệp Tuân giơ tay gọi ly cafe thứ hai. Hai mươi phút sau, Đào Gia Vũ cuốn theo gió lạnh vào tiệm cafe, nói chuyện rất mất tự nhiên: “Đi thôi.”

Diệp Tuân đứng dậy, tự nhiên quàng tay y, cười nói: “Sao hồi hộp thế này? Hồi hận rồi sao?”

“Không hối hận.” Đào Gia Vũ cảm thấy đau đầu. Hôm qua khi y và Diệp Tuân về đến nhà, Diệp Tuân không không chế được cảm xúc nằm cuộn người trên sofa, bên cạnh vẫn để chăn gối xếp gọn gàng. Đào Gia Vũ cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng nhận ra bản thân chẳng có lập trường gì để nói cả. Sau Tết, anh không ra ngoài, y ở trên lầu xem video theo dõi; hầu hết thời gian, Diệp Tuân đều ngơ ngẩn, ngồi trên sofa nhìn ra bên ngoài, nhìn cả buổi cũng không nhúc nhích, hoàn toàn khác xa với A Thủy xinh đẹp trong Dinh thực Hách kia. Diệp Tuân không trang điểm, bầu không khí xung quanh rất nặng nề, y hơi tò mò muốn tìm hiểu về Diệp Tuân.

“Mai đi lấy hành lý sau, anh mau ngủ đi.”

Diệp Tuân kéo tay y, hỏi: “Tôi có thể ở thêm vài ngày không?”

Đây là một đề nghị rất liều lĩnh, nhưng Diệp Tuân đã khơi lên lòng hiếu kỳ của Đào Gia Vũ, cho nên đề nghị này trở nên không hề liều lĩnh chút nào nữa. Thậm chí, Đào Gia Vũ còn nghĩ cách giúp Diệp Tuân: “Mỗi ngày anh nấu cơm tối giúp tôi, tôi có thể trả lương cho anh.”

“Cậu đang thương hại tôi đó.”

“Sao cũng được.” Đào Gia Vũ nhún vai, chỉ vào phòng bếp: “Anh cũng biết đấy, tôi không hay vào bếp, trong tủ hầu như đều là mỳ gói.”

Khả năng tiếp thu của Diệp Tuân rất nhanh, hoặc có thể nói là anh đã hết cách nên chỉ có thể chịu thua mà thôi.

Ở nhà Đào Gia Vũ tốt hơn nhiều so với ở ký túc xá của nhân viên, không chỉ tốt thôi đâu, còn có thể đề phòng Diệp Tường đến đòi tiền. Ra vào khu dân cư Bích Ba rất nghiêm, bảo vệ thấy ai khả nghi là hỏi, không nói rõ nguyên nhân thì không cho vào, Diệp Tuân từng thấy bảo vệ chặn người ở ngoài cổng rồi.

Nếu đã quyết định ở đây rồi, vậy thì không thể ngủ trên sofa nữa. Đào Gia Vũ chỉ căn phòng trên lầu hai, đối diện thư phòng là phòng khách, diện tích không lớn nhưng sạch sẽ và tràn ngập ánh sáng, trang trí cũng thiên về màu ấm giống như bên ngoài, từ cửa sổ có thể nhìn thấy một mảng rừng xanh ngắt.

Diệp Tuân vuốt chần mềm mềm mại sạch sẽ, nói: “Rất lâu rồi tôi chưa được ngủ yên ổn một giấc nào.”

“Vậy anh cứ ngủ yên ổn đi, hôm sau nấu cho tôi một bữa yên ổn.”

Diệp Tuân ngẩn cả người, đi về phía Đào Gia Vũ rồi ôm cổ y, môi vuốt ve cổ y: “Làm không?” Giọng nói nỉ non như cầu xin.

Đào Gia Vũ lập tức từ chối: “Trước nay tôi không ép ai, hiện giờ tôi đang là sếp của anh, còn anh là cấp dưới của tôi, tư tưởng phải đứng đắn.”

Sau đó, Đào Gia Vũ nhận ra tư tưởng của mình không đứng đắn. Ví dụ như bây giờ đang cùng Diệp Tuân đi mua đồ ăn, thật ra phải lâu lắm y mới ra ngoài mua đồ một lần, bởi vì không thích nấu cơm cho nên cũng không dẫn người về nhà qua đêm. Căn hộ này là nơi bí mật của y, ngoài mấy người bạn thân trong nhóm ra thì ngay cả ba mẹ y cũng không biết.

Diệp Tuân mặc áo lông màu xanh xám, quần khăn màu vàng nhạt, nếu không nói lớn thì không một ai nhận ra anh là đàn ông. Mà sự dụng chạm tự nhiên của anh khiến trong lòng Đào Gia Vũ sợ hãi.

Y không nên đồng ý đi cùng nhau, có bản lĩnh thế này làm gì mà không được cơ chứ? Đi uống rượu còn tốt hơn nhiều so với đi siêu thị, đứng bên dây bán nước tương mà cũng có thể đứng được hẳn mười phút, y không hiểu, mua một chai nước tương thôi mà, cần gì phải chọn tới chọn lui như vậy.

“Không khác nhau lắm đâu.” Nghĩ rằng chỉ bằng lên mạng nghe nhạc cho rồi, đúng lúc Nhậm Viễn gửi một bức ảnh cho y, phía dưới còn có tin nhắn thoại. Đào Gia Vũ không nghĩ ngợi gì mà bấm nghe, ai dè câu đầu tiên Nhậm Viễn nói là:

“Mẹ nó, Diệp Tầm là là đàn ông đó. Người này quá trâu bò. Tôi nói cậu nghe nè...”

Vội vàng che di động, Diệp Tuân quay người, đẩy xe mua sắm nhìn y: “Cậu muốn hỏi điều gì?”

Dù sao cũng lớn hơn Đào Gia Vũ vài tuổi, Diệp Tuân sẽ không tức giận, để một người không thân quen lắm ở lại nhà mình thì cũng nên điều tra rõ ràng mà.

Về mặt Đào Gia Vũ thay đổi liên tục, nói: “Anh thích nhảy, lúc đó tôi tiện thể nhắc tới, người bạn này của tôi...”

“Thời đại học, tôi có một người bạn trai, tính ra thì chỉ là chơi bởi thôi. Tôi tới trường hần tìm hần, lúc hôn hần thì bị bạn cùng ký túc xá chụp lại, hần bị ép dọn ra ngoài. Thật ra tôi rất vui, nhưng hần vì tương lai mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tôi.” Diệp Tuân vừa tìm nguyên liệu nấu ăn vừa nói, về mặt hồ hững. “Trải qua rất nhiều chuyện, rốt cuộc chúng tôi cũng tốt nghiệp. Tôi thích trẻ con, hần nói sẽ cùng tôi tìm một người mang thai hộ để sinh con, mang thai hộ tốn không ít tiền cho nên tôi cố gắng kiếm tiền. Đúng rồi, bọn tôi còn mua nhà, diện tích không lớn nhưng rất ấm áp, tôi còn tưởng tháng ngày tươi đẹp của mình cuối cùng cũng tới rồi. Nhưng vào sinh nhật của tôi, có một người con gái gõ cửa nói cô ấy và bạn trai tôi kết hôn, chiếc nhẫn trên tay cô ấy vừa to vừa chói. Cô ấy nói gia đình tôi nghèo túng, là một sự trời buột, hần sẽ không ở cạnh tôi được; hơn nữa, tôi chẳng có gì để cho hần cả, có thể sinh con sao? Có thể ngăn cao đầu đứng cùng hần, ở nhà giúp hần tiếp khách khứa sao?”

“Sau đó, tôi mới biết, người con gái này đã ở cạnh hần từ lúc học đại học rồi. Nhà đứng tên hần, tôi bị đuổi ra ngoài.”

Đào Gia Vũ hừ một tiếng: “Chân của anh.”

Diệp Tuân quay đầu cười cười: “Do em trai tôi, bị kẻ đòi nợ đánh.”

“Sao không tìm gã đàn ông kia mà đòi tiền?”

Nào ngờ Diệp Tuân chỉ lắc đầu: “Quá mệt rồi, tôi chẳng còn sức lực nữa.”

“Nghe anh kể chuyện cũ cứ như đang xem phim truyền hình vậy.”

“Đúng vậy. Tôi cảm thấy mình còn thiếu một người mẹ đỡ đầu, đưa cho tôi một bộ váy lộng lẫy đi tham gia yến hội của Hoàng tử.” Diệp Tuân cúi đầu tự giễu.

Đào Gia Vũ nhìn anh, nhét di động vào túi quần, hỏi: “Từ nhỏ anh đã thích mặc đồ nữ rồi à?”

“Không nhớ nữa, tóm lại là thích từ lâu rồi. Lần đầu tiên của tôi và bạn trai cũ, hần thấy tôi mặc váy bèn đẩy tôi xuống giường, hôn tôi rất đau, giờ nghĩ lại thật buồn cười.”

Làm gì mà buồn cười chứ, Đào Gia Vũ sờ mũi rồi tự nói: “Váy sao còn sợ tôi?”

“Nhưng lần đầu tiên với Đào thiếu, tôi cũng rất đau, đau hơn nhiều so với lần đầu với hần.”

Giọng Diệp Tuân nói rất nhẹ, lại hơi khàn, rõ ràng là bông đùa nhưng lại khiến người khác cảm thấy anh rất buồn rầu, còn vì sao lại buồn thì Đào Gia Vũ không hiểu, nhưng anh không phải một người dễ chịu thiệt, y bèn nói: “Bạn trai cũ của anh làm nghề gì?”

“Không nhớ, rất lâu rồi không nghĩ tới hần.”

Đào Gia Vũ theo phản xạ có điều kiện nhớ tới giấc mộng xuân lúc trước, nếu không phải lần đó khiến Diệp Tuân bị thương nặng thì có lẽ bọn họ đã không còn dính lú gì tới nhau nữa, chứ đừng nói tới việc ra mặt hai lần vì anh.

Trước giờ y chưa từng ra mặt giúp bạn cùng giường, đương nhiên rồi, không loại trừ khả năng trước Diệp Tuân thì không ai có thể trèo lên giường của y.

“Nếu anh muốn, tôi có thể giúp anh đòi lại công bằng.” Đào Gia Vũ cầm lấy bàn tay đang lục lọi tìm kiếm trên kệ hàng, trong đầu bỗng nghĩ đến một từ: da thịt nồn nà, mấy giây sau mau chóng lắc đầu, lần này ngu ngốc quá, thật không hợp. Y bỏ tay Diệp Tuân vào túi áo mình. “Diệp Tuân, vì sao anh phải làm công việc kia chứ?”

“Cám ơn Đào thiếu.” Diệp Tuân mau chóng nhìn Đào Gia Vũ một cái, sau đó cup mắt xuống làm như đang xem ngày tháng sản xuất của sản phẩm, tay cũng từ từ rút ra khỏi túi áo ấm áp của người đàn ông này. Không khí ngoài túi áo hơi lạnh, đầu ngón tay run nhẹ nhẹ, may là anh đã quen lạnh rồi.

“Hôm nay gặp Đỗ Trạch ở tiệm cafe, cậu ấy muốn mời tôi làm người mẫu.”

“Người mẫu?” Nhắc tới Đỗ Trạch, Đào Gia Vũ bèn cười toe toét: “Nhóc cà lăm rất lằng mạn đó, anh đừng lo, nếu rảnh rồi thì có thể liên lạc với cậu ấy. Tôi và Trương Trác đều là dân làm ăn, cậu ấy thì khác, có đôi khi có nhiều cách hay hơn bọn tôi.”

“Xem ra cậu ấy rất đơn giản.” Nhìn quần áo hàng hiệu thì chắc cũng là nhân viên của một công ty lớn nào đó rồi, nhưng nói chuyện còn non nớt, nhìn là biết được gia đình cưng chiều, không phải một kẻ dở hơi.

Đào Gia Vũ hừ hai tiếng, nghe vậy bèn lẩm lời: “Cậu ấy hả, hừ, từ thời đại học Trương Trác đã chiều hư cậu ấy rồi.”

“Cậu ấy thích Trương Trác?”

“Chuyện của bọn họ tôi không rõ lắm. Ngày mai tôi phải đi làm rồi, nếu anh rảnh thì dọn dẹp nhà cửa nha.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

Hôm sau, Đào Gia Vũ dọn dẹp chút việc rồi lên máy bay luôn. Diệp Tuân tới Dinh thự Hách sắp xếp công việc, ca của anh là vài ngày trong tuần, cho nên rảnh tới chán luôn. Anh ngồi gác chân lên thảm dưới sàn, lúc này màn hình di động chớp chớp không ngừng, Đỗ Trạch gửi tin nhắn tới.

Mở đầu là vừa lễ phép vừa khách sáo hỏi han, hỏi vết thương của Diệp Tuân thế nào rồi, cách cư xử quá cẩn thận của Đỗ Trạch khiến Diệp Tuân không từ chối nổi.

“Thứ Bảy anh có rảnh không?”

Diệp Tuân gửi một đoạn ghi âm đáp lại: “Có rảnh, anh phải chuẩn bị những gì?”

Đỗ Trạch ôm di động lăn một vòng trên giường, gõ chữ: “Cứ tự nhiên như bình thường là được rồi, không cần chăm chút ăn mặc lắm đâu.” Người đẹp thích hợp với vẽ chân dung tả thực, nhưng thời gian vẽ tả thực rất dài, anh không vẽ nhuần nhuyễn như ông nội được, cho nên muốn vẽ phác thảo trước.

Đỗ Trạch và Diệp Tuân nói chuyện rất nhiều, Trương Trác lên giường nằm cũng không nhận ra, mãi tới khi mộng bị vỗ một cái, anh mới quay người lại: “Cậu làm gì đó?”

“Cậu nằm phè phỡn ra giường tôi thế này, cậu còn hỏi tôi làm gì đó hả?” Nhìn khung chat một cái, Trương Trác tùy ý nói: “Bây giờ cậu thân với Diệp Tuân nhỉ!”

Đỗ Trạch ôm di động không buông: “Cũng được, con người anh ấy rất tốt.”

“Ngoài tốt ra thì còn gì nữa?” Trương Trác tiện tay nhắn tin cho Đào Gia Vũ.

Đỗ Trạch nghiêm túc ngẫm nghĩ: “Anh ấy còn rất đẹp, tớ muốn vẽ anh ấy.”

“Bây giờ tôi mới biết, thì ra cậu là đồ mê sắc.”

Đỗ Trạch không đồng ý: “Không phải vậy. Tớ chỉ muốn ghi chép lại cái đẹp mà thôi, đây là công việc nghệ thuật.”

“Đúng đúng đúng, rất nghệ thuật.” Trương Trác cười nằm xuống, tay xoa eo Đỗ Trạch, lập tức bị đập cho một phát.

“Cậu ngủ bên cậu đi.”

“Được, dù sao hôm sau...” Nói được một nửa, Trương Trác thấy Đỗ Trạch đang xem một vài bức tranh rất ‘nghệ thuật’, giọng hần nghiêm lại, hỏi: “Cậu còn muốn vẽ khóa thân?”

Đỗ Trạch che di động như kẻ trộm: “Không phải, tớ đang học tập, học tập thôi mà.”

Trương Trác dán sát lại, đe dọa: “Coi chừng Đào Gia Vũ cầm dao chém cậu.”

Câu này Trương Trác nói sát tai Đỗ Trạch, Đỗ Trạch ngứa ngáy bèn phui phui lỗ tai, quay người đẩy ngực hần: “Nóng quá, cậu đừng dựa vào nữa.”

“Không dựa gần sao bôi thuốc nước cho cậu được?”

“Cậu đừng lôi thuốc nước ra nữa!” Vốn đã quên chuyện kia, giờ lại bị làm cho nghĩ tới rồi.

Đỗ Trạch kẹp chặt chân lại, đầu óc sắp bị mùi hương của Trương Trác xông cho xủ luôn rồi. Mà Trương Trác ôm Đỗ Trạch từ phía sau, một tay giam anh vào trong ngực. “Nếu cậu dám vẽ tranh khóa thân, tôi sẽ xé hết ngay lập tức.”

“Cậu dựa vào đâu mà xé tranh của tớ?” Giây dựa cũng không thoát khỏi vòng tay hắn, Đỗ Trạch giơ tay ra khỏi chăn định chui ra ngoài, rồi cuộc nhận thấy hôm nay Trương Trác không mở hệ thống sưởi, bên ngoài lạnh lẽo như băng khiến anh rụt trở lại, lưng dán lên ngực Trương Trác ấm không thể tả. Anh nói: “Cậu không thể xé.”

“Muốn vẽ khóa thân thì tôi cho cậu vẽ, hử bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

Câu nói của Trương Trác đầy ý ám chỉ, Đỗ Trạch rúc trong chăn mắng một câu: “Háo sắc!”

Trương Trác kéo người gối lên cánh tay mình: “Lời tôi nói đều là thật. Dáng tôi đẹp, giá trị nhan sắc cũng cao, ấy thế mà cậu không muốn vẽ tôi mà lại đi vẽ Diệp Tuân. Đây là một tổn thất của cậu đó.”

“Cậu thật tự kỷ... Lại còn đáng đẹp với giá trị nhan sắc cao nữa chứ.” Đỗ Trạch nói: “Người ta rất xinh đẹp đó.”

“Cậu không tin hả?” Trương Trác cầm tay Đỗ Trạch đặt lên bụng mình, hít vào thở ra mấy hơi để anh tự cảm nhận.

“Tớ không vẽ cậu đâu.” Đỗ Trạch chẳng thèm nghĩ ngợi mà rút tay ra, đầu ngón tay nóng kinh khủng, anh quay người đi, cũng không biết mặt mình bây giờ đỏ tới mức nào rồi. “Dáng cậu không đẹp bằng tớ.”

Tai họa từ miệng mà ra, đợi tới khi Đỗ Trạch nhận ra bản thân đã huênh hoang thì có một bàn tay chui vào trong áo ngủ.

“A, cậu làm gì đó?”

“Tôi xem xem cậu có cơ bắp không.”

Đỗ Trạch vừa muốn khóc vừa muốn cười, ngay tức khắc bị sờ cho chịu không nổi nữa, hai chân anh đạp loạn vào Trương Trác, kết quả trong lúc cậu tới tới lui lui khiến cho tinh thần của cậu nhỏ càng phấn chấn hơn.

“Có phải đây là tật xấu sau khi ăn mặn không đó, sao mà đụng chạm không đứng đắn gì hết vậy?” Trương Trác vừa nói xong, tay đã tự nhiên sờ soạng rồi, nhưng lần này không cách một lớp khăn mặt như trước mà chạm trực tiếp luôn. Độ ấm trong lòng bàn tay bao lấy Đỗ Trạch, sự kích thích đương nhiên không thể diễn tả bằng lời được, bây giờ anh chỉ có thể thở dốc. Trước mặt tên Trương Trác sành sỏi này, ngay cả tư cách nói chuyện cũng không còn nữa.

Tới tới lui lui tầm hai mươi phút, Đỗ Trạch bị làm cho sắp khóc đến nơi rồi, miệng cắn chặt bàn tay đang nắm lại, anh ghen ngào giờ tay còn lại thúc Trương Trác: “Đừng mà.”

“Vậy cậu tự làm đi.” Trương Trác nói buông tay là buông tay.

Đỗ Trạch rúc trong chăn, không thể ngờ được Trương Trác buông thật, mặt mũi bối rối đưa tay vào trong chăn tự cấp tự túc, sau lưng bị Trương Trác nhìn chăm chăm rất khó xử lý. Anh rất không quen với tình dục, tay không thuần thục chạm vào cảm thấy không hề thoải mái, nhận ra càng ngày càng khó chịu, anh vùi mình vào chăn giải quyết qua loa.

Sau lưng nhột cả lăm run run, nhìn thấy rất đau lòng. Trương Trác vốn định trừng phạt anh một chút thôi, rồi cuộc thở ra một hơi, hắn nằm cạnh anh cầm lấy bàn tay đang lúng túng đến đổ mồ hôi kia, nhẹ nhàng cắn lên vành tai đỏ bừng của người ta: “Làm theo tôi.”

“Vẽ tôi, đừng vẽ Diệp Tuân, tôi hơn anh ta kia mà.”

“Ừm...” Đỗ Trạch cắn môi.

Năm phút sau, Đỗ Trạch nằm trong lòng Trương Trác, hai chân duỗi căng ra.

Nửa phút sau, Đỗ Trạch nằm trong lòng Trương Trác từ từ ngẩng đầu lên, do dự: “Trương Trác...”

Đừng thấy cơ thể nhỏ bé mà tưởng lầm, thứ mùi này rất nồng đó. Trương Trác lau tay lên giường, hấn ôm đầu Đỗ Trạch ấn vào ngực mình, nhin không được mà nói: “Bé ngoan, đây đều là phản ứng bình thường của đàn ông thôi.”

“Ai là bé ngoan của cậu chứ?” Đỗ Trạch day mũi, tạm thời không nghĩ tới tư thế của bọn họ mờ ám biết bao nhiêu, hiện giờ cả người anh đều không khỏe nên rất thích được người ôm. “Không bình thường, người khác... người khác đều tự làm.”

Hình như anh quá nghe lời rồi.

“Nhưng mà cậu biết làm, đợi tới khi cậu biết rồi thì tôi sẽ không giúp cậu nữa.”

Trương Trác nói như đúng mười mười vậy, Đỗ Trạch ngượng tới dúi dúi hết cả mặt lại.

“Tại sao giống ba tớ vậy? Nhưng ba tớ không dạy theo kiểu của cậu.”

Trương Trác ôm Đỗ Trạch đắp chăn cẩn thận, hai chân quắp lấy anh như đang ôm trẻ con. Trương Trác vùi đầu vào gáy Đỗ Trạch, tất cả đều là mùi của hắn: “Ba cậu dạy cậu thế nào?”

Đỗ Trạch lờ mờ cảm thấy bọn họ ôm rất chặt. Bạn nói xem, hai tên đàn ông ôm nhau là ý gì đây? Nhưng anh hiểu rõ, nếu nói vấn đề này ra thì Trương Trác nhất định sẽ lôi chuyện thời đại học ra mà nói; bởi vì thời đại học cũng vậy, lúc ấy sợ lạnh, Đỗ Trạch vẫn còn nhớ bản thân mình chủ động nhét chân vào giữa hai chân Trương Trác để sưởi ấm.

“Ba thường giảng giải cho tớ hiểu, khi đó cảm thấy ngượng lắm.”

“Cậu tự làm cho mình, có gì mà ngượng?”

Trọng tâm câu chuyện chuyển qua vấn đề đàn ông, Đỗ Trạch rụt cổ lại: “Tần suất nhiều quá sẽ không tốt.” Anh nghĩ ngợi. “Thời đại học, buổi tối mấy người kia hay làm, hôm sau nhìn cứ như bị ma nữ hút khô máu vậy, lên lớp chẳng có tinh thần gì hết.”

“Cậu còn biết chuyện ban đêm nữa hả?”

Đỗ Trạch nghe hiểu hắn đang ám chỉ mình ngủ rất say. “Dù sao thì hôm đó không ngủ sớm. Cậu ôm tớ chặt quá, tớ buồn ngủ rồi.”

Trương Trác buông lỏng ra một chút: “Đỗ Trạch, cậu không về nhà mấy ngày rồi?”

“Vài ngày rồi.” Đỗ Trạch sững sờ vài giây vẫn chưa tính được mình chưa về nhà mấy ngày, anh đều ăn ngủ ở nhà Trương Trác, mới đầu còn khách sáo, sau đó chẳng hiểu sao lại không khách sáo nữa. Ở cạnh nhau lại nhớ tới ngày xưa, tuy sắc mặt Trương Trác khi thì tốt đẹp khi thì xấu xa, nhưng đối xử với anh không tệ, nhưng chuyện hôm nay... khiến anh có cảm giác nhược điểm của mình đã rơi vào tay Trương Trác rồi.

Vợ chồng Đỗ Kiến Bình đã từng bước một dạy vài kiến thức về giới tính cho con trai từ khi còn nhỏ, bọn họ khác với các gia đình khác – cho rằng các kiến thức về giới tính là một con quái thú sẽ dạy hư con cái họ. Từ nhỏ, Đỗ Trạch chỉ biết sự khác nhau của bé trai và bé gái, cũng biết anh chui ra từ bụng mẹ, anh không phải được nhặt trong thùng rác mang về, lại càng không phải từ trên trời rơi xuống.

Nhưng trước đây, Đỗ Trạch e dè và không hay nói chuyện, khiến cho sự dạy dỗ của Đỗ Kiến Bình không có chút tác dụng nào. Ông phát hiện khi con trai mười sáu tuổi, lần đầu xuất tinh trong mơ đã ngượng đến mức khóc ầm lên.

Đỗ Trạch cũng nhớ rõ cảnh tượng của lần đầu tiên xuất tinh trong mơ, nhưng anh đã quên nội dung của giấc mơ mất tiêu rồi.

Trương Trác thấy phản ứng của Đỗ Trạch thì biết mấy năm nay anh rất yên bình, năm ngón tay bên phải cũng rất yên bình.

“Sống ở chỗ tôi cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt.” Đỗ Trạch nói: “Ngày mai muốn về nhà, ở mãi chỗ cậu cũng không ổn.”

Trương Trác nói một câu: “Ở cùng nhau không phải rất tốt sao? Tôi đắp chăn giúp cậu, còn nấu cơm cho cậu ăn.”

Tai Đỗ Trạch nóng lên, nói quanh co: “Rất phiền cậu.”

“Tôi phải trả thù, nhưng tạm thời chưa nghĩ kỹ, đợi sau này sẽ nói cho cậu biết.”

“Vậy được rồi, đến lúc đó, chỉ cần không phải là giết người đốt nhà thì tớ đều đồng ý với cậu.”

Trương Trác từ từ nằm thẳng ra, tay trái giơ lên sờ vành tai của Đỗ Trạch: “Nếu Đào Gia Vũ đối xử với cậu giống như tôi, cậu sẽ làm thế nào?”

Đỗ Trạch nói luôn không cần suy nghĩ: “Tớ sẽ đánh nhau với cậu ấy.”

Đối xử khác biệt ghê, Trương Trác nín cười hỏi: “Tại sao không đánh tôi?”

“Đêm nay cậu lạ lắm, toàn hỏi mấy vấn đề thế này.” Đỗ Trạch quay lưng về phía người đàn ông kia. “Bởi vì các cậu khác nhau thôi.”

“Sao lại khác?”

Đỗ Trạch nóng nảy: “Thì là vị trí trong lòng khác nhau đó.” Hiểu rõ Trương Trác hỏi chuyện gì, nhưng anh không có cách nào đưa ra câu trả lời được, bởi vì ngay cả bản thân anh cũng không biết câu trả lời là gì.

“Vậy ngủ đi.”

Nhưng Đỗ Trạch lại không ngủ được, anh mở mắt đảo qua đảo lại: “Vì sao gọi tớ là bé ngoan?”

“Bởi vì cậu ngoan.”

Trương Trác tắt đèn coi như chấm dứt chủ đề này, bởi vì rèm cửa che mất ánh sáng cho nên trong phòng tối đen như mực. Trong bóng đêm, Đỗ Trạch nhìn ‘bức tường thịt’ trước mắt thật lâu, cuối cùng giơ tay khoác nhẹ lên vai Trương Trác.

“Bởi vì cậu rất tốt với tớ.”

Chẳng qua ‘tốt’ này phải trả giá rất đắt.

Đêm nay, Đỗ Trạch chủ động ôm cánh tay Trương Trác mà ngủ. Hôm sau tỉnh lại, anh vẫn nằm trong lòng người kia như trước, nhưng đã không còn kinh ngạc như mấy ngày trước nữa, bĩu môi xong sẽ lại là một hảo hán thôi mà, dù sao ôm một cái cũng chẳng mang thai được, ôm còn có thể sưởi ấm chút ít.

Thứ Bảy không cần phải tăng ca, Đỗ Trạch và Diệp Tuân hẹn thời gian. Lần đầu tiên làm người mẫu nên Diệp Tuân không biết nên làm thế nào, Đỗ Trạch cầm máy ảnh nói cứ tự nhiên là được.

Hôm nay, Diệp Tuân trang điểm, còn mặc cả váy nữa, váy xếp ly màu cafe đậm và áo lông ngắn màu quả hạnh, xương quai xanh tinh tế lấp ló, một chiếc vòng gần giống màu với váy đeo trên cổ, Đỗ Trạch để anh ngồi trên ban công.

Nhà của Đào Gia Vũ đủ lớn, ánh nắng chan hòa, chín giờ là thời gian thích hợp nhất vì ánh nắng tràn ngập khắp nơi, nắng chiếu lên người sẽ không cảm thấy nóng, ánh sáng thích hợp lại không làm hỏng dữ liệu, ảnh chụp ra cũng nhuộm màu ấm áp. Mái tóc dài của Diệp Tuân được bao phủ một vàng sáng vàng óng, cả người gần như trong suốt. Lúc này, anh tùy ý vén tóc, cười nhìn về phía ống kính, nam tính nhưng không mất đi vẻ nữ tính nhẹ nhàng, lại có thêm một phần mạnh mẽ và hào hùng rất độc đáo, những tia sáng sạch sẽ mà ấm áp chiếu xuống. Đỗ Trạch nhìn ảnh chụp, bất chợt hít thở không nổi.

Diệp Tuân như vậy nhìn thật biếng nhác, trong biếng nhác có chút tình ý, lúc ngoái đầu nhìn lại như hớp hồn người khác rồi tiến đến tìm hiểu, gợn sóng dưới đáy mắt không phải là sợ hãi mà giống như muốn từ chối người khác bước qua cánh cửa lòng mình, quả thực là hớp hồn chết người.

Đỗ Trạch chưa từng gặp người đàn ông nào hợp với mái tóc dài như vậy. Anh từng thấy người xưa trên mạng, nhưng họ đều là các nhân vật được biểu diễn, trang điểm đậm và đội tóc giả sẽ biến thành xinh đẹp, nhưng không giống với vẻ đẹp của Diệp Tuân. Có lẽ bởi cuộc sống của anh rất yên bình, nhưng không hề ảnh hưởng tới sự khiếp sợ của Đỗ Trạch.

“Tất cả ảnh đều không dùng P(*). Em... em sẽ gửi cho anh khi về tới nhà.”

(*) P = Programmed Mode – Chế độ lập trình (thuật ngữ của ngành Nhiếp ảnh)

Diệp Tuân ngồi dựa vào sofa: “Vẽ xong có thể cho anh xem không?”

“Tất nhiên... tất nhiên là được rồi.” Đỗ Trạch ôm máy ảnh, sờ mũi nói: “Vẽ xong sẽ tặng anh, để làm kỷ niệm.”

Lời đã nói ra khỏi miệng, tất nhiên phải nói được làm được.

Ngay trong ngày hôm đó, Đỗ Trạch mau chóng đi rửa ảnh, hai mươi tấm ảnh từ các góc chụp khác nhau bày hết ra. Anh quỳ rạp dưới đất vẽ bản nháp, cong mông vẽ tranh quên cả thời gian, giữa chừng còn gọi điện xin ý kiến của Thẩm Chi Ngang.

Trương Trác về nhà, từ xa đã thấy cặp mông chống lên của Đỗ Trạch, đi qua định đá hai phát thì lại nhìn thấy ảnh chụp bày đầy đất, nhân vật chính vẫn là Diệp Tuân. Đỗ Trạch quỳ rạp dưới đất cũng không quên khen người ta đẹp, Trương Trác ngủ cùng Đỗ Trạch nhiều năm như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy anh vẽ tranh chăm chú như vậy.

Đỗ Trạch gơ tay không cẩn thận đụng phải di động, tiện tay cầm lên xem giờ, Trương Trác cũng nhân tiện thấy được giấy dán tường mới của mình.

Cái này không thấy thì không biết, vừa thấy xong, Trương Trác bèn im lặng bước ra khỏi cửa.

“Về nhà quản Diệp Tuân cho tốt đi. Đỗ Trạch mê mẩn thành cái dạng gì rồi kia kìa.”

Đào Gia Vũ vừa về nước bèn tụ tập cùng bạn bè, nhận được cuộc gọi của Trương Trác, chẳng hiểu sao lại bị dạy dỗ một chặp, y đứng cũng không vững nữa rồi. “Cậu nói gì?”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Cảm ơn mọi người đã theo dõi. Cảm ơn cảm ơn. Hôm nay đã phát bao lì xì rồi, cho nên nhớ bình luận nha! Moah moah moah!

33. Chương 33

Đào Gia Vũ cầm di động đi đến chỗ không có ai, nói: “Sao Diệp Tuân lại đi chọc ghẹo nhóc cà lăm của cậu chứ? Có phải nhóc cà lăm trêu chọc người ta không?” Y coi như vừa nhìn đã biết rồi, lúc ở cục Cảnh sát, ánh mắt Đỗ Trạch nhìn Diệp Tuân cứ tỏa sáng lấp lánh. “Không đúng, anh ấy nói với tôi rồi, Đỗ Trạch mời anh ấy làm người mẫu. Không phải chuyện gì to tát đâu.”

“Có phải cậu uống rượu đến ngớ ngẩn rồi không?” Trương Trác hỏi.

Quả thực hôm nay Đào Gia Vũ uống hơi nhiều, nhưng đầu óc vẫn khá tỉnh táo. Y thở dài: “Chỗ tôi chơi vui lắm đó.”

Cạn lời với con ma men kia, Trương Trác dặn dò vài câu đơn giản rồi quay trở lại phòng khách, lúc này không thềm nường tay, hấn đá hai cái lên mông Đỗ Trạch. “Xem cái tướng nằm sấp trên đất của cậu kìa!”

“A, cậu phiền quá đi, tớ đang vẽ tranh mà.” Đỗ Trạch gom hết dụng cụ lại như đang bảo vệ báu vật, nhìn hai chân của Trương Trác, anh liếc hai cái sắc lẹm. “Hôm nay tớ không ăn cơm đâu.”

Nói xong, anh vênh váo ‘Bịch bịch bịch’ chạy tới thư phòng. Cách một khe cửa, Trương Trác thấy anh bò ra bàn vẽ tranh rất nghiêm túc, nên cũng không quấy rầy anh nữa. Đợi tới giờ ngủ, hấn bụng đồ ăn tối, gõ cửa thật nhẹ nhàng. “Họa sĩ Đỗ, tôi có thể vào được chưa?”

“Để làm gì?” Đỗ Trạch vẫn còn nhớ hai cú đập kia, chưa thềm tươi cười với tên đàn ông ấy.

Trương Trác nhìn lướt qua, Đỗ Trạch có mối liên kết với ông nội, từ nhỏ đã tiếp xúc với mỹ thuật tạo hình, cho nên khả năng dĩ nhiên không thể nào kém được rồi, từ lúc bắt đầu vẽ những nét phác họa thì nhìn sơ thôi cũng thấy đã vẽ được rất ổn rồi.

“Mãi mê vẽ tranh đến mức không ăn không ngủ luôn hả?” Hắc gỗ bát. “Canh rong biển với trứng, hôm nay tôi nấu bốn quả trứng.”

Đỗ Trạch không có sở thích lớn lao gì, ngoại trừ thức ăn phải ngon ra thì rất thích ăn trứng gà. Nghe Trương Trác nói vậy, anh bèn buông bút, nhỏ giọng nói cảm ơn. “Cảm ơn.”

Cảm ơn cái gì mà cảm ơn. Trương Trác nhìn thấy bức tranh trên bàn là muốn châm một mồi lửa đốt sạch sẽ rồi, nhưng hắc gỗ không thể làm vậy, không chỉ có không thể làm vậy mà còn phải đổi lòng khen Đỗ Trạch vẽ tranh thật cừ nữa.

Đỗ Trạch ngồi xuống một góc trên ghế dựa, Trương Trác cũng tỉnh bơ ngồi xuống, tay phải khoác hồ lên eo Đỗ Trạch: “Định vẽ bao lâu?”

“Chừng ba tháng, bởi vì hàng ngày không có thời gian.” Vốn dĩ không có gì làm nên tìm việc để làm, ai dè tìm được việc để làm lại không có thời gian.

“Cứ vẽ từ từ thôi.” Trương Trác nhìn sắc mặt của Đỗ Trạch, khoe miệng khê nhếch lên. Đỗ Trạch là loại người, đã không làm thì thôi, một khi lao vào làm thì muốn làm cho thật tốt, hiện giờ tám phần là vì muốn được Diệp Tuân khen ngợi nhưng lại rầu rĩ vì không có nhiều thời gian, đợi tới khi anh vẽ xong bức tranh này rồi, không biết Diệp Tuân có còn nhớ tới chuyện này nữa hay không.

“Chuyện của shop Taobao tớ đang nghĩ tới một con đường khác.”

Lần này, tay Trương Trác đặt thẳng lên eo của anh, vẻ mặt không có gì thay đổi, nói: “Cậu nói đi.” Y như cấp trên.

“Nhà thiết kế qua tuổi ba mươi sẽ tuột dốc. Cậu xem, năm nay tớ cũng hai mươi bốn rồi, chỉ còn sáu năm nữa thôi, nếu muốn nghiên cứu sâu hơn thì nên đổi chỗ làm hay vẫn như bây giờ?”

“Cậu muốn đổi chỗ làm?” Trương Trác nói. “Không được, kinh nghiệm còn chưa được bao nhiêu, không thể dựa vào sự yêu thích mà quyết định đi hay ở được.”

Đỗ Trạch hơi giận: “Tớ muốn tới một công ty lớn để học tập, tới công ty nhỏ không có ai chỉ bảo gì hết, chứ càng đừng nói tới việc có thể học được những gì.”

“Phong Đạt của chúng ta tệ lắm sao?”

Đỗ Trạch nhai một miếng trứng, thở một hơi đầy thỏa mãn, nói: “Không tệ, không tệ. Hiện giờ tớ mới chỉ nghĩ thôi, tớ đã học được rất nhiều kiến thức ở Phong Đạt.”

Trương Trác liếc nhìn anh, nghĩ thầm, đừng tưởng rằng người này nhìn có vẻ giống như không tồn tại, thực ra tham vọng trong lòng cũng rất lớn đó.

“Trước tiên, cậu có thể tìm hiểu chút ít về các yếu tố phổ biến hiện nay, ví dụ như sự cố nghệ thuật chẳng hạn, chỉ cần nghiên cứu đủ sâu thì cho dù cậu không đi làm ở công ty cũng có đủ vốn liếng để sống.”

“Ồ, cậu nói có lý lắm.” Đỗ Trạch cười hai cái, không cần nói tới những cái khác, riêng về kinh nghiệm thì Trương Trác ăn đứt anh rồi.

Nhưng chuyện này quá nhiều lại không tốt, mỗi ngày trôi qua cứ như chạy theo máy bay vậy. Đỗ Trạch ngẫm nghĩ, anh vẫn thích những ngày tháng tự do hơn cả, anh chống cằm dựa vào bàn nhìn bức tranh đến thất thần, nói: “Như vậy cũng tốt lắm rồi, ví dụ như vẽ tranh người đẹp chẳng hạn.”

Trương Trác nghe mà không hiểu gì hết. “Sao mới đi gặp Diệp Tuân có một lần thôi mà cậu cứ như kẻ mất hồn vậy?”

“Tớ có hồn!” Đỗ Trạch nổi giận nói: “Tớ cứ thích ngắm những người đẹp và những thứ đẹp đấy!”

“Tôi không đẹp?”

Ngoài dự đoán, Đỗ Trạch quay đầu lại chăm chú quan sát gương mặt của Trương Trác, ngay khi Trương Trác nghĩ rằng anh có thể nhìn đến nở hoa trên mặt mình thì Đỗ Trạch mở miệng: “Không biết có phải do mỗi ngày tớ đều thấy mặt cậu hay không, chắc là do quá quen với cậu rồi hay sao ấy, tớ cảm thấy cậu không đẹp bằng Diệp Tuân.”

Lời nói thật lòng, nhưng Trương Trác nghe xong rất không thoải mái.

“Cậu cảm thấy con người Diệp Tuân thế nào?”

Đỗ Trạch ngẫm nghĩ, nói: “Anh ấy rất xinh đẹp, là kiểu người đẹp tĩnh lặng theo năm tháng, vượt qua vẻ đẹp giới tính, rất sạch sẽ.” Người như vậy lại làm việc ở Dinh thự Hách đúng là đáng tiếc. Anh nghĩ tới hình ảnh đóa sen không nhiễm mùi bùn, Diệp Tuân ở trong lòng anh chính là người như vậy. Hoặc đóa sen này đã bị thời tiết khắc nghiệt chen ép tới nỗi không đứng thẳng được, nhưng Đỗ Trạch tin rằng sẽ có một ngày mưa tạnh trời quang.

Đỗ Trạch đánh giá Diệp Tuân rất cao, cao đến mức ý cười cô đọng lại trong mắt Trương Trác. Thậm chí, hắn còn cảm thấy mình không thể gặp mặt Diệp Tuân một lần đúng là một việc đáng tiếc.

Đỗ Trạch ngốc sao? Đào Gia Vũ ngu hử?

Cái nơi quý báu kia của Đào Gia Vũ chưa từng để người ngoài bước vào, chẳng lẽ leo lên giường cậu ta một lần, phá kiếp trai tân của cậu ta thì quy tắc bỗng thay đổi sao?

Mỗi một hành động của họ đều mang ý trêu chọc, mỗi một nụ cười trên mặt đều hoàn hảo không có tỳ vết, hoàn hảo đến mức khiến người ta cam lòng bị lừa dối, người như vậy hắn gặp quá nhiều rồi.

Trương Trác đứng dậy, vẻ mặt lạnh nhạt quay về phòng ngủ. Đỗ Trạch quên mất rồi, người xưa có câu châm ngôn ‘Gần chu sa thì đỏ, gần mực thì đen(*)’.

(*) /jìn zhū zhě chì, jìn mò zhě hēi/: Gần chu sa thì đỏ, gần mực thì đen; tương tự câu tục ngữ ‘Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng’ của Việt Nam.

Hắn không nói thêm gì nữa, để Đỗ Trạch vẽ xong rồi đi ngủ sớm một chút; tuy ngày mai không đi làm nhưng không được ép mình thức khuya.

Trương Trác chăm anh như chăm đứa trẻ trong nhà mình, tìm Đỗ Trạch mềm hắn ra, suýt chút nữa ném bút vẽ chạy thẳng lên giường. Anh ngẩng đầu lên ngửi ngửi phát hiện có vị chua chua, ăn một miếng rồi ngay lập tức ghét bỏ mà ‘hừ hừ’, nhất định hôm nay Trương Trác nấu cơm đã mất tập trung rồi.

Dự định của Đỗ Trạch là trong vòng hai tuần sẽ hoàn thành bản phác thảo, sau đó lên màu cho tranh. Kết quả giữa chừng vướng vào một dự án lớn của công ty, đừng nói tới vẽ tranh, vừa tăng ca về nhà là lảo ra ngủ rồi. Cuối tuần hẹn gặp Diệp Tuân lại càng ngại hơn, anh nói: “Dạo này công ty rất bận.”

Diệp Tuân không phải không hiểu, các công ty lớn cạnh tranh rất dữ dội, bận là đúng rồi. “Không sao đâu, em đừng để ý.”

Giọng nói Diệp Tuân rất nhẹ, giọng khàn khàn nghe rất thoải mái. Nỗi lo trong lòng Đỗ Trạch cũng vơi đi, thành thật nói: “Em nhất định sẽ vẽ xong bức tranh.”

“Nếu em là em trai anh thì tốt rồi.”

Đỗ Trạch cười hì hì sửa lại xưng hô: “Anh Tuân?”

Diệp Tuân sững sờ, anh chỉ đang đùa thôi, ai dè Đỗ Trạch lại làm thật, vì thế gơ tay nhéo mặt Đỗ Trạch. “Em trai nhỏ, sao em đáng yêu vậy chứ.”

“Đừng nói em đáng yêu, không hợp.”

“Em gọi thêm vài tiếng đi, anh thích nghe.”

“Anh Tuân, anh Tuân?” Đỗ Trạch giống như được đi học lại mà gọi thêm hai tiếng nữa, cùng Diệp Tuân ở lại tiệm cafe ăn điểm tâm chiều. Khoảng thời gian này là quãng thời gian anh vui vẻ nhất từ khi đi làm tới giờ, ngoài công việc ở Dinh thự Hách ra thì Diệp Tuân rất nhàn rồi, cho nên khi Đỗ Trạch hỏi sẽ thường nhận được câu trả lời là: Anh rảnh.

Bởi vậy nên thời gian bọn họ ở cạnh nhau nhiều thêm, tình bạn của cả hai ngày càng sâu sắc hơn ngay trước mắt Trương Trác. Cho tới một ngày nào đó, Trương Trác nghe thấy Đỗ Trạch gọi Diệp Tuân một tiếng “Anh Tuân”, cây bút máy trong tay tự dừng bị bẻ gãy thành hai đoạn.

Hôm sau đi làm, Đào Gia Vũ lén lút lẻn vào phòng làm việc của Trương Trác, gõ bàn: “Hai người kia sao vậy?”

“Cậu hỏi tôi?” Trương Trác chẳng thèm ngẩng đầu. “Diệp Tuân ở nhà cậu mà, cậu không biết sao?”

Đào Gia Vũ cười huề: “Lạy cậu! Đỗ Trạch người ta còn ngủ cùng giường với cậu kia kìa, mà cậu không biết hả? Cậu cũng biết tôi không hay ở nhà mà, dù sao Diệp Tuân làm gì ở nhà, tôi cũng đều biết cả.”

Trương Trác ký một loạt tài liệu, rút di động ra nhìn rồi nói: “Đưa tôi số điện thoại của Diệp Tuân.”

“Cậu định làm gì? Không phải là cảnh cáo anh ấy đấy chứ?”

“Vớ vẩn! Đỗ Trạch không thích Diệp Tuân.”

Đào Gia Vũ tâm không cam, tình không nguyện mà viết xuống một dãy số: “Sao cậu biết Đỗ Trạch không thích Diệp Tuân chứ? Không phải cậu không biết, Đỗ Trạch quán quýt Diệp Tuân như vậy cơ mà. Đỗ Trạch có tiền, con người lại rất đơn giản, ngây thơ.” Giọng càng nói càng nhỏ, nói xong rồi, Đào Gia Vũ thò tay gõ bàn nhắc nhở: “Nhưng, tôi đoán Diệp Tuân cũng không thích Đỗ Trạch.”

Trương Trác bị câu sau chọc cười: “Sao cậu lại cùng một chiến tuyến với tôi rồi?”

Đào Gia Vũ rút một miếng thuốc nhét vào miệng, cúi đầu châm lửa rồi nói: “Diệp Tuân không thích Đỗ Trạch, bởi vì Đỗ Trạch không thể cho anh ấy cảm giác an toàn. Đúng là anh ấy thiếu tiền, nhưng càng thiếu cảm giác an toàn hơn; ngơ ngẩn ngẩn ngẩn sống nhiều năm như vậy nhưng đến cuối cùng lại chẳng có cái cóc khô gì. Ngoài mặt thì kiên cường để người khác thấy, nhưng chỉ có anh ấy biết trong lòng yếu đuối tới cỡ nào.”

Buổi tối, Diệp Tuân đều cuộn người mà ngủ, anh cố gắng co người lại hết cỡ. Lúc đầu Đào Gia Vũ tưởng là vì lạnh, nhưng sau đó y nhận ra không phải vì lạnh, mà vì khi đi ngủ, Diệp Tuân luôn sợ hãi.

Diện tích của phòng khách không lớn, Diệp Tuân lại thích sạch sẽ nên ngày nào cũng dọn dẹp, nhưng trên giường luôn luôn bị nhét đầy, gối ôm và gấu bông xếp hết lên giường, anh chỉ chừa ra hai mét đủ cho một người ngủ.

“Tôi đoán, cậu không nên nhịn nữa.” Đào Gia Vũ phả khói về phía Trương Trác, ánh mắt đầy trêu tức ám chỉ tôi biết ngay mà.

Trương Trác cười cười: “Đúng là nhịn không nổi nữa rồi.”

Diệp Tuân đi tới nơi đã hẹn trước với Trương Trác, lễ phép giơ tay ra: “Xin chào.”

“Mời ngồi.” Trương Trác cầm tay anh lắc nhẹ hai cái rồi buông ra. “Muốn uống gì?”

Hôm nay Diệp Tuân buộc tóc đuôi ngựa nhìn rất khỏe khoắn, cười nói: “Tôi ăn ở nhà rồi mới tới, có chuyện gì cứ nói thẳng là được rồi.” Nhưng giây tiếp theo, anh giơ tay lên ngăn lại khi người đàn ông kia đang định nói. “Có phải cậu tới vì Đỗ Trạch không?”

“Cũng không hẳn là vì cậu ấy, tôi không nghi ngờ gì về mối quan hệ của hai người.” Trương Trác nói.

“Tôi không rõ lắm, cậu thích Đỗ Trạch, nhưng hình như Đỗ Trạch không biết chuyện này.” Diệp Tuân uống nước chanh, nói ra cách nhìn của anh trong khoảng thời gian gần đây. “Ánh mắt không biết nói dối, thật ra tôi đã đoán được cậu tìm tôi vì chuyện gì.”

Nói chuyện với người thông minh đúng là vui, Trương Trác gật đầu: “Không sai, đúng là có chuyện, nhưng không phải chuyện to tát gì. Đỗ Trạch rất thích anh, cậu ấy có rất ít bạn, anh kết bạn với cậu ấy là một chuyện tốt.”

“Nhưng trong lòng cậu ấy chỉ có mình anh là bạn, tên Đỗ Trạch này chỉ nhớ điểm tốt của người khác, không giống những người khác không thể nhớ nổi những điểm tốt ấy, ngược lại, cậu ấy chỉ nhớ những việc nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi mà thôi.”

“Đỗ Trạch nhất định phải là bên mở miệng trước.”

Diệp Tuân buông tay: “Cậu cứ chờ đi, rồi sẽ chờ được tới ngày Đỗ Trạch hiểu ra mọi chuyện.”

Trương Trác nhìn anh: “Nhưng lâu lắm rồi.”

“Cậu Trương, cậu có biết Đỗ Trạch nói thế nào về cậu không?” Diệp Tuân nhẹ nhàng nhìn thoáng qua người đàn ông kia, ngón tay gõ lên mu bàn tay người kia mấy cái.

Trương Trác nhú mày: “Cậu ấy nói với anh?”

“Thật ra chưa nói gì hết, Đỗ Trạch không phải người nhiều chuyện, lâu lâu nói một hai câu về những việc tốt của cậu thôi.”

Trương Trác nghe vậy, người lui về sau dựa vào gối dựa. “Tiến triển giữa anh và cậu ấy nhanh hơn tôi tưởng.”

“Nói chung, cậu ấy rất thích tôi.” Diệp Tuân thấy vẻ mặt Trương Trác thay đổi bèn nói tiếp: “Tôi cũng thích cậu ấy.”

“Tôi rất hâm mộ Đỗ Trạch khi có người bạn như cậu, không dễ dàng và cũng chẳng đơn giản.” Diệp Tuân không thể bác bỏ, anh rất ghen tị với Đỗ Trạch, hết thấy mọi thứ Đỗ Trạch có thì anh đều không có, dù là gia đình hay bạn bè, may mắn hơn rất nhiều người. Mà sự tự tin toát ra từ trong xương cốt của Đỗ Trạch khiến những kẻ khác say mê, có lẽ sự tự tin này không hợp với vẻ bề ngoài cho lắm nên sẽ khiến người ta cảm thấy bất ngờ và mừng rỡ.

Diệp Tuân cười. “Thật ra cậu tới đây không phải càng tốt sao, cương quyết với cậu ấy quá có khi cậu ấy sẽ từ chối cậu. Hơn nữa, Đỗ Trạch không hẳn là trai thẳng đâu.” Ít nhất thì không hoàn toàn thẳng, lập trường lại không vững vàng, do dự quá mức trong tình cảm cũng không phải việc tốt. Anh không hiểu cặn kẽ về mối quan hệ giữa Đỗ Trạch và Trương Trác, nhưng cũng nghe được một vài chuyện từ Đào Gia Vũ, rồi thỉnh thoảng lại nghe Đỗ Trạch kể, cho nên cũng biết sơ sơ rồi.

“Thiếu nợ thì phải trả, đây là lý lẽ không thể chối cãi. Là do cậu ấy nợ tôi.”

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Năm chương trước đều có li xì, mọi người đọc xong nhớ bình luận nha.

Trương Trác không muốn mở miệng, bởi vì mở miệng rồi thì bản chất vấn đề sẽ khác.

Có lỗi ghê, đã nói rằng 6 giờ sẽ đăng, nhưng buổi chiều ‘bà đi’ tới thăm nên đau bụng quá, ngủ trên giường như chết luôn orz

34. Chương 34

Mấy ngày sau, Diệp Tuân nhân lúc Đào Gia Vũ vắng nhà bèn mời Đỗ Trạch đi ăn. Có một tiệm bánh ngọt gia đình mới mở cách chi nhánh Phong Đạt một con đường, xem bình luận cũng khá ổn.

Đỗ Trạch hiếm khi được mời, lý nào lại từ chối cơ chứ. Hôm đó, Đỗ Trạch chải chuốt cho mình thật gọn gàng, sạch sẽ định đi ra ngoài, Trương Trác đang ngồi trên sofa xem TV, quan tâm hỏi một câu: “Tôi có về ăn cơm không?”

Nghe cứ như ba mẹ nói vậy, mà Đỗ Trạch nghe lời dừng lại, vai đeo túi đựng sách màu đen, nhếch miệng cười: “Không về ăn đâu, sẽ mang đồ ăn ngon về cho cậu. Tiện thể tới siêu thị mua sườn heo về, ngày mai muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

“Tôi mấy giờ về vậy?”

“Ừm, không biết nữa. Diệp Tuân mời tớ ăn cơm, nhân dịp tớ mời anh ấy đi xem phim luôn, có qua có lại.”

Trương Trác cầm ly lên nhấp một ngụm sữa bò, mỗi tối trước khi đi ngủ, Đỗ Trạch sẽ uống một ly, mùi trên người toàn là mùi sữa, hẳn “Ừm” một tiếng. Đỗ Trạch nói người hẹn anh ra ngoài là Diệp Tuân, việc này nói ra vẫn tốt hơn là không nói, cho nên tâm tình của hắn coi như không tệ. “Về sớm một chút. Nếu cậu ngủ ở đây thì về nhớ về trước giờ ngủ, có thể tôi sẽ tốt bụng làm bữa khuya cho cậu đó.”

Đỗ Trạch tán thành: “Tớ sẽ về sớm, mọi người cùng ăn.”

Khi Đỗ Trạch đi rồi, Trương Trác cầm chìa khóa đi xuống lầu dưới. Trong nhà không có ai ở một khoảng thời gian ngắn, với lại cũng không thoáng khí, cho nên không khí rất ngột ngạt. Hắn mở tủ quần áo của Đỗ Trạch ra nhìn, cầm hết quần áo mùa Xuân lên, dọn dẹp sạch sẽ vào hai thùng, tủ quần áo và toilet bỗng dưng trông huơ trông hoác rất nhiều chỗ.

Về tới nhà, Trương Trác nhắn tin cho Đỗ Trạch, Đỗ Trạch nhắn lại năm chữ: Cám ơn, moah moah moahhhh.

Xem ra tâm tình của Đỗ Trạch hiện giờ không tệ.

Bởi vì chỗ Diệp Tuân dẫn anh đi rất đặc sắc, ngoài việc mua bánh ngọt đến một số tiền nhất định sẽ được tặng quà ra thì còn phải kể đến việc mình có thể tự làm bánh, trên mặt bánh có thể trang trí hoa lá hoặc cái gì cũng được, nguyên liệu không hạn chế xem như một cách để cảm ơn, đã có giới hạn về tiền bạc ở các khía cạnh khác để tránh tình trạng lãng phí rồi. Cần nhắc đến chi phí, không phải ai cũng bằng lòng mua một đồng bánh ngọt để đổi lấy cơ hội thực hành, nên biết rằng mấy thứ này không thể để lâu được, giá cả cũng không hề rẻ.

Vốn dĩ Đỗ Trạch chỉ đi cùng với Diệp Tuân tới đây xem thử thôi, ai dè anh bị hấp dẫn bởi phúc lợi của cửa tiệm, hỏi về mức chi phí rồi gật đầu, anh hỏi Diệp Tuân: “Anh Tuân, anh muốn mua bao nhiêu ạ?”

Diệp Tuân nhìn anh với ánh mắt như oán trách: “Nói nhỏ thôi, người khác sẽ biết đó.”

Đỗ Trạch mau chóng che miệng lại, đứng ở một bên giống như đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì đó. Diệp Tuân nói: “Hai chúng ta mua nhất định sẽ đủ, chủ tiệm là người đàn ông đứng ở kia kìa, em lại hỏi xem sao.”

“VẬY em đi nha.” Đỗ Trạch đi qua hỏi thăm tình hình, chủ tiệm rất nhiệt tình dẫn họ tới phòng làm bánh, hắn hỏi Đỗ Trạch: “Cậu muốn làm gì?”

“Muốn làm một cái bánh mousse dâu tây, to to một chút.”

Chủ tiệm cười hỏi: “Để tặng à?”

Diệp Tuân đứng cạnh, đương nhiên sẽ không cho rằng bánh này tặng cho anh, anh tháo khăn quàng cổ xuống để phụ một tay: “Tặng ai đó?”

“Tặng... Trương Trác vậy.”

Diệp Tuân rửa dâu tây, nước lạnh xối xuống tay hình như đã không còn cảm giác gì rồi, anh hỏi: “Bỗng dưng nghĩ tới cậu ấy?”

Đỗ Trạch không nói gì, chỉ gật đầu thật nhẹ, nói chậm chậm: “Em đã nói sẽ mang đồ ăn ngon về, nhưng chắc cậu ấy đã từng ăn biết bao nhiêu thứ ngon rồi. Cậu ấy đối xử với em tốt lắm, em thật có lỗi với cậu ấy, dạo này ở nhà cũng được cậu ấy chăm sóc, em cảm thấy rất ngại.”

“Nhà em dưới nhà cậu ấy nhỉ, nếu muốn gặp không phải rất tiện sao?”

“Rất tiện ạ.” Đỗ Trạch ngẩn ngơ, dán hết một nửa số dâu tây lên viền bánh. “Nói chung là cảm giác khác lắm, em... có lẽ em rất thích cậu ấy đối xử tốt với em.” Anh không thể nói rõ cảm giác đó là thế nào, dù sao sống cùng một người cũng là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Diệp Tuân nhìn thấy tai Đỗ Trạch đỏ hết cả lên, cũng không hỏi thêm gì nữa, anh thuận miệng thay đổi chủ đề nói chuyện: “Vé xem phim buổi tối, may là Đào Gia Vũ không có nhà, nếu không anh lại phải về.”

Đến bây giờ Đỗ Trạch vẫn còn tưởng Diệp Tuân là người yêu của Diệp Tuân, vì thế nói: “Con người Đào Gia Vũ rất tốt, nhưng đôi lúc mồm miệng ăn mắm dậm muối thôi.”

“Anh biết.” Diệp Tuân cười, từ chối cho ý kiến.

Đỗ Trạch vẫn còn nói không ngừng: “Thật ra, thỉnh thoảng Trương Trác cũng ác khẩu lắm.” Khi đang nói chuyện, đột nhiên có một bàn tay vói qua, anh trốn tránh theo bản năng, vì thế tay của Diệp Tuân dừng lại giữa không khí vài giây, anh mỉm cười lấy sợi lông trên đầu Đỗ Trạch.

“Chắc là rơi từ áo lông ra đó.”

“A, em không để ý.”

“Ngộ nhỡ Trương Trác có bạn gái thì làm thế nào?” Diệp Tuân quăng cho một câu khiến Đỗ Trạch điếng người.

Có lẽ chưa từng nghĩ tới tình huống này, Đỗ Trạch im lặng một lúc, đây không phải là chuyện không sớm thì muộn sao?

“Cậu ấy có bạn gái thì vẫn là bạn tốt của em thôi.”

Thật ra, Diệp Tuân không định trả lời câu này, anh nói: “Em không biết kiểu sống chung của hai người rất kỳ quặc sao?” Lời nhẹ nhàng chẳng có tác dụng gì hết, anh chỉ ngồi trước bàn nhìn Đỗ Trạch. “Không ai giống như các em cả.”

Đỗ Trạch bị anh nhìn bèn hoảng hốt, nói: “Thời đại học bọn em cũng vậy mà, còn mặc chung quần áo nữa cơ.”

“Đỗ Trạch, anh thích đàn ông.”

Đỗ Trạch ngẩng đầu: “Đúng vậy, em biết anh thích đàn ông mà. Anh thích đàn ông, em không để ý đâu.”

“Không không không, em hiểu nhầm ý của anh rồi.” Diệp Tuân tùy ý vén tóc lên, ngón tay chỉ vào ngực Đỗ Trạch, nói nhỏ: “Ý của anh là, có phải em thích Trương Trác không?”

Lúc này, bánh ngọt phải được bỏ vào tủ lạnh làm lạnh mười hai phút, Đỗ Trạch hít sâu một hơi rồi thở ra, anh muốn ngồi xuống như mãi vẫn không tìm được tư thế phù hợp.

Diệp Tuân nhìn anh. “Em cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Đỗ Trạch đi lòng vòng tại chỗ, lắc đầu thật mạnh rồi nói: “Anh Tuân, anh hiểu lầm rồi. Bọn em chỉ rất thân với nhau thôi, thời đại học cũng có nhiều người chọc bọn em, khi đó Trương Trác cực kỳ tức giận.”

“Thân thiết, nhưng không tốt đến mức như vậy. Đỗ Trạch, có phải trong lòng em cũng ngầm hiểu rồi không? Dù sao anh cũng lớn hơn em mấy tuổi, đã thấy rất nhiều thứ, ánh mắt em nhìn Trương Trác rất khác. Em vừa kính trọng vừa cảm thấy có lỗi với cậu ấy, sự gần gũi giữa em và cậu ấy ở trong mắt em là lẽ đương nhiên, nhưng trong mắt những người ngoài cuộc như anh lại thấy điều đó rất không hợp lý.”

“Hôm nay anh sao vậy...?”

“Chẳng sao cả. Chỉ tại bây giờ thấy em giống như đang chuẩn bị quà tặng tình yêu cho người yêu nên anh tò mò ấy mà.”

Đỗ Trạch thấy trong bồn rửa còn nhiều dầu tây, bèn lấy một quả bỏ vào miệng. Anh và Trương Trác ở chung không phải rất bình thường sao... Chẳng lẽ thật là...?

“Nếu Trương Trác có bạn gái, cậu ấy sẽ không đối xử với em giống bây giờ nữa, em có còn trả treo như vậy nữa không?” Đương nhiên không thể, Diệp Tuân thở dài đầy bất đắc dĩ. “Em có biết thế nào là thích không?”

Đỗ Trạch tròn mắt nói: “Em biết mà, thích rồi sẽ yêu, sau đó có thể kết hôn.”

“Anh không muốn em kể từng bước như vậy, chỉ hi vọng em biết nó là gì, thích không nhất thiết sẽ biến thành yêu. Bây giờ ngay cả thích là gì em còn không biết, nói gì tới yêu đương.”

Đỗ Trạch vẫn giữ vững quan điểm: “Em biết thật mà.”

“Em thích anh hả?”

Đỗ Trạch gật đầu: “Em rất thích anh.”

Diệp Tuân cười, bước tới ôm Đỗ Trạch, tóc đuôi ngựa của anh cọ nhẹ lên vai người kia, chiều cao của Đỗ Trạch thấp hơn anh một chút. “Thích của anh có bao gồm cả tình dục trong đó, mà thích của em thì không.”

Tay của Đỗ Trạch run lên, tất cả dầu tây trong tay đều rơi hết xuống đất.

Anh cúi xuống, mau chóng dọn sạch cho chủ tiệm, chủ tiệm thấy vậy vội vàng ngăn lại: “Cứ để tôi.”

“Xin lỗi anh, lãng phí bao nhiêu dầu tây của anh rồi.” Môi Đỗ Trạch run nhẹ, anh hiểu ý của Diệp Tuân, sự khác nhau giữa bọn họ có lẽ là khoảng cách giữa trẻ con và người lớn, nhưng nếu thật sự hỏi anh thích là gì, Đỗ Trạch hiểu rằng bản thân không thể trả lời được.

Vì thế bánh mousse dầu tây trong tay tự dưng trở nên rất nặng, Đỗ Trạch hoảng hốt, anh sợ những điều Diệp Tuân nói đều là thật.

Rạp chiếu phim rất đông người, lúc bọn họ đi có hơi chậm, trong rạp chiếu phim đều là người xem đợi kiểm tra vé, hơn nữa còn xếp thành một hàng dài dằng dặc. Đỗ Trạch mua bắp rang và nước uống đưa cho Diệp Tuân, nhận ra người xung quanh đang ít nhiều đều nhìn bọn họ. Đỗ Trạch nhìn chằm chằm Diệp Tuân, rồi nhìn lại bản thân, không khỏi cười khở.

Bởi vì bộ phim này là phim tình cảm, cho nên đa số người xem là cặp đôi. Thật ra, Đỗ Trạch rất ít khi xem phim thể loại tình cảm, mấy hôm trước anh có hỏi Diệp Tuân, Diệp Tuân nói muốn xem. Thấy phía trước còn một hàng dài mới tới mình, Đỗ Trạch cúi đầu nhắn tin cho Trương Trác, nội dung chung chung là đã làm cho hắn một cái bánh nhỏ.

Lúc này, cặp đôi phía trước bỗng cất lên những tiếng cãi vã nhỏ, hình như là cô gái bị bệnh nhưng không muốn tới bệnh viện.

“Chỉ là cảm nhẹ thôi mà, anh đừng như vậy nữa.” Cô gái rất mất bình tĩnh.

“Cảm nhẹ có thể biến thành cảm nặng, nghe lời anh, xem phim xong chúng ta đi bệnh viện nha.”

“Em không đi, anh nghiêm trọng hóa vấn đề quá rồi đó. Em thật sự không sao mà.”

Lập trường của cậu thanh niên rất vững: “Anh sợ em bị gì thôi, đến lúc đó sinh bệnh nằm trên giường ai thấy sẽ đau lòng đây? Anh sẽ đau lòng đó.” Nói xong bèn kéo tay cô gái. “Em lại còn ăn mặc ít như vậy, không sinh bệnh mới lạ.

Mấy kiểu show tình cảm điển hình thế này không bao giờ ồn ào nổi, trên thực tế, cô gái đã ngẫm đồng ý từ lâu rồi, giọng điệu cứng rắn vừa rồi cũng dần dịu xuống, nhận được một tràng thở dài của những người đứng xem.

Đúng là sến súa, con mẹ nó...

“Đỗ Trạch?” Diệp Tuân đẩy anh, ý bảo nên đưa vé cho họ kiểm tra.

“A, tới liền, tới liền.” Tay chân luống cuống kiểm tra vé rồi đi vào rạp. Vốn dĩ, Đỗ Trạch rất mong xem phim, nhưng rốt cuộc trong đầu toàn là hình ảnh của cặp đôi vừa rồi, có phải tuổi còn trẻ nên sẽ không biết xấu hổ là gì không? Anh nhìn thấy cặp đôi anh đẩy em đưa, trong đầu có gì đó nhanh chóng hiện lên nhưng may là anh đã tóm được.

Anh và Trương Trác, thời đại học cũng như vậy, nhưng đa số đều là anh cáu kỉnh, hờn dỗi Trương Trác; còn tại sao lại như vậy, thì đó là bởi vì anh biết Trương Trác sẽ không tức giận.

Trương Trác của ngày đó đã sớm coi anh là một đứa nhóc, ký ức đẹp đó sẽ theo anh suốt một đời.

Trai xinh gái đẹp trên màn ảnh không hề khơi dậy nổi hứng thú trong Đỗ Trạch, thân tại Tào doanh tâm tại Hán(*), trong đầu anh toàn là câu hỏi, nếu người đàn ông kia đổi thành Trương Trác thì sao?

(*) /shēn zài cáoyíng xīn zài hàn/: Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán – Đây là một thành ngữ từ điển cổ trong tác phẩm “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, Tào là chính quyền Tào thị (Tào Tháo), Hán là vương triều Đông Hán (Lư Bị), Quan Vũ (Quan Vân Trường) tuy đang ở trong doanh trại của quân Tào nhưng vẫn một

lòng hướng về Lưu Bị. (Theo Baidu – đã tóm tắt sơ lược). Đại ý câu này là người một nơi còn tâm trí một nẻo.

Đỗ Trạch muốn hỏi Diệp Tuân một điều, nhưng lí trí lại hổ thẹn với con tim không thể lên tiếng, bối rối xem cho xong bộ phim kia. Anh và Diệp Tuân tạm biệt nhau dưới ánh đèn đường, bắt đầu thần thờ đi về.

Nếu gương mặt của người đàn ông kia đổi thành của Trương Trác, Đỗ Trạch nhận ra trong lòng rất lạ.

Bánh ngọt trong tay lệch hẳn về một bên do không chú ý, về tới nhà Đỗ Trạch mới phát hiện ra. Mà trong phòng ngủ, quần áo của cậu chiếm mất một nửa diện tích, có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại chẳng có chỗ nào không đúng cả.

“Bánh ngọt hơi méo, nhưng mùi vị không tệ lắm đâu.” Đỗ Trạch bỏ sườn heo vào tủ lạnh, Trương Trác thì đang đánh giá cái bánh ngọt xấu xí và một gói to toàn điểm tâm rất ngon mắt, thời gian bảo quản của đám này chắc không quá hai ngày.

“Sao cậu mua nhiều thế này, có ăn hết nổi không?”

Đỗ Trạch thật thà khai báo: “Mua nhiều như vậy mới có cơ hội được làm bánh, dù sao bánh ở tiệm này ăn cũng ngon lắm, cùng lắm thì chia ra ăn hai ngày thôi.”

“Cậu hào phóng quá ha, chia cậu một nửa hả?” Trương Trác cười hỏi.

Ý là trước kia anh rất keo kiệt, Đỗ Trạch tròng mắt liếc hẳn một cái: “Tớ không thèm, tớ sợ ăn một miếng sẽ ăn sạch luôn.”

Trương Trác múc một miếng bánh có dâu tây giơ lên: “Không ăn thật hả? Tôi nghĩ thấy rất thơm.”

Ăn hay không ăn?

Đỗ Trạch đi ra phía ngoài hai bước rồi quay trở lại, miếng nói thầm: “Chỉ ăn một miếng cho biết vị thôi, thật đó.” Bơ không béo cũng không quá ngọt, ăn ăn một miếng bèn hồi hận.

Trương Trác cười gian, múc một miếng thật to trước mặt Đỗ Trạch. “Tuy nhìn xấu xí nhưng vị cũng được.” Sau đó nhìn thấy mặt Đỗ Trạch từ từ đỏ lên, hẳn phe phẩy miệng, hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không sao cả.” Mắt Đỗ Trạch vẫn nhìn về phía cái miệng kia. Miếng anh vừa ăn chủ yếu là dâu tây cho nên vẫn còn dính bơ, nhưng Trương Trác không để ý bơ dính lung tung mà liếm sạch, thị giác bị chấn động cộng với tim đập quá nhanh khiến máu xông thẳng lên gáy. Anh đợi người quay về phòng ngủ nhắn tin cho Diệp Tuân, có phải mình bị bệnh rồi không?

Diệp Tuân chưa kịp nhắn lại, bởi vì anh vừa đụng tới di động thì chuông cửa vang lên.

Không phải Đào Gia Vũ đi công tác sao? Đó là ai vậy nhỉ?

Diệp Tuân xỏ giày đi mở cửa, còn chưa chạm tới tay nắm cửa đã nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, là Đào Gia Vũ thật sao?

Cửa vừa mở, mùi rượu xộc thẳng vào mặt khiến Diệp Tuân suýt ngất xỉu tại chỗ, mặc dù thường xuyên có mặt ở Dinh thự Hách nhưng anh vẫn không chịu nổi. Diệp Tuân lùi lại hai bước, nhìn thấy một nam một nữ đang mất chữ A miệng chữ O. Anh nhìn bên cạnh, Đào Gia Vũ say khướt đang gục vào vai cô gái kia.

“Hai người là...” Nếu là bạn của Đào Gia Vũ, anh thật sự không biết nên tự giới thiệu thế nào.

Hai người kia nhìn nhau không nói, rốt cuộc vẫn là người đàn ông tiến lên từng bước giơ tay ra, đôi mắt hẳn không ngừng quan sát Diệp Tuân: “Chào cô, tôi là bạn của Đào thiếu, tên Trịnh Hồi, nó là em tôi, Trịnh Mẫn.”

Diệp Tuân bắt tay hai giây rồi mau chóng buông ra, rất tự nhiên mà đón lấy con ma men kia, ánh mắt đảo nhẹ qua mặt cô gái, anh mỉm miệng cười nói: “Hôm nay phiền hai người rồi, mời vào.”

Hoàn toàn là đáng vẽ của chủ nhà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-thung-dam-chua>